

Ἄς κοιτάξουμε τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς μας

Ζοῦμε σὲ μία δύσκολη ἐποχή, σὲ μία περίοδο χρονική, ὅπου οἱ ἠθικὲς ἀξίες καταρρίπτονται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη. Ἡ ἀθεΐα, ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, κερδίζει συνεχῶς ἕδαφος μέσα στὶς ἀνεργασιές, ἀσθενικὲς καὶ προβληματικὲς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ 21^{ου} αἰῶνος. Ἡ πίστις καὶ ἡ Ἐκκλησία πολεμοῦνται καὶ ἀμφισβητοῦνται συστηματικῶς.

Σήμερα, πολλοὶ ἄνθρωποι δηλώνουν, ὅτι πιστεύουν στὸν Θεὸ ἢ ἀόριστα σὲ μία ἀνώτερη δύναμη, ποὺ κυβερνᾷ τὸ σύμπαν, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ ἂν παραδέχονται τὴν ὑπαρξὴν τοῦ Θεοῦ, ἀπορρίπτουν τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς «δημιούργημα τῶν παπάδων», διότι συχνὰ ἔχουν παράπονα ἀπὸ τοὺς κληρικούς, Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς.

Τὰ διάφορα σκάνδαλα, τὰ ὁποῖα βγαίνουν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος κατὰ καιροὺς, ἐνισχύουν τὶς ἀπόψεις τοὺς περὶ διεφθαρμένης Ἐκκλησίας. Ἔτσι, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπέχουν ἀπὸ τὰ ἱερὰ μυστήρια, ἀρκοῦνται μόνο στὸ νὰ προσεύχονται, ὅπως λένε, στὸ σπῆτι τοὺς καὶ δηλώνουν ὅτι εἶναι πολὺ πιστοὶ καὶ ὅτι ἀγαποῦν τὸν Θεό.

Πόσο ὁμως αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι σωστὸ καὶ σύμφωνο μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου;

Ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸ σῶμα. Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον οἱ ἱερεῖς, ὅπως ἀφελῶς ὑποστηρίζουν πολλοί, ἀλλὰ κληρὸς καὶ λαός.

Ὅσο οἱ ἀπλοὶ λαϊκοί, τόσο οἱ κληρικοὶ καὶ Μοναχοί, εἶναι τῆς ἰδίας φύσεως, δηλαδὴ ἄνθρωποι μὲ τὶς ἴδιες ἀδυναμίες, πάθη, πειρασμούς, ἠθικὲς πτώσεις, ἀφοῦ ὁ πανοῦργος Διάβολος, πολὲμᾶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως.

Ἄτελεῖς καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐπομένως, οἱ κληρικοὶ καὶ ὄχι ἅγιοι! Ὅσο ἁμαρτωλὸς ὁμως καὶ ἂν εἶναι ἓνας ἱερέας, τίποτε δὲν

ἀκυρώνει τὰ μυστήρια πού τελεῖ. Ἐξ ἄλλου, αὐτὸς θὰ δώσει λόγο στὸν Κύριο τὴν ἡμέρα τῆς τελικῆς κρίσεως γιὰ τὶς ἁμαρτίες του καὶ ὄχι ἡμεῖς γιὰ τὶς δικές του.

Τὸ ἐπιχείρημα, λοιπόν, τῶν πολλῶν, ὅτι ἀπογοτεύτηκαν ἀπὸ τὸ κακὸ παράδειγμα κάποιων κληρικῶν καὶ γι' αὐτὸ ἀπομακρύθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ γενικῶς τὴν πνευματικὴ ζωὴ, εἶναι τελείως ἄτοπο.

Στὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ ἀπαντᾷ ἀφοπλιστικὰ ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ἐνῶ χαρακτήρισε ὡς μεγάλους ὑποκριτὰς τοὺς Γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους τῆς ἐποχῆς Του, πού ἦταν οἱ κήρυκες τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἰουδαϊκῆς Συναγωγῆς, ὅ,τι ἀκριβῶς εἶναι σήμερα οἱ κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας. Συνέστησε λοιπόν στοὺς ἀνθρώπους νὰ τηροῦν ὅλα, ὅσα αὐτοὶ τοὺς ἐδίδασκαν, τοὺς προέτρεψε ὅμως νὰ μὴν τοὺς μιμοῦνται στὰ ἔργα καὶ τὴν ἐν γένει ζωὴ τους, διότι, ὅπως ἔλεγε, ἐκήρυτταν μὲν σύμφωνα μὲ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο, δὲν ζοῦσαν ὅμως σωστὰ καὶ δὲν τηροῦσαν οἱ ἴδιοι αὐτὰ πού ἐδίδασκαν στὸν λαό.

Κατὰ ἀναλογία, λοιπόν, καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ ἡμᾶς, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του, πού εἶναι καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, θὰ πρέπει νὰ ἀκούῃ μὲ προσοχὴ τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν ὅμως παρατηρεῖ τὴν ζωὴ καὶ τὶς ἐλλείψεις τῶν ποιμένων, ἴσως αὐτὰ τὸν ἀπογοτεύσουν καὶ κλονίσουν τὴν πίστι του, πράγμα ὀλέθριο γιὰ τὸν ἴδιο. Μήπως τὸ ἴδιο δὲν κάνει καὶ κάθε λογικὸς ἄνθρωπος, καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς του, πού ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει ὑγεία σώματος καὶ ψυχῆς; Δὲν προσπαθεῖ νὰ τηρήσῃ τὶς συμβουλές τοῦ ἱατροῦ του στὸ θέμα τῆς διαίτας ἢ ἄλλων καταχρήσεων, ὅπως εἶναι τὸ κάπνισμα, τὸ ποτὸ κ.λ.π., ὅταν εἶναι ἀσθενῆς καὶ κινδυνεύει ἡ ζωὴ του, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ ἱατρός του μπορεῖ νὰ εἶναι καπνιστὴς κ.λ.π. ;

Ὁ ὄσιος Νεῖλος ὁ Μυροβλήτης, πού ἔζησε κατὰ τὸν 16^ο αἰῶνα στὸ Ἄγ. Ὅρος, σὲ μία προφητεία, πού μᾶς ἄφησε σχετικὰ μὲ τὴν πνευματικὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνος, ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὅτι : «Οἱ Ποιμένες τῶν Χριστιανῶν, Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, θὰ εἶναι ἄνδρες κενόδοξοι (ἐκτὸς ἐξαιρέσεων) παντελῶς μὴ γνωρίζοντες τὴν δεξιὰν ὁδὸν ἀπὸ τὴν ἀριστεράν. Τότε θὰ ἀλλάξουν οἱ παραδόσεις τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἐκκλησίας...», ὅ,τι δηλαδὴ συμβαίνει σήμερα τόσο στὴν Κοινωνία, ὅσο καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τι θὰ κάνουμε λοιπόν; Ἀπλά, αὐτὸ ποὺ κάνει κάθε νουνεχῆς ἄνθρωπος, ὅταν βλέπει τὸ κακὸ νὰ πλησιάζει, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ βλαφθῆ, τὸ προσπερνᾷ καὶ ψάχνει νὰ βρῆ τὸ σωστὸ καὶ τὸ καλὸ!

Ἄν σὲ ἀπογοήτευσε ὁ δεῖνα πνευματικὸς – κληρικὸς, ψάξε νὰ βρῆς ἄλλον, ποὺ θὰ σὲ ἐμπνεύσῃ καὶ θὰ τὸν ἐμπιστευθῆς. Ἄν δὲν ἀναπαύεσαι στὴν ἐνορία σου, πῆγαινε νὰ ἐκκλησιασθῆς ἄλλου, ποὺ θὰ ἀναπαυθῆς καὶ θὰ ὠφελῆθῆς. Εἶσαι ἐλεύθερος καὶ ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τὸ κάνεις. Κανένας δὲν σοῦ τὸ ἀπαγορεύει.

Ἐὰν πραγματικὰ ἀναζητᾷς κάτι καλύτερο, ψάξε, ρώτησε, δοκίμασε. Κάνε αὐτὸ ποὺ κάνεις, ὅταν ἀναζητᾷς καλὸ καὶ ἐμπειστο ἱατρό, δάσκαλο, τεχνίτη ἢ ψάχνεις νὰ βρῆς καλύτερα ἀγαθὰ ἢ ὑπηρεσίες.

Εἶμαστε λογικοὶ καὶ ἔξυπνοὶ καὶ γνωρίζουμε τὸ συμφέρον μας. Ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε στὸν Πονηρὸ νὰ μᾶς βλάψῃ περισσότερο. Ἄς μὴν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ χάσουμε τὴν Θεία Χάρι Του, διότι μέσα στὴν Ἐκκλησία τελοῦνται ὅλα τὰ ἅγια Μυστήρια, ποὺ τρέφουν τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μας καὶ μάλιστα μόνον ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Θεοῦ, ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, ἀνεξαρτήτως τῆς πνευματικότητος καὶ ἀγιότητος ἢ μὴ, αὐτῶν. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς βεβαιώνει περὶ αὐτοῦ, λέγοντας πολὺ χαρακτηριστικὰ ὅτι : «Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα οὐ πάντας χειροτονεῖ ἀλλὰ δι' ὄλων ἐνεργεῖ». Μᾶς λέει δηλαδή, ὅτι ὁ Κύριος μπορεῖ νὰ μὴν ἀναπαύεται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀντιπροσώπους Του καὶ κληρικούς Του, ἀλλὰ ἡ Θεία Χάρις Του ἐνεργεῖ δι' ὄλων τῶν κανονικῶς χειροτονημένων Κληρικῶν Του, ἀνεξαρτήτως τῆς προσωπικῆς τους ἀγιότητος, ἀπλῶς καὶ μόνον γιὰ τὴν βοήθεια καὶ τὸν ἁγιασμὸ τῶν πιστῶν, ποὺ καταφεύγουν εἰς αὐτούς.

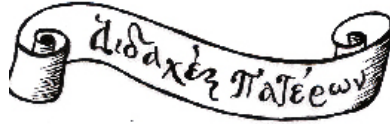
Ἀδελφοί μου,

πρέπει νὰ εἶμαστε εἰλικρινεῖς τουλάχιστον μὲ τὸν ἑαυτὸν μας! Ἐνδιαφερόμαστε γιὰ τὸν προσωπικὸν μας ἁγιασμὸ ἢ ψάχνουμε γιὰ ἄλλοθι, ἐπειδὴ μᾶς λείπει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ εἰλικρινῆς διάθεσις γιὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἀδιαφοροῦμε στὴν πραγματικότητα γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ἀθάνατης ψυχῆς μας;

Ἄς ἀπαντήσῃ ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς ὑπεύθυνα στὸν ἑαυτό του!

Μετ' εὐχῶν

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἀγιοκυπριανίτης

Νουθεσίες ὁσ. Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου

Ὁ Κύριός μας εἶναι πολυέλαιος καὶ πάντοτε ἔτοιμος σὲ βοήθεια. Νὰ στρέψετε συνεχῶς πρὸς Αὐτὸν τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά.

Σὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ πηγαίνετε σπὴν ἐκκλησία καθημερινά; Προσεύχεσθε σὶ τὸ σπίτι.

Νὰ συνηθίζετε νὰ ζῆτε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Νὰ σκέπτεσθε διαρκῶς ὅτι εἶναι «πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν». Νὰ ρυθμίζετε τὴν ζωὴ σας, τὶς σκέψεις σας, τὰ αἰσθήματα καὶ τὶς πράξεις, ὅπως ἀρμόζει ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐὰν προοδεύσετε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, δὲν θὰ χρειασθῆτε ἄλλες ἰδιαίτερες νουθεσίες. Ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ θ' ἀρχίσῃ νὰ τὰ τακτοποιῆ ὅλα.

Νὰ διαβάζετε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καθημερινὰ ἀπὸ λίγο γιὰ προσωπικὴ ὠφέλεια.

Στὸν ἑαυτὸ σας νὰ εἴσθε αὐστηρὴ, στοὺς ἄλλους συγκαταβατικὴ. Μπροστὰ σὲ ὅλους ταπεινὴ. Κανένα νὰ μὴν ἀδικῆτε, ἐνῶ ὅταν σὰς ἀδικήσουν νὰ τοὺς εὐγνωμονῆτε. Κανένα νὰ μὴν κατακρίνετε. Ὅλους νὰ τοὺς θεωρῆτε ἁγίους καὶ μόνο τὸν ἑαυτὸ σας ἁμαρτωλό.

* * *

«Ἀμελήσατε λίγο. Ἀπομακρύνθηκε λίγο ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, ἀκολούθησε ἡ μείωσις σπὴν ἐπαγρύπνησι καὶ πέσατε σπὴν κατάκρισι. Πραγματικὰ ἔχετε ἁμαρτήσῃ ἐσωτερικά. Τὸ συντομώτερο νὰ μετανοήσετε καὶ νὰ παρακαλέσετε τὸν Κύριο νὰ σὰς συγχωρήσῃ.

Ἡ κατάκρισις δὲν γίνεται μόνο μὲ τὸν λόγο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐσωτερικὴ κίνησι τῆς καρδιάς. Περισσότερο μάλιστα κατακρίνουμε μὲ τὴν καρδιά παρὰ μὲ τὴν γλῶσσα. Ὁλοκληρῶνεται ἀμέσως μόλις σκεφθοῦμε κάτι κακὸ γιὰ κάποιον.

Ἡ κριτικὴ τῶν πράξεων τῶν ἄλλων μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι, μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ εἶναι ἁμαρτία. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσι με τὴν ὁποία κριτικάρουμε. Ἡ ἐσωτερικὴ διάθεσις δίνει τὸν τόνο σ' αὐτὸ πού σκεφτόμαστε ἢ ἐκφράζουμε. Ὅπωςδήποτε εἶναι συμφερότερο

να εΐμαστε συγκρατημένοι στις κρίσεις για να μην πέσουμε στην κατάκρισι. Με άλλα λόγια ν' αποφεύγουμε να πλησιάζουμε την φωτιά, γιατί ἢ θὰ καοῦμε ἢ θὰ καπνισθοῦμε. Καλύτερα θὰ ἔναι να συνηθίσουμε στην κατάκρισι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ να παύσουμε ν' ἀσχολούμαστε με τοὺς ἄλλους».

* * *

«Ἡ ἐπιθυμία να βρίσκεσθε μόνος φανερώνει τὴν καλή σας ἐσωτερικὴ κατάστασι. Μπορεῖτε ν' ἀπομονώνεσθε καθημερινά. Μόλις διαθέτετε λίγο χρόνο κλεισθῆτε στὸ δωμάτιό σας, προσπαθῆστε να κατεβῆτε με τὸν νοῦ στην καρδιά καὶ ἐκεῖ σταθῆτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Δοξολογῆστε Τον, εὐχαριστήστε Τον, ζητήστε Του πνευματικὰ ἀγαθὰ».

* * *

«Εἶθε ὁ Κύριος να εὐλογῆσιν τὴν παραμονή σας ἐδῶ. Θὰ ἀναπνεύσετε λίγο μοναστηριακὸ ἀέρα. Ἔχετε πολλὴ ἐπιθυμία να γνωρίσετε τὴν μοναχικὴ ζωή. Εἶναι καλὴ ἡ ἐπιθυμία σας αὐτή. Προετοιμασθῆτε ὁμως. Διότι στὰ μοναστήρια δὲν εἶναι ὅλα οὐρανός. Ὑπάρχει καὶ γῆ. Καὶ μάλιστα ὄχι καλὴ γῆ. Ὁ οὐρανός εἶναι συνήθως κρυμμένος. Πρέπει να ξέρης να τὸν δῆς.

Σὰς τὸ ὑπενθυμίζω αὐτό, ὥστε ὅταν θὰ βρεθῆτε σὲ μοναστήρι, να μὴ βγάλετε ἀμέσως συμπεράσματα καὶ χαρακτηρισμοὺς για ὅλους γενικὰ τοὺς μοναχοὺς. Νὰ ἔχετε στὸν νοῦ σας ὅτι τὰ ἄχρηστα φλούδια πάντοτε ἐπιπλέουν καὶ φαίνονται, οἱ βαρύτεροι ὁμως καρποὶ κατεβαίνουν στὸν βυθὸ καὶ πρέπει να τοὺς ἀνακαλύψετε».

* * *

«Ὅταν δυσκολεύεσθε να μελετᾶτε ἢ να προσεύχεσθε, να συνδυάζετε τὴν προσευχὴ με κάποια χειρωνακτικὴ ἐργασία. Εἶναι πολὺ βοηθητικὸ αὐτό.

Στὰ ἐνδιάμεσα τῶν ἀπασχολήσεων σας να ἐξασκῆσθε στην προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με». Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας να ὀρίσετε δύο ἢ τρεῖς πεντάλεπες στάσεις με τὴν προσευχὴ αὐτή.

Ἡ ἀγανάκτησις καὶ ὁ θυμὸς ποὺ σὰς καταλαμβάνει, ὅταν κάποιος σὰς ἐνοχλῆ, εἶναι καρπὸς τοῦ ἐγωΐσμοῦ. Δὲν θέλετε να σὰς ἐμποδίζουν ἀπὸ τὸ πρόγραμμά σας. Στις περιπτώσεις αὐτὲς ὁ ἐκθρὸς ἐπωφελεῖται ἀπὸ σὰς. Ἡ ἀγανάκτησις καὶ ὁ θυμὸς ἐπιτρέπονται μόνον ἐναντίον τῶν ἁμαρτωλῶν σκέψεων καὶ ἐπιθυμιῶν.

Γράψετε ὅτι ἡ προσευχή ἀτόνησε. Αὐτὸ προδίδει πνευματικὴ ἔκφρασις καὶ χλιαρότητα. Ἐναντίον τούς χρησιμοποιήστε σύντομες προσευχές, προπάντων τὴν προσευχή τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὴν μελέτη. Βοηθοῦν ἐπίσης οἱ σκέψεις γύρω ἀπὸ τὸν θάνατο, τὴν κρίσι, τὸν παράδεισο, τὴν κόλασι, τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς καὶ τὴν διδασκαλία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Οἱ ἀσθένειες ἄλλους συνετίζουν καὶ ἄλλους σκληραίνουν καὶ τοὺς ὀδηγοῦν στὸ νὰ γογγύζουν κατὰ τοῦ Θεοῦ. Δὲν εἶναι ἁμαρτία νὰ καταφεύγουμε στοὺς γιατρούς. Ἡ ὑγεία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ τὴν προστατεύουμε. Ὅταν δὲν τὸ κατορθώνουμε, τότε ἀπευθυνόμαστε στοὺς γιατροὺς καὶ χρησιμοποιοῦμε φάρμακα, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς δημιούργησε».

* * *

«Τὸ αἶσθημα τοῦ ἀνδρὸς γιὰ τὴν γυναῖκα καὶ τῆς γυναικὸς γιὰ τὸν ἄνδρα εἶναι πολὺ φυσικό. Πάντοτε ὅμως χρειάζεται προσοχή καὶ καλιναγωγήσι γιὰ νὰ μὴν κλονίζη σωστὲς καὶ ἅγιες ἀποφάσεις.

Ἐὰν προετοιμάζεσθε γιὰ τὶς συναντήσεις μὲ ἄτομα τοῦ ἑτέρου φύλου, δὲν θὰ κινδυνεύετε. Ἡ ἄσκησις σ' αὐτὴ τὴν προετοιμασία θὰ σᾶς ὀδηγήσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο ποῦ θὰ συναντᾶτε ὅποιονδήποτε ἄνδρα, χωρὶς νὰ σᾶς ἀπασχολῇ ὅτι εἶναι ἄνδρας...

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει ὅτι «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ» (Γαλ. 3, 28). Προσεύχεσθε καὶ ὁ Θεὸς θὰ εὐλογῆσῃ τοὺς ἀγῶνες σας».

* * *

«Ὅταν πλησιάζουμε τὸν Κύριο, μᾶς πλησιάζει κι ἑκεῖνος. Ὅλα τότε γίνονται φωτεινά. Ὅταν ἀνοίγουμε ὅλα τὰ παράθυρα ἐνὸς δωματίου καὶ ἀπὸ παντοῦ μπαίνει ὁ ἥλιος γίνεται ὀλοφώτεινο. Ὅταν ἀρχίσουμε νὰ τὰ κλείνουμε, τότε βαθμιαῖα σκοτεινιάζει.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ψυχὴ. Ὅταν στρέφεται μὲ ὅλες τῆς τὶς δυνάμεις πρὸς τὸν Κύριο, ὅλα μέσα τῆς γίνονται φωτεινά, ὅλα χαρούμενα, ὅλα εἰρηνικά. Ὅταν ὅμως ἀρχίζη νὰ ἐλκύεται καὶ ἀπὸ κάτι ἄλλο, ἢ φωτεινότης λιγοστεύει. Ἐὰν ἐλκυσθῆ περισσότερο, περισσότερο σκοτάδι τὴν καλύπτει...

Οἱ ἀπρεπεῖς σκέψεις δὲν τὴν σκοτίζουν τόσο, ὅσο τὰ ἀπρεπεῖ ἀισθήματα. Καὶ πάλι τὰ ἀισθήματα δὲν τὴν μολύνουν τόσο, ὅσο ἡ ἐμπαθὴς προσκόλλησις σὲ κάτι. Περισσότερο ὅμως ρυπαίνεται μὲ τὴν ἁμαρτωλὴν πράξι».

* * *

«Μὰ τὶ φοβερὸ πορτραῖτο ζωγραφίσατε γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας! Ἐξωτερικὰ ὅλα ἐμφανίζονται ὡραῖα, ἐνῶ ἐσωτερικὰ ὅλα

ἐρειπώθηκαν! Πρέπει νὰ μὴ μέσα ὁ ἀρχιτέκτων γιὰ νὰ τ' ἀνακαινίσῃ. Ἄλλα νὰ συντηρήσῃ, ἄλλα νὰ ἐπιδιορθώσῃ, ἄλλα νὰ οἰκοδομήσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὅλα χρειάζονται τὴν ἐπέμβασι Του. Ἀπὸ τὰ θεμέλια μέχρι τὴν ὄροφί.

Ποιὸς εἶναι ὁ ἀρχιτέκτων; Ὁ σωτῆρας Χριστός. Ὁ ἴδιος ζητεῖ νὰ μὴ μέσα. Στέκεται στὴν πόρτα καὶ κτυπᾷ. Πρέπει κάποιος νὰ Τοῦ ἀνοίξῃ. Τὸ κλειδί εἶναι ὁ φλογερὸς ζῆλος γιὰ τὴν σωτηρία καὶ ἡ αὐταπάρνησις.

Σιδηρουργὸς ποὺ κατασκευάζει τὸ κλειδί εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος γιὰ τὴν μέλλουσα Κρίσι.

Μόλις ὁ Κύριος εἰσέλθῃ, ὅλα θ' ἀλλάξουν: Στὴν θέσι τῆς σύντομης καὶ ἐπιπόλαιας προσευχῆς, θὰ ἔλθῃ ἡ ἀδιάλειπτη καὶ προσεκτικὴ. Στὴν θέσι τῶν ματαίων ἀπασχολήσεων, θὰ ἔλθῃ ἡ συνεχῆς μέριμνα γιὰ τὴν σωτηρία. Στὴν θέσι τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς, θὰ ἔλθῃ ἡ πραότητα καὶ ἡ εἰρήνη.

Εἶθε νὰ σᾶς χαρίζῃ ὁ Κύριος κάθε εὐλογία. Ἡ ψυχὴ ποὺ ἐμπιστεύεται σ' Αὐτόν, ἀπολαμβάνει τὸ ἔλεός Του. Ἡ ταπεινωσις καὶ ἡ καρτερία ὅλα τὰ οἰκοδομοῦν, ἐνῶ ἡ κενοδοξία καὶ ἡ υπερηφάνεια ὅλα τὰ γκρεμίζουν».

* * *

Ἔχετε φόβους; Παραδώστε τὸν ἑαυτὸ σας στὴν θεία θέλησι. Ἡ πίστις ὅτι ὅλα, καὶ τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐξαρτῶνται, θὰ σᾶς διδάσκῃ νὰ τὰ δέχεσθε ὅλα σὰν καλὰ, ὅσο κι ἂν ἐμφανίζωνται σὰν κακά. Ἀλλὰ τότε, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ θεωρῆτε τίποτε σὰν κακό, δὲν θὰ ὑπάρχῃ λόγος νὰ φοβᾶσθε».

* * *

Ὁ ἐγωϊσμός, ἡ ἔπαρσις, ἡ φιλοδοξία εἶναι φρικτὲς ἀναθυμιάσεις τοῦ ἄδν! Νὰ συνθηθίσετε νὰ καίρεσθε περισσότερο ὅταν σᾶς κατηγοροῦν, σᾶς ταπεινῶνουν, σᾶς περιφρονοῦν, παρὰ ὅταν σᾶς ἐπαινοῦν καὶ σᾶς τιμοῦν. Στὸ σημεῖο αὐτὸ βρίσκεται ὁ ἐλπιδοφόρος δρόμος γιὰ τὴν ταπεινωσι.

* * *

Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀκολουθήσετε τὴν στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδό; Πολὺ καλὰ κάνετε. Διατηρῆστε τὴν ἐπιθυμία σας αὐτὴ ἄσβηστη καὶ ἀσχοληθῆτε μὲ ἀνάλογα ἔργα.

Ἀποφεύγετε τὶς ἀνέσεις καὶ τὶς ἀναπαύσεις. Μ' αὐτὲς εἶναι συνδεδεμένα τὰ γραφικὰ λόγια: «Ἐπαχύνθῃ, ἐπλατύνθῃ καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸ» (Δευτ. 32,15). Ἔσεῖς βρῖσκεσθε πλέον στὸν σωστὸ δρόμο. Ζητᾶτε ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ θὰ τὰ λάβετε ὅλα.

Είναι ανθρώπινο να κάνετε και μερικά λάθη. Μην ἀδιαφορῆτε ὅμως γι'αὐτά, ἀλλὰ κάθε φορά πού σφάλλετε νὰ προσεύχεσθε ταπεινὰ στὸν Κύριο νὰ σᾶς συγχωρήσῃ. Παρακαλέστε Τον νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες σας.

Μερικὲς φορές ἀφήνει ὠρισμένες ἀδυναμίες τοῦ χαρακτῆρος μας γιὰ νὰ ταπεινώνουμε τὸν ἑαυτό μας. Χωρὶς αὐτὲς θὰ κενοδοξούσαμε, θὰ ὑψώναμε τὸν ἑαυτό μας πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἐκεῖ θὰ στήναμε τὸν θρόνο μας. Αὐτὸ ὅμως θ' ἀποτελοῦσε καὶ τὴν καταστροφή μας.

Ποτὲ δὲν μοῦ γράψατε πῶς πάει ἡ προσευχὴ σας. Ἡ προσευχὴ εἶναι τὸ πνευματικὸ σας βαρόμετρο.

Νὰ ἔχετε συνεχῶς τὴν μνήμη καὶ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, πού θὰ σᾶς προφυλάσῃ ἀπὸ κάθε ἁμαρτία».

* * *

«Εἶναι πολὺ παρήγορο νὰ ὑπάρχη μέσα σας ἡ φροντίδα νὰ ζῆτε, μέσα στὸν κόσμο, ὅπως θέλει ὁ Θεός. Εἶθε νὰ ἔχετε τὴν θεία Του βοήθεια. Ἐπιμεληθῆτε αὐτὴ τὴν φροντίδα μὲ θερμὸ ζῆλο, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε» (Ματθ. 7,7).

Ὁ Κύριος εἶναι κοντά σας. Δὲν σᾶς παρακολουθεῖ ἀδιάφορα, ἀλλὰ μὲ κάθε τρόπο οἰκονομεῖ τὴν συντήρησι καὶ τὴν σωτηρία σας. Ὅποιος ἐμπιστεύεται ὀλόψυχα στὸν Θεό, οὐδέποτε ἐγκαταλείπεται. Πάντοτε φωτίζεται καὶ καθοδηγεῖται ἀπ' Αὐτόν.

Ἄς παραδώσουμε λοιπὸν τὸν ἑαυτό μας ἀποκλειστικὰ στὸν Κύριο, χωρὶς καμμία ἐπιφύλαξι ἢ ὀλιγοψυχία».

* * *

«Γιατὶ νὰ μελαγχολοῦμε; Ὁ Κύριος εἶναι μαζί μας. Εἶναι τὸ ἴδιο μαζί μας ὅπου κι ἂν βρισκόμαστε, εἴτε στὸν κόσμο αὐτὸ εἴτε στὸν ἄλλο. Ἄρκει νὰ εἶμαστε καθαρὸι ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ ἀπὸ ὅλα τ' ἀνεπιθύμητα σ' Αὐτόν. Ἡ ντροπὴ τῶν ἀνθρώπων μᾶς βοηθεῖ νὰ διορθωνώμαστε στὴν ἐξωτερικὴ συμπεριφορά. Ἐσωτερικὰ ὅμως εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχη ἀφοβία τοῦ Θεοῦ, ἠθικὸς βόρβορος, ἀκάθαρτες σκέψεις καὶ πονηρὲς ἐπιθυμίες».

* * *

Βλ. Ἐπίτομο Ἐπιστολῶν Ἱεροφάνους τοῦ Ἑκκλησίου. Ἐκδ. Ι.Μ. Παρακλήτου

Οι ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων

Οἱ ἅγιοι ξεφεύγουν ἀπὸ τὸν ὄρατὸ κόσμον καὶ βλέπουν ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορούμε νὰ δοῦμε ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε προσκολλημένοι στὸν ὕλικὸ κόσμον. Οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ τοὺς κάνουν τακτικὰ συντροφιά, μὰ καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ κακοῦ, οἱ δαίμονες, τοὺς πολεμοῦν ἀλύπτα. Διαβάζουμε στὸ βίον τοῦ Γέροντα Γαβριὴλ τοῦ Ἀναχωρητῆ μία συζήτηση ποὺ εἶχε μὲ τὸ γιατρό του, ἡ πίστη τοῦ ὁποῖοῦ ἦταν πολὺ ἀναιμική:

Ὁ γιατρὸς δὲν κατάλαβε τὰ λόγια τοῦ γέροντα Γαβριὴλ γιὰ τὴ θεία κοινωνία. Συνέχισε νὰ κάνει τὶς ἴδιες ἐρωτήσεις: Ὑπῆρξε ὁ Χριστός; Ἦταν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἢ ἀπλὰ καὶ μόνο ἓνας σοφὸς ἄνθρωπος; Δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσει τὰ θαύματά Του – γιὰ παράδειγμα τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν – μὲ πιὸ φυσικὸ τρόπο, ὅπως κάνουν οἱ γιατροὶ ποὺ ζαναζωντανεύουν ἐκείνους ποὺ ἔχουν πέσει σὲ κόμα;

Στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ὁ π. Γαβριὴλ ἔδινε πάντα τὶς δικές του ἀπαντήσεις. Τοῦ μίλησε γιὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀνάστασης τοῦ Λαζάρου, ποὺ εἶχε πραγματικὰ πεθάνει κι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀποσυντίθεται. Αὐτὸ ἀφόπλισε τὸ γιατρό ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσει πὼς ἂν τὸ θαῦμα αὐτὸ εἶχε γίνει πραγματικὰ, θὰ μπορούσε ἀπὸ μόνο του νὰ πιστοποιήσει τὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Μιχαὴλ Ἰγκόροβιτς. Πιστεύεις στὴν ὑπαρξὴ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, τῶν δαιμόνων;

- Καλά... τὸ ξέρεις... Πιστεύω πολὺ λίγο.

- Σὲ παρακαλῶ: Πρὶν κάνεις ὀτιδήποτε ἄλλο ἐξέτασέ με γιὰ νὰ διαπιστώσεις ἂν διανοητικὰ εἶμαι φυσιολογικὸς ἄνθρωπος.

Ὁ γιατρὸς χαμογέλασε κι εἶπε πὼς βρῆκε τὸν π. Γαβριὴλ ἀπόλυτα ὑγιή, «σῶας ἔχοντα τὰς φρένας». Τὸ σῶμα ὅμως κι ἰδιαίτερα ἡ καρδιὰ ἔχουν πολὺ μεγάλη ἀδυναμία.

- Ὁραῖα, συνέχισε ὁ π. Γαβριὴλ. Σήμερα σὶς ἕξι ἢ ὦρα τὸ

βράδυ λοιπόν, ἡ ἀναπνοή μου δυσκόλεψε. Ἐνῶ βρισκόμουν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἐμφανίστηκαν μπροστά μου κάποια πονηρὰ πνεύματα, δαίμονες...

- Μὰ αὐτὸ εἶναι παραίσθησι, διέκοψε ὁ γιατρός.

- Ἐγὼ νομίζω ὄχι. Ἦταν δαίμονες, γιατί με πίεζαν καὶ μοῦ ἔλεγαν: «Δὲν ὑπάρχει Θεός· Εἶσαι δικό μας, θὰ πεθάνεις».

- Ὅχι, δὲν εἶμαι δικό σας, τοὺς ἀπάντησα, δὲ θὰ πεθάνω.

Πιστεύω πὼς ὁ Χριστὸς θὰ με πάρει κοντὰ Του. Αὐτοὶ γέλασαν: «Χά, χά, χά. Οὔτε αὐτὸς οὔτε Θεὸς ὑπάρχει». «Ἄν δὲν ὑπάρχει Θεός, τότε ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς σας; τοὺς ἀπάντησα. Ἐσᾶς ποιὸς σᾶς ἔφτιαξε; Ἄν δὲν ὑπάρχει Θεός, τότε δὲν ὑπάρχετε καὶ σεῖς. Εἶστε ψεῦτες! Εἶστε τὸ ψέμμα προσωποποιημένο, εἶστε διάβολοι!!! Φύγετε μακριὰ ἀπὸ μένα. Ἐγὼ πιστεύω στὸ Θεὸ καὶ αὐτὸς θὰ με σώσει!». «Χά, χά, χά... Ποῦ θὰ πᾶς; Θὰ δοῦμε. Εἶσαι ἁμαρτωλός!» ἀντέτειναν ἐκεῖνοι. «Ναί, ἀπάντησα, εἶμαι ἁμαρτωλός, ἐξομολογήθηκα στὸν πνευματικὸ μου καὶ οἱ ἁμαρτίες μου συχωρέθηκαν». «Ναί, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, ἀλλὰ ἡ μετάνοιά σου δὲν ἦταν καθαρὴ. Ἐφερνες πότε τὴ μιὰ δικαιολογία καὶ πότε τὴν ἄλλη γιὰ νὰ δικαιωγηθεῖς στὸν πνευματικὸ σου». Αὐτὸ ὅμως, ἐπέμεινα, καὶ ἄν ἦταν ἔτσι, ἦταν ἀπὸ ντροπή. Μὲ τὴ συναίσθησι ὅτι ἡ ἁμαρτία μου ἦταν πολὺ μεγάλη ντροπέ μου. Ἡ ντροπὴ αὐτὴ ὅμως καὶ ὁ φόβος προέρχονταν ἀπὸ σᾶς τοὺς δαίμονες ποὺ προσπαθοῦσατε νὰ με διατηρήσετε θύμα σας καὶ νὰ με καταστρέψετε. Καὶ τώρα ἤρθατε γιὰ νὰ με τρομάξετε. Δὲ θὰ τὰ καταφέρετε ὅμως. Πιστεύω καὶ ὁμολογῶ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποὺ «*ἦλθε εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σώσαι, ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμόθ. σ'15).

Μετὰ ἄρχισα νὰ προσεύχομαι καὶ νὰ φωνάζω στὸν Κύριο: «Κύριε, σώσε με». Οἱ δαίμονες ὅμως ἐξακολουθοῦσαν νὰ με πειράζουν. «Χά, ἀκοῦς τι λές; Τι μπορεῖς νὰ ἐλπίζεις πὼς θὰ κερδίσεις, ἁμαρτωλέ;». Ἐγὼ ξαναπροσευχήθηκα. «Ὅσοι τοῦ Θεοῦ, βοηθεῖστε με ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὶς συκοφαντίες καὶ τὶς ἐπιθέσεις τῶν δαιμόνων». Οἱ δαίμονες ἀπὸ τὴν ἄλλη μοῦ φώναζαν: «Ὅχι, ὄχι, θὰ χαθεῖς!!!». «Ὅχι, κραύγαζα ἐγώ. Ἀκόμα εἶμαι στὸ σῶμα μου. Μπορῶ νὰ μετανοήσω. Δὲ θὰ χαθῶ». Τότε ἐκεῖνοι ἄρχισαν

νά μου ἀποκαλύπτουν ὅλες τὶς ἁμαρτίες μου, ἀκόμη κι αὐτὲς ποὺ ἐγὼ δὲν τὶς εἶχα λογαριάσει γιὰ ἁμαρτίες. Μοῦ τὶς ἔδειχναν ὅλες. «Ὅριστε, ἐδῶ εἶναι. Τὶς βλέπεις; Δὲν εἶναι αὐτὲς οἱ ἁμαρτίες σου; μὲ κατηγοροῦσαν συνέχεια οἱ ἀκάθαρτοι. Κι οἱ ὄσιοί σου ἴδιοι μὲ σένα ἤτανε. Ἄμαρτωλοὶ ἦταν κι αὐτοί». Σὰν ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια σήκωσα τὸ κεφάλι μου καὶ τοὺς εἶπα μὲ παρρησία: «Τί; Οἱ ἅγιοι ἦταν ἁματωλοὶ σὰν καὶ μένα; Αὐτοὶ σώθηκαν. Λοιπὸν, γιατί δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ γιὰ μένα; Εἶμαι στὸ σῶμα μου καὶ μπορῶ νὰ μετανοήσω. Ὁχι, εἶμαι ζωντανὸς, ὑπάρχει σωτηρία γιὰ μένα!». Τὴ στιγμή αὐτὴ νικῆθηκαν οἱ δαίμονες...

Θυμήθηκα πὼς παλιότερα εἶχα προσευχηθεῖ στὴ Μπτέρα τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ προστατεύσει τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, ὅταν πιά δὲ θά ἔχω δύναμη νὰ προσεύχομαι. Ἔτσι τότε ἦρθε στὸ νοῦ μου ἡ παλιά μου ἐκείνη παράκληση καὶ γύρισα μὲ δάκρυα στὴ μεσίτρια ὄλων τῶν θλιβομένων: «Δέσποινά μου. Τώρα εἶναι ἡ ὥρα νὰ μὲ προστατέψεις ἀπὸ τὶς δαιμονικὲς δυνάμεις. Σοῦ τό ἔχω ζητήσει αὐτό...». Ἐκείνη τὴ στιγμή οἱ δαίμονες τρομοκρατήθηκαν καὶ φώναζαν ὅλοι μαζί: «Πᾶμε». Κι ἄρχισαν νὰ φεύγουν πρὸς τὴν ἔξοδο. Στὸ τραπέζι αὐτὸ ποὺ βλέπεις ἦταν ἓνα κινέζικο πιάτο. Τὸ ἄρπαξαν οἱ δαίμονες καὶ τὸ πέταξαν μ' ὄλη τους τὴ δύναμη στὸ δάπεδο. Ἔγινε χίλια κομμάτια. Λοιπὸν, τι ἔχεις νὰ πῆς γι' αὐτὰ, Μιχαὴλ Ἰγκόροβιτς, ἄλλο ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει ὑλικὴ μαρτυρία; Καὶ θὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἀκόμα: Ὅταν μπῆκε ὁ Ἰωσήφ, ὁ διακονιπὴς μου, κι εἶδε τὰ κομματάκια ἀπὸ τὸ πιάτο μὲ ρώτησε. «Τὸ πιάτο βρέθηκε στὸ δρόμο κανενός; Ποιὸς ἦταν ἐδῶ;».

Ὁ γιαιτρὸς τὰ ἔχασε, ἦρθε σὲ ἀμνηχανία.

- Βέβαια, εἶπε, αὐτὸ εἶναι κάπως ἀσυνήθιστο... Αὐτὸ δὲν εἶναι παραίσθηση.

Ἄφου ἔφυγαν οἱ δαίμονες ὁ π. Γαβριὴλ κάλεσε ἀμέσως τὸν πνευματικὸ του, τὸν π. Ἐπιφάνιο. Μὲ τὶς νωπὲς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὶς φοβερὲς εἰκόνες τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτιῶν του, αὐτῶν ποὺ τοῦ ἦταν γνωστὲς ἀλλὰ κι ἐκκείνων ποὺ τοῦ φανέρωσαν οἱ δαίμονες, μετάνιωσε κι ἐξομολογήθηκε καθαρὰ. Ἀργότερα ὁ π. Γαβριὴλ ἔλεγε πὼς ἂν δὲν εἶχε πίστη στὸ Σωτήρα ἢ ἂν ἡ πίστη του εἶχε κλονιστεῖ, σίγουρα θὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὸν

φόβο τῶν δαιμόνων. Ἡ σταθερὴ πίστις τοῦ σιὸν Κύριο ὅμως τὸν προστάτευσε καὶ τὸν ἔσωσε. Καὶ μόνο ποῦ ἄκουσαν τὸ ὄνομα τῆς Παναγίας οἱ δαίμονες ἐξαφανίστηκαν τρομαγμένοι, βρίζοντας καὶ βλασφημώντας. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ συνέργησαν κι αὐτοὶ ἔσω κι ἀθέλητα ν' ἀπαλλαγεῖ ὁ π. Γαβριὴλ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας του καὶ νὰ εἰρηνέψει, νὰ γίνεῖ ἤρεμος καὶ χαρούμενος.

Βλ. «Τὸ Γεροντικὸ τοῦ βορᾶ Β'» ἐκδ. Πέτρου Μπότσι

ΕΡ. : Τι νὰ κάνω, ἄν, ἀφοῦ ἐξομολογηθῶ, ξαναπέσω στὸ ἴδιο ἁμάρτημα;

ΑΠ. : Νὰ μὴν ἀπελπιστεῖς καὶ νὰ μὴν παραδοθεῖς σὴν ἀμέλεια. Σήκω ἀμέσως, χωρὶς καθυστέρηση ἢ ἀναβολή, πήγαινε στὸν πνευματικὸ σου πατέρα καὶ ἐξομολογήσου τὴν πώση σου μὲ εἰλικρινῆ μετάνοια καὶ βαθιὰ συντριβή. Κάνε τὸν κανόνα, ποῦ τυχὸν θὰ σοῦ ἐπιβάλει ὁ πνευματικὸς, καὶ ἀκολουθήθησε πιστὰ τὶς συμβουλές του. Ὁ εὐσπλαχνὸς Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξει ὅλους μας ἀπὸ τὴν ὀλέθρια ἀμέλεια, ἀπὸ τὴ χρόνια ἁμαρτία καὶ ἀπὸ τὴν ἀμετανοσία.

ΕΡ. : Στὸ σύμβολο τῆς Πίστεως γίνεται λόγος γιὰ «*ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος*». Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωή;

ΑΠ. : Εἶναι ἡ μακάρια κατάσταση τῶν ψυχῶν τῶν δικαίων σὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ἡ κατάσταση τῆς ὀδύνης τῶν ψυχῶν τῶν ἁμαρτωλῶν σὴν κόλαση δὲν ὀνομάζεται ζωὴ ἀλλὰ «*δεύτερος θάνατος*» (Ἀποκ. 2:11·20:6, 14·21:8). Ἡ μορφή, πάντως, τῆς μελλοντικῆς αἰώνιας ζωῆς δὲν μᾶς ἔχει ἀποκαλυφθεῖ. Ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης γράφει: «*Τὶ πρόκειται νὰ γίνουμε στὸ μέλλον δὲν ἔχει ἀκόμα φανερωθεῖ. Ξέρουμε, ὅμως, πῶς, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθεῖ σὴν δευτέρα παρουσία Του, θὰ γίνουμε ὅμοιοι μ' Αὐτόν, γιατί θὰ Τὸν δοῦμε ὅπως πραγματικὰ εἶναι*» (Α' Ἰω. 3:2).

ΕΡ. : Πῶς μπορούμε νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό, ὅταν δουλεύουμε στὸ χωράφι ἢ καθόμαστε στὸ σπίτι;

ΑΠ. : Κοιτάζοντας ἓναν ἀγρὸ σκεπασμένο μὲ πυκνοφυτρωμένα χρυσαφένια στάχυα, λὲς μέσα σου: "Αὐτὰ δὲν φύτρωσαν μόνον τους' κάποιος τὰ ἔσπειρε". Κοιτάζοντας ἓνα δεντρόκηπο γεμάτο καρποφόρα δέντρα, συλλογίζεσαι: "Αὐτὰ κάποιος τὰ φύτεψε". Κοιτάζοντας ἓνα ὠραῖο σπίτι, συμπεραίνεις: "Αὐτὸ κάποιος τὸ

ἔχπισε". Κοιτολογίς, ὅ,τι κι ἂν δεῖς, γνωρίζεις καὶ ὁμολογεῖς ἀδίσταχτα πὼς δὲν ἔγινε μόνο του, ἀλλὰ πὼς δημιουργήθηκε ἢ κατασκευάστηκε ἀπὸ κάποιον. Πολὺ περισσότερο, λοιπόν, κοιτάζοντας τὸν φυσικὸ κόσμο μὲ τὴ σαγηνευτικὴ ὁμορφιά του καὶ τοὺς θαυμαστοὺς νόμους του, δὲν μπορείς παρὰ νὰ παραδεχθεῖς ὅτι δημιουργήθηκε ἀπὸ ἕναν πάνσοφο Νοῦ, ἕναν παντοδύναμο Κατασκευαστή, τὸν Θεό. «Ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ὁμορφιὰ τῶν δημιουργημάτων παίρνουμε τὴν ἀνάλογη ἰδέα γιὰ τὸν Δημιουργό τους», λέει ὁ σοφὸς Σολομών (Σοφ. Σολ. 13:5). Ἐπομένως, προσθέτει, εἶναι ἀνόητοι ἀπὸ τὴ φύση τους ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ στεροῦνται τὴ γνώση τοῦ Θεοῦ, γιατί δὲν κατόρθωσαν νὰ Τὸν διακρίνουν μέσ' ἀπὸ τὰ ὠραῖα δημιουργήματα ποὺ βλέπουν γύρω τους· δὲν ἀναγνώρισαν τὸν Τεχνίτη ἀπὸ τὴν παρατήρηση τῶν ἔργων Του» (Σοφ. Σολ. 13:1). Εἶναι ἀνόητοι, γιατί, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «μολονότι ἡ αἰώνια δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ θεϊκὴ Του ἰδιότητα εἶναι ἀόρατες, ὁ καθένας μπορεί νὰ τις δεῖ μέσα στὴ δημιουργία» (Ρωμ. 1:20). Εἶναι ἀνόητοι, ἐπειδὴ δὲν κάνουν τὴν ἀπλὴ σκέψη τοῦ ἴδιου ἀποστόλου: «Κάθε σπῖτι χρειάζεται κάποιον δημιουργό· κι Ἐκεῖνος ποὺ δημιούργησε τὰ πάντα εἶναι ὁ Θεός» (Ἐβρ. 3:4). Εἶναι ἀνόητοι, γιατί δὲν διαπιστώνουν, ὅπως ὁ Δαβὶδ, ὅτι «οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ στερέωμα ἀναγγέλλει πὼς εἶναι ἔργο τῶν χειρῶν Του» (Ψαλμ. 18:2). Ἐμεῖς, ὅμως, ἔχοντες μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ ὑγιὴ νοῦ, ἄς βλέπουμε μέσ' ἀπὸ τὴν ὄρατὴ κτίση τὸν ἀόρατο Κτίστη καὶ ἄς ἀναφωνοῦμε ἀκατάπαυστα: «Πόσο μεγάλα καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα Σου, Κύριε! Ὅλα μὲ σοφία τὰ δημιούργησες» (Ψαλμ. 103:24).

ΕΡ. : Γιατί οἱ συμφορὲς βρίσκουν τόσο τοὺς κακοὺς ὅσο καὶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους;

ΑΠ. : Βλέπεις πόσο λάμπει τὸ καθαρὸ χρυσάφι καὶ πόσο ἀκριβὰ πουλιέται; Δὲν εἶναι ὅμως, ἔτσι ἐξαρχῆς. Μέσα στὴ λάσπη εἶναι χωμένο καὶ μὲ εὐτελὴ μέταλλα ἀναμειγμένο. Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση τὸ βγάζουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴ γῆ καὶ τὸ κατεργάζονται, ρίχνοντάς το στὴ φωτιά. Ἐκεῖ ὅλες οἱ προσμείξεις εἴτε καίγονται εἴτε ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὸ χρυσάφι, ποὺ μένει ὀλοκάθαρο καὶ λαμπερό.

Μὲ τὸ ἀκάθαρτο καὶ ἀκατέργαστο χρυσάφι μοιάζει κάθε ἄνθρωπος, ὅσο καλὸς κι ἂν εἶναι. Στὶς ψυχὲς ὅλων μας ὑπάρχει, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, κάτι καλὸ. Αὐτὸ τὸ καλὸ, ὅμως, αὐτὸ τὸ νοπιτὸ χρυσάφι, εἶναι συνήθως χωμένο μέσα στὴ λάσπη τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀναμειγμένο μὲ πράξεις, ρήσεις καὶ σκέψεις ὅχι εὐάρεστες στὸν Θεό. Μόνοι μας δὲν μπορούμε νὰ καθαρίσουμε τὶς ψυχὲς μας ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ ν' ἀφήσουμε σ'αὐτὲς μόνο τὸ χρυσάφι τῆς καλοσύνης, τῆς εὐσέβειας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ὁ,π, λοιπόν, δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἐμεῖς, τὸ κάνει ὁ πανάγαθος καὶ πάνσοφος Κύριος. Αὐτός, σύμφωνα μὲ τὴ Γραφή, εἶναι «σὸν τὴ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ, ... ποὺ ἀνακωνεύει καὶ καθαρίζει σὸν τὸ ἀσήμι καὶ σὸν τὸ χρυσάφι» (Μαλ. 3:2-3) τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Τὶς ἀνακωνεύει καὶ τὶς καθαρίζει ἀπὸ τὰ πάθη μέσα στὸ καμίνι τῶν συμφορῶν, ποὺ τὶς διδάσκουν ἐμπειρικὰ τὴ μακροθυμία, τὴν ταπεινώση, τὴν ὑποταγὴν στὸ θεῖο θέλημα, τὴν προσφυγὴ στὸν Κύριο μὲ τὴν προσευχή.

ΕΡ. : Τὶ νὰ κάνουμε, ὅταν οἱ ἄνθρωποι μᾶς προσβάλλουν, μᾶς ἀδικοῦν ἢ μᾶς κακομεταχειρίζονται;

ΑΠ. : Τὴν ἀπάντηση μᾶς τὴ δίνουν ὁ Κύριος καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Ἄν κάποιος σὲ χτυπήσει στὸ δεξιὸ μάγουλο, γύρισέ του καὶ τὸ ἄλλο. Κι ἂν κάποιος θέλει νὰ σὲ πάει στὸ δικαστήριον γιὰ νὰ σοῦ πάρει τὸ πουκάμισο, ἄφυσέ του καὶ τὸ πανωφόρι. Δίνετε εὐχὲς σ' αὐτοὺς ποὺ σᾶς δίνουν κατάρες, εὐεργετεῖτε αὐτοὺς ποὺ σᾶς μισοῦν, καὶ προσεύχεστε γι' αὐτοὺς ποὺ σᾶς κακομεταχειρίζονται καὶ σᾶς καταδιώκουν, γιὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ οὐράνιου Πατέρα σας, γιὰτὶ Αὐτὸς ἀνατέλλει τὸν ἥλιο Του γιὰ κακοὺς καὶ γιὰ καλοὺς καὶ στέλνει τὴ βροχὴ σὲ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. 5:39-40, 44-45). «Ἄν κάποιος σᾶς κάνει κακὸ, μὴν τοῦ τὸ ἀνταποδίδετε. Φροντίζετε νὰ κάνετε τὸ καλὸ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Μὴν ἀγωνίζεστε, ἀγαπητοί, νὰ πάρετε ἐσεῖς ἐκδίκηση, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ὥρα τῆς Κρίσεως» (Ρωμ. 12:17, 19).

ΕΡ. : Τὶ εἶναι πιὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὴ σωτηρία μας;

ΑΠ. : Τὸ νὰ προσευχόμαστε ἀδιάλειπτα (Α' Θεσ. 5:17). Γιατί, ἂν χωρὶς τὴν πίστη καὶ τὴν ἀρετὴ δὲν μπορούμε νὰ σωθοῦμε,

χωρίς τὴν προσευχὴ δὲν μπορούμε νὰ ἀποκτίσουμε οὔτε ἀρετὴ ἀληθινή. Ἡ πίστη καὶ ἡ ἀρετὴ, βλέπετε, εἶναι δῶρα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ τὰ δῶρα αὐτὰ δὲν τὰ παίρνουμε, ἂν δὲν τὰ ζητήσουμε: «Ζητᾶτε, καὶ θὰ σαῶσθε· δοθεῖ ψάχνετε, καὶ θὰ βρεῖτε· χτυπᾶται τὴν πόρτα, καὶ θὰ σαῶσθε ἀνοικθεῖ.» (Ματθ. 7:7). Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος ἀποκαλεῖ τὴν προσευχὴ μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν. Χωρὶς αὐτὴν οὔτε ἓνα χάρισμα δὲν παίρνουμε ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα, οὔτε ἓνα καλὸ ἔργο δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτελέσουμε, οὔτε ἓνα βῆμα στὴν πνευματικὴ ζωὴ δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε. Κι ἔτσι, βέβαια, ὅπως εἶπαμε, δὲν μπορούμε νὰ σωθοῦμε.

ΕΡ. : Στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κάθε ψυχὴ θὰ εὐφραίνεται μόνη της ἢ μαζὶ μὲ τὸ σῶμα της;

ΑΠ. : Ὅπως ἔχουμε πεῖ, κατὰ τὴ δευτέρα παρουσία τοῦ Χριστοῦ θὰ γίνῃ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ὁ Θεὸς δηλαδὴ θὰ ξαναφέρει στὴ ζωὴ τὰ σώματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἔχουν πεθάνει ὡς τότε, γιὰ νὰ δώσουν κι αὐτὰ λόγος στὸν Κύριο γιὰ ὅ,τι καλὸ ἢ κακὸ ἔκαναν μαζὶ μὲ τὴν ψυχὴν τους στὴ διάρκεια τῆς πρόσκαιρης ἐπίγειας βιοτῆς τους. Τότε, βέβαια, τὰ σώματα δὲν θὰ εἶναι ὑλικά, ἀλλὰ πνευματικοποιημένα καὶ ἄφθαρτα. Μετὰ τὴν Κρίσις, οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων θὰ ἀπολαμβάνουν στὸν παράδεισο τὴ μακαριότητα τῆς ἀτελεύτητης θείας βασιλείας μαζὶ μὲ τὰ δοξασιμὰ σώματά τους. Γι' αὐτὸ, ἄλλωστε, καὶ θὰ ἀναγνωρίζονται μεταξύ τους, διατηρώντας ὅλες τὶς καλὰς ἀναμνήσεις τῆς ἐδῶ ζωῆς. Θὰ εἶναι, πάντως, ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ κάθε φυσικὴ ἀνάγκη καὶ θὰ μοιάζουν μὲ ἀγγέλους, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος: «Ὅσοι ἀξιοθοῦν ν' ἀναστηθοῦν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ νὰ ζήσουν στὸν μελλοντικὸ κόσμος, οὔτε θὰ νυμφεύονται οὔτε θὰ παντρεύονται. Κι αὐτὸ γιὰτὶ δὲν θὰ ὑπάρχει γι' αὐτοὺς θάνατος. Σὰν ἀναστημένοι ἄνθρωποι ποὺ θὰ εἶναι, θὰ εἶναι ἴσοι μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 20:35-36).

ΕΡ. : Πῶς νὰ χαιρόμαστε, ἀφοῦ στὴ γῆ δοκιμάζουμε τόσες θλίψεις καὶ τόσο πόνο;

ΑΠ. : Ὁ ἀληθινὸς χριστιανὸς πάντα χαίρεται καὶ ποτὲ δὲν λυπᾶται. Καὶ πῶς νὰ μὴ χαίρεται ἀκόμη καὶ μέσα στὴ μεγαλύτερη

συμφορά, όταν σκέφτεται πώς ο Θεός τον άξιωσε να γνωρίσει την αλήθεια, να ξεφύγει από την πλάνη, να βρει την άφεση τών άμαρτιών του, να ελπίζει στην αιώνια σωτηρία του; Πώς να μη καίρεται, όταν με τὸ φωτισμὸ καὶ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔχει ἀντιληφθεῖ τὴ ματαιότητα ὅλων τῶν γήινων πραγμάτων, ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἀληθινὴ ἐλευθερία, ἔχει ἀγαπήσει ὀλόψυχα τὸν Κύριο; Πώς να μὴν καίρεται, τέλος, ὅταν γνωρίζει ὅτι με τὶς θλίψεις καὶ τὶς δοκιμασίες, με τοὺς πόνους καὶ τὰ βάσανα, με τὰ παθήματα καὶ τὶς συμφορὲς μιμεῖται τὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ τοὺς ἅγιους Του; «Ὁ Χριστὸς ὑπέμεινε παθήματα γιὰ σᾶς, ἀφήνοντάς σας τὸ ὑπόδειγμα, γιὰ νὰ βαδίσετε στ' ἀχνάρια Του», γράφει ὁ ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. 2:21). Γι' αὐτό, προσθέτει, «νὰ καίρεστε πὸν συμμετέχετε στὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, γιὰτι ἔτσι θὰ γεμίσετε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, ὅταν ἀποκαλυφθεῖ ἡ δόξα Του» (Α' Πέτρ. 4:13).

ΕΡ. : Γιατὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκρύβει τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μας;

ΑΠ. : Τὴν ἀποκρύβει ἀπὸ φιλανθρωπία. Ἄν διαπράτουμε τόσα ἁμαρτήματα, μὴ γνωρίζοντας πότε θὰ πεθάνουμε, σκεφεῖτε τι θὰ κάναμε ἂν τὸ γνωρίζαμε. Γιατὶ πολλοὶ ἄνθρωποι, μαθαίνοντας ὅτι θὰ πεθάνουν σὲ βαθιὰ γεράματα, θὰ ἔπεφταν σὲ βαριὲς ἁμαρτίες γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν τὰ πάθη τους (φιληδονία, φιλαργυρία, ζηλοφθονία, ἐκδικητικὴ κ.λ.π.), θὰ ἔκαναν ἀκόμα καὶ μεγάλα ἐγκλήματα σὲ βάρος τῶν συνανθρώπων τους (φόνους, τραυματισμοὺς, ληστείες, ἀδικίες κάθε λογῆς), ἀποφασισμένοι νὰ μετανοήσουν λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ θάνατό τους. Ἄλλοι, πάλι, μαθαίνοντας ὅτι θὰ πεθάνουν νέοι, θὰ κυριεύονταν ἀπὸ κατάθλιψη καὶ ἀπελπισία, θὰ παραπονιούσαν καὶ θὰ βαρυγγωμοῦσαν, ἀκόμη καὶ θὰ βλασφημοῦσαν τὸν Θεὸ σὰν ἄδικο τάχα καὶ μεροληπικό. Ὅλοι, τέλος, εἴτε γέροι εἴτε νέοι πέθαιναν, φτάνοντας στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου, θὰ βασανίζονταν τρομερὰ ἀπὸ τὸν φυσικὸ φόβο καὶ τὴν ἔμφυτη δειλία τῆς ἀνθρώπινης φύσεως μπροστὰ στὸ φρικτὸ αὐτὸ μυστήριον. Δειλία φυσικὴ καὶ ἀδιάβλητη μπροστὰ στὸ θάνατο δοκίμασε ὡς πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση Του ἀκόμη καὶ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ σταύρωσή Του. Γι'

αὐτὸ καί, ὅταν προσευχήθηκε στὸν Πατέρα Του, στὸν κῆπο τῆς Γεσθημανῆ, εἶπε: «Πατέρα μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς μὴν πῶ αὐτὸ τὸ ποτήρι» (Ματθ. 26:39).

Ἡ ἄγνοια τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου μας, λοιπόν, εἶναι εὐεργετικὴ καὶ σωτήρια. Γνωρίζοντας ὅτι θὰ πεθάνουμε ἀλλὰ ὄχι ἀκριβῶς πότε, ἀποφεύγουμε τόσο τὴν ψυχόλεθρη ἁμαρτία ὅσο καὶ τὴ συντριπτικὴ φρίκη τοῦ ἐπικείμενου θανάτου. Ἄς εὐγνωμονοῦμε καὶ γι' αὐτὸ, λοιπόν, τὸν πάνσοφο καὶ πανάγαθο Θεό, πού ὅλα τὰ οἰκονομεῖ γιὰ τὸ καλὸ μας, καὶ ἄς συντηροῦμε μέσα μας τὴ σωτήρια μνήμη τοῦ ἀναπόφευκτου θανάτου. Σοφὰ μᾶς συμβουλεύει ὁ Σειράχ: «Σ' ὅ,τι κάνεις, νὰ θυμᾶσαι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου, καὶ δὲν θὰ ἁμαρτήσεις ποτέ» (Σοφ. Σειρ. 7:36).

ΕΡ. : Πιστεύω πὼς δὲν ἔχω καμὴν ἰκανότητα καὶ κανένα φυσικὸ χάρισμα. Εἶναι αὐτὸ ἁμαρτία;

ΑΠ. : Εἶναι ἁμαρτία, γιατί ἔτσι ὑπονοεῖς πὼς ὁ Θεὸς σὲ ἀδίκησε. Στὸ Εὐαγγέλιο βλέπουμε τὸν κύριο τῆς παραβολῆς τῶν ταλάντων νὰ δίνει σ' ὅλους τοὺς δούλους του κάποι ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του. «Σ' ἄλλον ἔδωσε πέντε τάλαντα, σ' ἄλλον δύο, σ' ἄλλον ἓνα, στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὴν ἰκανότητά του» (Ματθ. 25:15). Ὅμοια καὶ ὁ Κύριός μας ἔδωσε σ' ὅλους μας κάποια φυσικὰ χαρίσματα, κάποια «τάλαντα», λίγα ἢ πολλά, τόσα ὅσα ὁ καθένας μπορεῖ νὰ ἀξιοποιήσει καὶ χρειάζεται γιὰ νὰ πετύχει τὸν τελικὸ σκοπὸ του, τὴν ψυχικὴ σωτηρία. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴν ἔχει πάρει κανένα «τάλαντο» ἀπὸ τὸν Θεό. Ὅποιος, λοιπόν, ὑποστηρίζει τὸ ἀντίθετο, εἴτε δὲν παραδέχεται τὴν ὑπαρξὴ τῶν θείων δώρων, εἴτε ζητάει πῶς νὰ ἀξιοποιήσει, εἴτε ἔχει χάσει, ἐξαιτίας τῆς ὀκνηρίας του, ὅ,τι πῆρε ἀπὸ τὸν Θεό, ὅπως ὁ τρίτος δούλος τῆς παραβολῆς (βλ. Ματθ. 25:18, 24-29).

Βλ. “Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν” Ἔκδ. Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου

Ανεύθνη Ἐξομολόγησις

Ἐπ. Ἀλέξανδρος Σμέμαν γράφει κάπου ὅτι ἡ πλέον μαρτυρικὴ πλευρὰ τῆς ἱεροσύνης εἶναι ἡ ἐξομολόγησις. Καὶ πράγματι αὐτὸ εἶναι κοινὴ ἐμπειρία ὄλων τῶν πνευματικῶν. Ὁ πνευματικὸς ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει χίλια δύο προβλήματα. Τὸν ἀνθρώπινο πόνο, τὴν ἁμαρτία, τὴν ἀμετανοσία, τὴ σκληρότητα, τὴν ἄγνοια, τὴν προχειρότητα, ἀλλὰ κυρίως τὴν ἀνευθυνότητα. Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο. Οἱ περισσότεροι ἐξομολογούμενοι, ἀνεπαρκῶς προετοιμασμένοι, ἀρχίζουν ἱστορίες ὀλόκληρες γιὰ νὰ ἀποδείξουν πόσο καλοὶ εἶναι καὶ πόσο ἔχουν πέσει θύματα τῶν ἄλλων. Ἔτσι ἡ ἐξομολόγησις ἐξαντλεῖται σὴν ἐξαγόρευση ἀλλότριων ἁμαρτημάτων, τοῦ ἡ τῆς συζύγου, τῆς πεθερᾶς, τῶν παιδιῶν, τοῦ γείτονα, τοῦ συγγενῆ. Ἡ δική τους προσωπικὴ εὐθύνη δὲν φαίνεται πουθενά. Γιὰ ὅλα φταῖνε οἱ ἄλλοι. Εἶναι βέβαια ἡ πιὸ εὐκόλη λύσις νὰ ρίχνεις τὴν εὐθύνες ἀλλοῦ. Ἀντὶ γιὰ ἄλλο σχολιασμὸ θὰ δώσουμε τὸ λόγο σὲ ἕνα μεγάλο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Γράφει ὁ ἅγ. Ἰωάννης τῆς Κλίμακος:

«Γύμνου, γύμνου σὸν μῶλωπα τῷ ἱατρῷ· εἰπὲ καὶ μὴ αἰσχυνοῦμαι ἐμὸν τὸ τραῦμα, πάτερ, ἐμὴ ἡ πληγὴ ἐξ οἰκείας ραθυμίας καὶ οὐκ ἐξ ἑτέρου προσγινομένη· οὐδεὶς ταύτης αἴτιος· οὐκ ἄνθρωπος, οὐ πνεῦμα, οὐ σῶμα, οὐ τι ἕτερον, ἀλλ' ἡ ἐμὴ ἀμέλεια».

Δηλαδή: «Ξεγύμνωσε, ξεγύμνωσε τὸ τραῦμα σου στὸν ἱατρό. Μὴν ἐντραπεῖς, ἀλλὰ λέγε:

“ Ἰδικό μου, πάτερ, εἶναι τὸ τραῦμα, ἰδική μου ἡ πληγὴ! Ἡ ἰδική μου ραθυμία τὸ προξένησε καὶ ὄχι κάτι ἄλλο. Κανεὶς ἄλλος δὲν εἶναι αἴτιος τῆς ἁμαρτίας μου, οὔτε ἄνθρωπος οὔτε διάβολος οὔτε σῶμα οὔτε ἄλλο τίποτε, παρὰ μόνο ἡ ἀμέλεια μου”».

Μία μικρὴ μερίδα χριστιανῶν, ποὺ δὲν ἔχουν νιώσει τὴν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία, ψάχνουν νὰ βροῦν ἕναν πνευματικὸ, ὁ ὁποῖος θὰ παίξει τὸν ρόλο ἑνὸς «ὑπερμπαμπᾶ» μᾶλλον, παρὰ πνευματικοῦ. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ὅπου ἡ συμπεριφορὰ φτάνει στὰ ὅρια τῆς ὑστερίας. Ὁ πνευματικὸς ἀποθεώνεται, ἀγιοποιεῖται, ἀρχίζει νὰ εὐωδιάζει, νὰ μὴν πατάει στὴ γῆ, διαπιστώνεται ἀπὸ τυχαῖες φράσεις του ὅτι κατέχει τὸ διορατικὸ καὶ προορατικὸ χάρισμα. Ἔτσι γίνεται ἕνα εἶδος γκουρού, πρὸς τὸν ὁποῖο ὀφείλουν ὅλοι ἀπόλυτη ὑποταγή, ἀκόμη καὶ σὶς λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς

ζωής. Οί άνθρωποι αὐτῆς τῆς τυπολογίας ρωτᾶνε γιὰ τὰ πάντα τὸν πνευματικό. Γίνονται πρόσωπα ἐξαντλητικά. Ὁ πνευματικός δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει προσωπικὴ ζωή, προσωπικὸ χῶρο καὶ χρόνο. Θὰ πρέπει νὰ ἔναι διαθέσιμος κάθε στιγμή, ὅποιαδήποτε ὥρα νὰ μποροῦν νὰ τὸν συναντήσουν ἢ νὰ τοῦ τηλεφωνήσουν γιὰ νὰ πάρουν εὐλογία ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ πόσα ποτήρια νερὸ ἐπιτρέπεται νὰ πιοῦν.

Στὴν περίπτωση αὐτὴ ὑπάρχει μιὰ νοσηρὴ κατάσταση ἐξάρτησης καὶ ἀνελευθερίας ποὺ θυμίζει ὀλοκληρωτικὰ καθεστῶτα καὶ κόμματα ἢ παραθρησκευτικὲς ὀργανώσεις. (Οἱ «πιστοί» στὸ καθεστῶς ἢ στὸ κόμμα δὲν ἔχουν δική τους βούληση. Γιὰ νὰ κάνουν ἢ νὰ ἀποφασίσουν κάτι πρέπει νὰ πάρουν «γραμμὴ» ἀπὸ τὸ κέντρο· τὸ ἴδιο καὶ στὶς διάφορες σέκτες καὶ παραθρησκείες). Ἡ προσωπικὴ εὐθύνη ἔχει ἐξοβελιστεῖ. Γιὰ τὰ πάντα εἶναι ὑπεύθυνος ὁ πνευματικός. Καὶ βέβαια ὁ πνευματικός ἔχει τὴ δική του εὐθύνη, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ δική του.

Ἐδῶ κρίνουμε ἀναγκαῖο νὰ σημειώσουμε κάτι πολὺ σημαντικό. Οἱ περισσότεροι ἔχουμε τὴν ἐντύπωση, πὼς ἡ εὐθύνη ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸν πνευματικό. Αὐτὸ δὲν εἶναι σωστό. Ἡ εὐθύνη ἀνήκει καὶ σὲ μᾶς, ἢ μᾶλλον κυρίως σὲ μᾶς. Παρατηρεῖται πολλὲς φορὲς ἡ ἀπάντηση τοῦ πνευματικοῦ σὲ κάποιο θέμα μᾶς νὰ μὴν εἶναι σωστή. Ὅταν τὸ συνειδητοποιήσουμε, εἴμαστε ἔτοιμοι νὰ κατηγορήσουμε τὸν πνευματικό, νὰ τοῦ ρίξουμε τὸ λίθο τοῦ ἀναθέματος . Δίχως νὰ θέλουμε νὰ πάρουμε τὸ μέρος τοῦ πνευματικοῦ, ἀπλῶς θὰ μεταφέρουμε τὴν ἐμπειρία ἐνὸς συγχρόνου ἀγίου ἀσκητοῦ καὶ πνευματικοῦ, τοῦ π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτη, ὅπως ἐπανειλημμένα μᾶς τὴν ἔχει ἐκφράσει: «Ἡ ἀπάντηση τοῦ πνευματικοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πρόθεση καὶ τὴ διάθεση τοῦ ἐρωτῶντος. Ἄν ὁ ἐξομολογούμενος εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἔχει καλὴ διάθεση, ὁ Θεὸς θὰ φωτίσει τὸν πνευματικό. Ἄν ὄχι, θὰ συμβεῖ τὸ ἀντίθετο, ἔστω κι ἂν ὁ πνευματικός εἶναι ἅγιος. Γι' αὐτὸ μὴν ἐκβιάζετε τὸν πνευματικό...». Καὶ δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις ποὺ τὸν πνευματικό δὲν ἔχουμε διάθεση νὰ τὸν ἀκούσουμε, ἀλλὰ νὰ τὸν παραπλανήσουμε, νὰ «ὑποκλέψουμε» μιὰ ἀπάντηση ἢ «εὐλογία» σύμφωνα μὲ τὰ πάθη μᾶς.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἔλεγε σ' ἓνα κήρυγμά του: «Παρακαλῶ μὴ τὸ πᾶν ἐφ' ἡμᾶς ρίψαντες, νομίζειν ἀνευθύνους

εἶναι ὑμᾶς αὐτούς». **Δηλαδή**, σᾶς παρακαλῶ μὴ νομίζετε, ὅτι ἐπειδὴ ρίψατε ὅλες τις εὐθύνες σὲ μᾶς τοὺς κληρικούς, ἐσεῖς εἶστε ἀνεύθυνοι. Εἴσατε καὶ σεῖς συνυπεύθυνοι.

Στὸ *Γεροντικό* διασώζεται καὶ τὸ ἐξῆς περιστατικό σχετικό μὲ τὸ θέμα. Ἀνάλογη μὲ τὴ διάθεσή μας καὶ τὶς προθέσεις μας εἶναι καὶ ἡ ἀπάντηση τῶν πνευματικῶν.

«Παρέβαλεν ὁ ἀββᾶς Ἀβραὰμ τῷ ἀββᾷ Ἄρει. Καὶ καθημένων αὐτῶν ἦλθεν ἀδελφὸς πρὸς τὸν Γέροντα καὶ λέγει αὐτῷ· “Εἰπέ μοι, τί ποιήσω, ἵνα σωθῶ”. Ὁ δὲ λέγει αὐτῷ· “Ὑπαγε ποίησον τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον κατ’ ὄψιν ἐσθίων ἄρτον καὶ ἄλας. Καὶ δεῦρο πάλιν καὶ λαλῶ σοι”. Καὶ ἀπελθὼν ἐποίησε οὕτω. Πληρωθέντος δὲ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἦλθε πάλιν ὁ ἀδελφὸς πρὸς τὸν ἀββᾶν Ἄρν. Εὐκαίρην δὲ καὶ τότε ὁ ἀββᾶς Ἀβραὰμ ἐκεῖ. Καὶ εἶπεν πάλιν ὁ Γέροντα τῷ ἀδελφῷ· “Ὑπαγε νήστευσον καὶ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν δύο - δύο”.

»Καὶ ὡς ἀπῆλθεν ὁ ἀδελφός, λέγει ὁ ἀββᾶς Ἀβραὰμ τῷ ἀββᾷ Ἄρει· “Διατί ὅλοις τοῖς ἀδελφοῖς μετὰ ζυγοῦ ἐλαφροῦ λαλεῖς, καὶ τῷ ἀδελφῷ τούτῳ φορτία βαρέα ἐπιτίθης;”. Λέγει αὐτῷ ὁ Γέροντα· “Οἱ ἀδελφοὶ καθὼς ἔρχονται ζητοῦντες, οὕτω καὶ ὑπάγουσιν. Οὗτος δὲ διὰ τὸν Θεὸν ἔρχεται ἀκοῦσαι λόγον, ἐργάτης γάρ ἐστι, καὶ εἰ ἂν εἶπω αὐτῷ μετὰ σπουδῆς ποιεῖ. Διὰ τοῦτο κἀγὼ λαλῶ αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ”.

Δηλαδή: «Πῆγε ὁ ἀββᾶς Ἀβραὰμ στὸν ἀββᾷ Ἄρν. Καθὼς κάθονταν αὐτοί, πλησίασε ἕνας ἀδελφὸς τὸν Γέροντα καὶ τοῦ λέει: “Πές μου τί νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ;” Κι ἐκεῖνος τοῦ λέει: “Πήγαινε καὶ πέρασε τὸ χρόνο αὐτὸ τρώγοντας τὸ βράδυ ψωμί καὶ ἄλατι. Ἔλα πάλι ἐδῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ”. Ἐφυγε καὶ ἔκανε ὅπως τοῦ ὑπέδειξε. Ὄταν συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, ἦλθε πάλι ὁ ἀδελφὸς στὸ ἀββᾷ Ἄρν. Συνέπεσε καὶ τότε νὰ εἶναι ὁ ἀββᾶς Ἀβραὰμ ἐκεῖ. Ὁ Γέροντα λοιπὸν εἶπε πάλι στὸν ἀδελφό: “Πήγαινε καὶ νήστεψε αὐτὸ τὸ χρόνο δυὸ - δυὸ”.

»Ὁ ἀδελφὸς ἔφυγε καὶ λέει ὁ ἀββᾶς Ἀβραὰμ στὸν ἀββᾷ Ἄρν: “Πατὶ σ’ ὅλους τοὺς ἀδελφούς συμβουλευόντάς τους, δὲν τοὺς ἐπιβάλλεις βαρὺ ζυγὸ, ἐνῶ αὐτὸ τὸν ἀδελφὸ τὸν φορτώνεις βαρὺ φορτίο;”. “Οἱ ἀδελφοί”, ἀποκρίθηκε ὁ Γέροντα, “ἀνάλογα τὶ ἔρχονται καὶ ζητοῦν, αὐτὸ παίρνουν καὶ φεύγουν. Ἐνῶ αὐτὸς ἔρχεται νὰ ἀκούσει λόγο γιὰ νὰ εὐαρεστήσει τὸν Θεό, γιὰτὶ εἶναι ἀγωνιστής. Καὶ ὁ,τι τοῦ πῶ, μὲ ζῆλο τὸ κάνει. Γι’ αὐτὸ καὶ ἐγὼ τοῦ λέω αὐτὸ πὸν θὰ ἤθελε ὁ Θεὸς ἀπ’ αὐτόν”.

«Εἶπε Γέρων· Ἐὰν ὀκλῶσί σοι ρυπαροὶ λογισμοί, μὴ κρύψῃς αὐτούς, ἀλλ' εὐθέως εἶπε αὐτούς τῷ πνευματικῷ σου πατρὶ καὶ ἔλεγξον αὐτούς. Ὅσον γὰρ κρύβῃ ἄνθρωπος τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦ, τοσοῦτον πληθύνονται καὶ λαμβάνουσι δύναμιν. Ὡσπερ γὰρ ὄφεις, ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ φωλεοῦ, εὐθέως φεύγει, οὕτω καὶ ὁ πονηρὸς λογισμὸς φανερούμενος εὐθέως ἀπόλλυται. Καὶ ὡσπερ σκῶληξ εἰς ξύλον, οὕτω πονηρὸς λογισμὸς ἀφανίζει καρδίαν.

»Ὁ φανερῶν τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦ ταχὺ θεραπεύεται, ὁ δὲ ἀποκρύπτων αὐτοὺς ὑπερηφανίαν νοσεῖ. Ἐὰν γὰρ οὐ πληροφορηῖσαι εἰς τινα τοῦ ἀναγγεῖλαι αὐτῷ τοὺς πολέμους σου, σημεῖόν ἐστι τοῦτο ὅτι ταπεινώσιν οὐκ ἔχεις. Ὁ γὰρ ταπεινόφρων πάντας ἁγίους βλέπει, ἑαυτὸν δὲ μόνο ἁμαρτωλόν.

»Πλὴν ὅτι, ἐὰν ἐξ ὅλης καρδίας ἐπικαλέσῃται ἄνθρωπος τὸν Θεὸν καὶ ἀπελθὼν ἐπερωτήσῃ ἄνθρωπον περὶ τῶν ἑαυτοῦ λογισμῶν, ἀποκρίνεται αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος, μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ἀνθρώπου τὰ συμφέροντα ὁ Θεὸς ὁ ἀνοίξας τὸ στόμα τῆς ὄνου ἐπὶ τοῦ Βαρλαάμ, κἂν ἀνάξιος ἐστί καὶ ἁμαρτωλὸς ὁ ἐρωτώμενος».

Δηλαδή: «Εἶπε ὁ Γέροντας· Ἐὰν σ' ἐνοχλοῦν ρυπαροὶ λογισμοὶ μὴν τοὺς κρύψῃς ἀλλ' ἀμέσως πές τους στὸν πνευματικὸ σου πατέρα καὶ ἔλεγξέ τους. Γιατὶ ὅσο κρύβει ὁ ἄνθρωπος τοὺς λογισμοὺς του, τόσο πληθαίνουν καὶ ἀποκτοῦν δύναμιν

»Γιατὶ, ὅπως ἀκριβῶς ἓνα φίδι , ἐὰν βγεῖ ἀπ' τὴ φωλιὰ ἀμέσως φεύγει, ἔτσι καὶ ὁ πονηρὸς λογισμὸς, ὅταν φανερώνεται, ἀμέσως χάνεται. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἓνα σκουλήκι στὸ ξύλο, ἔτσι κι ἓνας πονηρὸς λογισμὸς καταστρέφει τὴν καρδιά.

»Εκεῖνος ποὺ φανερώνει τοὺς λογισμοὺς του, γρήγορα θεραπεύεται, ἐκεῖνος ποὺ δὲν τοὺς ἐξαγορεύει, πάσχει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ὑπερηφάνειας. Ἐὰν δὲν ἐμπιστεύεσαι σὲ κάποιον νὰ τοῦ φανερώσεις τοὺς πολέμους σου, αὐτὸ εἶναι ἀπόδειξη πὼς δὲν ἔχεις ταπεινώση. Γιατὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ταπεινὸ φρόνημα ὅλους τοὺς βλέπει ἁγίους καὶ μόνον τὸν ἑαυτοῦ ἁμαρτωλό.

»Ὅσοσο, ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐπικαλεσθεῖ τὸν Θεὸ μ' ὅλην του τὴν ψυχὴ καὶ πάει νὰ συμβουλευθεῖ σχετικὰ μὲ τοὺς λογισμοὺς του κάποιον ἄλλον ἄνθρωπο, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος -καί, καλύτερα, διὰ μέσου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀπαντᾷ τὰ συμφέροντα ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς ὄνου στὴν περίπτωση τοῦ Βαρλαάμ- ἀκόμη καὶ ἂν αὐτὸς ποὺ ἐρωτήθηκε εἶναι ἀνάξιος καὶ ἁμαρτωλός».

Βλ. "Υπεύθυνοι γιὰ ὅλα" Ἀρχιμ. Νεκτάριος Ἀντωνόπουλος

Βίος καὶ Πολιτεία τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν ΝΙΚΩΝΟΣ τοῦ «Μετανοεῖτε»

Ὁ ὁσίος πατὴρ ἡμῶν Νίκων γεννήθηκε σὲ ἓνα χωριὸ τοῦ Πολεμωνιακοῦ Πόντου, κοντὰ στὴν Τραπεζούντα, περὶ τὸ 930, ἀπὸ οἰκογένεια πλουσίων γαιοκτημόνων. Ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἡλικία ἐπέδειξε μεγάλη σοφία καὶ μιὰ βαθειὰ ἀγάπη γιὰ τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς. Μία ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας του τὸν εἶχε στείλει νὰ ἐπιθεωρήσει τὰ κτήματά τους, ἐνίωσε βαθειὰ θλίψη βλέποντας τὴ δυστυχία καὶ τὸν ἐξοντωτικὸ μόχθο ποὺ δυνάστευαν τόσους φτωχοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἐξανέστη, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς τὸν ἔκανε νὰ συλλογισθεῖ τὴ ματαιότητα τῶν ἐπίγειων ἀγαθῶν. Τόσος ἀγῶνας καὶ τόσες μάταιες ἐλπίδες γιὰ νὰ καταλήξει τελικὰ ὁ σύντομος τοῦτος βίος στὸν τάφο, εἴτε ἦσουν πλούσιος εἴτε φτωχός! Ἔλαβε λοιπὸν τὴν ἀπόφαση νὰ ἐγκαταλείψει ὅ,τι τὸν ἔδενε μὲ τὴ μάταιη αὐτὴ ζωὴ καὶ νὰ πάει νὰ ἐργασθεῖ γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ μεταξὺ τῶν μοναχῶν.

Κρυφὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του, μετέβη στὴ Μονὴ τὴ λεγόμενη τῆς Χρυσῆς Πέτρας, σὲ μιὰ ἄγρια περιοχὴ μεταξὺ Πόντου καὶ Παφλαγονίας. Ὁ ἡγούμενος, εἰδοποιημένος μὲ θεϊκὸ σημεῖο γιὰ τὴν ἄφιξη τοῦ νέου τῆ στιγμῆ ποὺ τελοῦσε τὴ θεία Λειτουργία, τὸν ἐδέχθη μὲ χαρὰ καὶ τὸν ἐνέδυσσε ἀμέσως μὲ τὸ μέγα ἀγγελικὸ Σχῆμα, δίχως τὶς συνήθεις δοκιμασίες στὶς ὁποῖες ὑποβάλλονται οἱ δόκιμοι. Ἡ διαγωγή τοῦ νέου προκάλεσε σύντομα τὸν θαυμασμὸ τῶν πρὸ πεπειραμένων ἀδελφῶν: ἀπόλυτη ὑπακοή, πρόθυμη ἀποδοχὴ τῶν πρὸ δύσκολων καθηκόντων, ταπεινοφροσύνη, ἄκρα ὑπομονή. Ἀσκοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο ὅλες τὶς ἅγιες ἀρετές, ἐκεῖ ὅμως ποὺ διέπρεπε κυρίως ἦταν ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχή. Δὲν ἔτρωγε παρὰ μία φορὰ τὴν ἐβδομάδα, ἀφοῦ μετελάμβανε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἀρκοῦμενος σὲ ξερὸ ψωμὶ καὶ λίγο νερό. Ἐλευθερωμένος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματος, περνοῦσε τὶς νύκτες προσευχόμενος, μὲ τὸ πρόσωπο λουσμένο στὰ δάκρυα. Μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια κοινοβιακῆς πολιτείας, πρὸ θαυμαστῆς ἀπὸ ἐκείνη τῆς ἐρήμου, ὁ ἡγούμενος τοῦ ἔδωσε τὴν εὐλογία γιὰ νὰ ἀποσυρθεῖ μόνος σὲ ἓνα κελλὶ καὶ νὰ ἀφιερωθεῖ ἀποκλειστικὰ στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἐνέτεινε ἀκόμη περισσότερο τοὺς ἀγῶνες του στὴ νηστεία καὶ τὴν ἀγρυπνία καὶ κυρίως στὴν ἀγία κατάνυξη. Ἔχυνε τόσα

δάκρυα, πού τὸ δάπεδο τοῦ κελλιοῦ του ἦταν κάθυγρο, καὶ ὅταν τὸν ρωτοῦσαν γιατί ἔκλαιγε τόσο, ὁ ὅσιος ἀπαντοῦσε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμοὺς του διαπιστώνοντας πὼς φορώντας σάρκα θνητὴ καὶ φθαρτὴ, ὁ Θεὸς παραταῦτα τοῦ χάριζε στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του τὴ θέα τῶν ἀγαθῶν πού προορίζονται γιὰ τοὺς ἁγίους στὴν ἐπουράνια Βασιλεία Του. Ἦταν ἀκριβῶς ἡ συναίσθηση τῆς ἀναξιότητάς του καὶ ὁ φόβος τῆς στερήσεως τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς ὁποίας ὡστόσο εἶχε καθημερινῶς μιὰ οἰονεὶ πρόγευση, πού τὸν ἔκαναν νὰ χύνει ποτάμι τὰ δάκρυα.

Ἐμεινε δώδεκα χρόνια στὸ κελλὶ αὐτὸ καὶ ἔφθασε στὴ μακάρια ἀπάθεια καὶ τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς. Ὁ πνευματικὸς του πατέρας εἶχε μιὰ νέα, θεία ἀποκάλυψη γιὰ τὸ πρόσωπό του, στὴν ὁποία τοῦ ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὁ Θεὸς καλοῦσε τὸν Νίκωνα νὰ ἀφήσῃ τὴν ἡσυχία του γιὰ νὰ ἀφιερωθεῖ στὸ μείζον λειτουργημα τοῦ ἀποστολικοῦ βίου - μείζον γιατί εἶναι ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ἐξ ἀνθρώπινης πρωτοβουλίας (Α΄ Κορ. 12, 28). Πρόσταξε τὸν ἅγιο νὰ ξεκινήσῃ γιὰ νὰ διδάξῃ στοὺς ἀνθρώπους τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅπου κι ἂν τὸν ὀδηγοῦσε ἡ θεία Πρόνοια: *Μετανοεῖτε· ἠγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν* (Ματθ. 4, 17), μιμούμενος τὸν Κύριο καὶ τὸν Τίμιο Πρόδρομο. Ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ συγκεντρώθηκαν καὶ ἀφοῦ ὁ ἡγούμενος ἀνέπεμψε μιὰ προσευχὴ ἀποχαιρέτισαν τὸν Νίκωνα κλαίγοντας.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ πατέρας του, συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του, ἐπιχείρησε νὰ τὸν προφθάσῃ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα του, ἀλλὰ ὁ ὅσιος πέρασε θαυματουργικὰ ἕνα φουσκωμένο ποτάμι καὶ ἀφοῦ προσκύνησε σιωπηλὸς τρεῖς φορές πρὸς τὸν πατέρα του, πού ἔστεκε κλαίγοντας στὴν ἀντίπερα ὄχθη, συνέχισε τὸν δρόμο του *μὴ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω* (Λουκ. 9, 62).

Ὡς ἄλλος Ἰωάννης πού κήρυπε τὴ μετάνοια καὶ τὴν ἐπικείμενη ἔλευση τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 3), ὁ ὅσιος Νίκων πορευόταν πεζὸς σὲ πόλεις καὶ χωριά, φορώντας ἕνα φτωχὸ χιτῶνα, ἀνυπόδητος, τρεφόμενος μόνον ἀπὸ καρποὺς πού ἔβρισκε στὸν δρόμο του καὶ διακήρυσσε τὸ *Μετανοεῖτε!* καὶ τὸ μήνυμα τῆς Σωτηρίας διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανόιας, τῶν δακρῶν καὶ τῶν κόπων τοῦ ἀγγελικοῦ βίου. Σύμφωνα μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου, δὲν ἔφερε μαζί του στὸν δρόμο μήτε ράβδον, μήτε πήραν, μήτε ἄρτον, μήτε ἀργύριον (Λουκ. 9, 3). Πήγαινε ὅπου τὸν ὀδηγοῦσε ὁ Θεός, ὑποβαλλόμενος

σὲ πλῆθος δοκιμασίες ἐκ μέρους τῶν δαιμόνων, διατηρώντας ὁμως ἄθικτη τὴν ἐλπίδα του στὴν αἰώνια ζωὴ.

Μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια κηρύγματος, ἐπιβιβάσθηκε στὸ πλοῖο γιὰ τὴν Κρήτη, τὴν ὁποία εἶχε μόλις ἐλευθερώσει ὁ Νικηφόρος Φωκάς ἀπὸ μακρόχρονη καὶ σκληρὴ ἀραβικὴ κατοχὴ (961). Ἡ ἠθικὴ κατάσταση τῶν κατοίκων ἦταν ἀξιοθρήνητη καὶ οἱ χριστιανικὲς ἀρετὲς περιφροῦνταν ἢ ἀγνοοῦνταν παντελῶς. Πιθανὸν μαζὶ μὲ τὸν ἅγιο Ἀθανάσιο τὸν Ἀθωνίτη

[5 Ἰουλ.], πού εἶχε ἔρθει ἐκεῖ ἀνταποκρινόμενος στὶς πιέσεις τοῦ αὐτοκράτορα, ὁ Νίκων διέδιδε γιὰ ἑπτὰ χρόνια τὸ μήνυμα τῆς μετανοίας καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἀποκατάσταση τοῦ χριστιανικοῦ βίου. Ἀπὸ τὴν Κρήτη μετέβη στὴν Ἑλλάδα, στὴν Ἐπίδαυρο, τὴ Δαμαλά, κατόπιν διὰ θαλάσσης στὴν Ἀθήνα, ὅπου ἀγαπήθηκε ἐξαιρετικὰ ἀπὸ τοὺς κατοίκους. Συνέχισε τὴν ἱεραποστολικὴ του περιοδεία πρὸς τὴν Εὐβοία, ὅπου τὸ κήρυγμά του εἶχε τόση ἐπιτυχία, ὥστε ἔρχονταν ἄνθρωποι γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν νύκτα καὶ μέρα. Καθὼς ἐπιβεβαίωνε τὸν λόγο του μὲ θαύματα καὶ θεραπείες, πολλοὶ ἦταν ἐκεῖνοι πού μεταστρέφονταν σὲ ἕναν ἐνάρετο καὶ ἅγιο βίον.

Μετὰ τὴ Θήβα, μετέβη πεζὸς στὴν Κόρινθο καὶ κήρυξε ἐκεῖ μιμούμενος τὸν Ἀπόστολο Παῦλο. Περνώντας ἔπειτα ἀπὸ τὸ Ἄργος καὶ τὸ Ναύπλιο, ἔσπειρε τὸν καλὸ σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου στὴν Πελοπόννησο καὶ ἔφθασε μέχρι τὴν Σπάρτη, περὶ τὸ 970. Ἐκεῖ παρέμεινε γιὰ λίγο, ἐν συνεχείᾳ δὲ συνέχισε τὶς περιοδείες του. Ἀρρώστησε ὁμως σοβαρὰ στὸν δρόμο καὶ χρειάσθηκε νὰ μείνει σὲ μία σπηλιά, ὅπου δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη πολλῶν πιστῶν καὶ ἔκανε νὰ ἀναβλύσει γιὰ χάρη τους μιὰ πηγὴ μὲ ἱαματικὲς ἰδιότητες.

“Ὅταν ἀνέλαβε, οἱ κάτοικοι τῆς Σπάρτης, πού εἶχαν πέσει θύματα μιᾶς φοινικῆς ἐπιδημίας, ἦρθαν νὰ ζητήσουν τὴ συνδρομὴ του. Ὁ ὁσίου Νίκων ἔσπευσε μετὰ χαρᾶς, τοὺς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴ νόσο χάρη στὴν προσευχὴ του καὶ ἀποφάσισε νὰ περάσει ἐκεῖ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ ἐμβαθύνει τὸ ἀποστολικὸ του ἔργο.” Ἐγίνε ἔτσι ἀνεκτίμητος γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως πού συνέρρεαν κατὰ πλήθη κοντὰ του γιὰ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες τους καὶ νὰ ἀκούσουν τὶς διδασκᾶς του. Μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ ἐπισκόπου Σπάρτης Θεοπέμπτου, ὁ ὁσίου ἀνέλαβε τὴν ἀνέγερση μιᾶς μεγάλης καὶ λαμπρῆς ἐκκλησίας. “Ὁλος ὁ πληθυσμὸς συμμετεῖχε

μέ ζῆλο στίς ἐργασίης πού ἐπέβλεπε ὁ ἴδιος. Συχνά ἐξασφάλιζε τῆ θαυματουργικῆ ἀρωγῆ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς του: μετατόπιζε βράχους, προμήθευε ὑλικά πού ἔλειπαν καί τροφή γιά τοὺς ἐργάτες. Δέχθηκε παραταῦτα καί κακομεταχείριση ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς πού εἶχαν μείνει ἀπλήρωτοι. Ἔτσι ὁ ναὸς περατώθηκε γρήγορα καί ὁ ὅσιος ἐγκαταστάθηκε ἐκεῖ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του γιά νὰ κηρύπτει καί νὰ δέχεται τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν του. Στὸ τέλος τῆς ζωῆς του προστέθηκε παραπλεύρως καί ἓνα μοναστηράκι γιά νὰ δεχθεῖ τοὺς μαθητές του.

Ἄφου ὁ ὅσιος Νίκων διέλαμψε λίγα χρόνια ἀκόμη μὲ τὰ θαύματα καί τῆ διδασκαλία του, ἀσθένησε καί προετοιμάσθηκε γιά τὴν ἐκδημία του. Συγκέντρωσε τοὺς μαθητές καί συνεργάτες του, τοὺς διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅλο τὸ βίο του, τοὺς ἀγῶνες του, τὰ ἀναρίθμητα θαυμαστὰ πού ἡ Χάρις φανέρωσε στὸ πρόσωπό του, καί τοὺς ἀπύθυνε μὲ θέρμη τὴν τελευταία διδασχὴ του, ὑπενθυμίζοντάς τους πόσο ἐπείγουσα ἦταν ἡ μετάνοια καί ἡ ἐπιστροφή στὸν Θεὸ ἀπὸ τώρα, γιὰ μετὰ θάνατον δὲν εἶναι δυνατό νὰ μετανοήσει κανεὶς. Τοὺς παρηγόρησε γιά τὴν ἐπικείμενη ἐκδημία του μιλώντας τους γιά τὴν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί συνέστησε σὲ αὐτοὺς νὰ διατηρήσουν ὡς τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καί πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι ὁ *σύνδεσμος τῆς τελειότητος*. (Κολ. 3, 14).

«Νὰ ἀποφεύγετε τὴν ὑπερηφάνεια, προσκολληθεῖτε στὴν ταπεινοφροσύνη, μὴν καταφρονεῖτε τοὺς φτωχοὺς, ἀπομακρυνθεῖτε ἀπὸ κάθε κακό, κάθε φθόνου καί μνησικακία καί συγχωρεῖτε τοὺς ἀδελφούς σας. Νὰ ἐκκλησιάζεστε τακτικὰ καί νὰ ἐξομολογεῖσθε συχνὰ τίς ἀμαρτίες σας στοὺς ἱερεῖς καί στοὺς πνευματικούς πατέρες σας. Ἐὰν τηρήσετε τίς παραινέσεις αὐτὲς δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω ποτέ». Ἄφου ἐμπιστεύθηκε τὰ πνευματικά του τέκνα στὸν Θεό, ὕψωσε γιά τελευταία φορά τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καί παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸν ἐπουράνιο Πατέρα (περὶ τὸ 1000).

Ὁ ὅσιος Νίκων τιμήθηκε ἀμέσως ὡς ἅγιος ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Σπάρτης. Θεωρεῖται προστάτης τῆς πόλεως, ὅπου τὸ λείψανό του τιμᾶται μὲ εὐλάβεια μέχρι τίς ἡμέρες μας.

Βλ. “ Νέος Συναξαριστῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας” Τόμ. Γ Ἐκδ. ΙΝΔΙΚΤΟΣ

ΜΕΓΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Μαρτυρία ενός Αρχιερέως

Ἡ ἀκόλουθος ἱστορία ἀποτελεῖ ἑνὸς πραγματικὸ γεγονὸς, ποὺ ἔλαβε χώρα στὸ νοσοκομεῖο «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ» στὴν Ἀθήνα τὸ 1985 καὶ ἀποτελεῖ μία ζωντανὴ μαρτυρία ὅτι ὁ ἅγιος Θεὸς ἐπιτελεῖ

θαύματα, ὅταν ἔμεῖς εἰλικρινὰ πιστεύομε χωρὶς δισταγμοὺς ἢ ἀμφισβητήσεις. Τὰ ὅσα γράφονται εἶναι ἡ προσωπικὴ μαρτυρία τοῦ σημερινοῦ ἐφησυχάζοντος Μητροπολίτου Ἀντινόης Παντελεήμονος (κατὰ κόσμον Γεωργίου Λαμπαδαρίου).

«Γεννήθηκα στὴν Κάλυμνο στὶς 14.5.1955 ἀπὸ εὐσεβεῖς γονεῖς, τὸν Παντελὴ Λαμπαδάριο καὶ τὴν Καλλιόπη, τὸ γένος Ζαῖρη. Τὸ 1975 ἔγινε ἡ μοναχικὴ κουρά μου ἀπὸ τὸ Γέροντά μου Ἀρχιμ. Ἀμφιλόχιο Τσοῦκο (σημ. Μητροπολίτη Ν. Ζηλανδίας) στὴν Ἱ. Μ. Ἁγίου Πνεύματος, χειροτονήθηκα Διάκονος ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου & Ἀστυπάλαιας Ἰσιδωρο καὶ στὶς 6.12.83 Πρεσβύτερος ἀπὸ τὸν διάδοχό του Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Νεκτάριο.

Ἐνα χρόνο μετὰ, τέλη Νοεμβρίου 1984, αἰσθάνθηκα μεγάλους πόνους στὴ μέση. Νόμιζα πὼς προήρχοντο ἀπὸ ὑπερβολικὴ κούραση ἢ ἀπὸ τὰ νεφρά. Ἀναχώρησα στὶς 8.1.1985 γιὰ νὰ δώσω ἐξετάσεις σὲ τρία μαθήματα τοῦ πρώτου ἔτους στὴν Ἀθήνα. Μόλις πρόλαβα νὰ δώσω τὸ ἕνα μάθημα. Σὲ δύο ἐβδομάδες, οἱ πόνοι αὐξήθηκαν, τὸ συκῶτι πρήστηκε, καὶ ἤμουν μόνος στὸ διαμέρισμα ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολή. Οἱ στενοὶ καὶ καλοὶ μου φίλοι ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν. Δὲν συνήθιζα νὰ χάνω μαθήματα. Ἦρθαν στὸ διαμέρισμά μου ὁ διάκονος π. Δημήτριος Ἀργυρός (σήμερα Διευθυντὴς τῆς Ἐκκλ. Σχολῆς Βελλιά), ὁ π. Κωνσταντῖνος Ράπτης (σήμερα ἐφημέριος στὸ Ἄνω Ζάλογγο), ὁ Παναγιώτης Σιαυρόπουλος (σήμερα Πρωτοσύγκελος τῆς Ἱ. Μ. Ἰταλίας), ὁ Θεόδωρος Ζήσης, συντ. γεωπόνος, κι ἄλλοι. Ὅταν

τούς ἔδειξα τὸ πρήξιμο τοῦ συκωτιοῦ, ὁ π. Δημήτριος πρόσταξε νὰ πᾶμε σὲ νοσοκομεῖο.

Μὲ ἔφεραν στὸ νοσοκομεῖο Κληρικῶν (τὸ ὀνομαζόμενο τότε Ν.Ι.Κ.Ε.) στὴν Ἁγία Βαρβάρα. Δὲν μπορούσαν νὰ ἐντοπίσουν τὸ πρόβλημα. Μέρα μὲ τὴ μέρα ἡ κατάσταση χειροτέρευε. Ἄρχισα νὰ χάνω τὴν κινητικότητα τῶν κάτω ἄκρων. Οἱ γιατροὶ κάλεσαν νευρολόγο, μοῦ ἔκαναν παρακέντηση μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς ἄλλης ἱατροῦ, ποὺ δὲν πρόσεξε καὶ κτύπησε τὴ ρίζα τοῦ νεύρου μὲ ἀποτέλεσμα οἱ πόνοι νὰ γίνουν ἀνυπόφοροι.

Στὸ μεταξὺ φθάνει στὴν Ἀθήνα ἡ ἀδελφή μου ἡ Θέμις. Μετὰ ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις πρὸς τὸ νοσοκομεῖο Κληρικῶν, κατορθώνει νὰ μὲ μεταφέρουν στὸν «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟ». Θυμᾶμαι, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Ν.Ι.Κ.Ε. τελούσαν Θεία Λειτουργία στὸ Παρεκκλήσι. Ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους (10.01.1985). Ἔκανα τὸν σταυρὸ μου καὶ παρακάλεσα τὴν Παναγία νὰ μὲ προστατεύσει.

Στὸ νοσοκομεῖο «Ὁ Εὐαγγελισμός» μοῦ ἔκαναν μυελογράφημα καὶ συνεδρίαση ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ κ. Καρβούνη, Ἡ διάγνωση δὲν ἦταν εὐχάριστη. Εἶχα προσβληθεῖ ἀπὸ μεταστατικὸ καρκίνου τοῦ νωτιαίου μυελοῦ ποὺ προκάλεσε πλήρη παραλυσία τῶν κάτω ἄκρων. Ἦμουν τότε μόλις 29 χρόνων.

Μὲ ἔβαλαν σ' ἓνα δωμάτιο, γιὰ νὰ μοῦ ποῦν τὰ ἀποτελέσματα. Ἐκεῖ ἤμουν μόνος καὶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι παρατηροῦσα τὰ διάφορα ἐργαλεῖα. Μὲ πλήρεις τὶς αἰσθήσεις μου χωρὶς τὴν ἐπήρεια κάποιου φαρμάκου, περιμένα ὑπομονετικὰ τὰ ἀποτελέσματα. Ξαφνικά, ἀκούω μία ἀντρικὴ φωνὴ νὰ μοῦ λέγει: **«Δὲν πρέπει νὰ φύγεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, διότι ἡ Παναγία θὰ σὲ κάνει καλὰ ἐδῶ μέσα. Ἐὰν φύγεις θὰ πεθάνεις!»**.

Στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς ξαφνιάστηκα καὶ γυρνοῦσα τὸ κεφάλι μου δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νὰ δῶ ποιὸς μοῦ μίλησε. Δὲν ἦταν κανεὶς μέσα στὸ δωμάτιο. Μονολογοῦσα καὶ ἔλεγα: «Ἡ φαντασία μου θὰ ἦταν». Ἠσύχασα καὶ ἔβλεπα τὸ ταβάνι τοῦωματίου. Τότε, μόλις ποὺ πέρασαν λίγα λεπτά, ἡ φωνὴ ἐπαναλήφθηκε γιὰ δευτέρη φορά, καθαρὰ, πεντακάθαρα, ὅπως καὶ τὴν πρώτη φορά: **«Δὲν πρέπει νὰ φύγεις ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, διότι ἡ Παναγία θὰ σὲ κάνει καλὰ ἐδῶ. Ἐὰν φύγεις θὰ πεθάνεις!»**.

Δὲν πρόλαβα νὰ κοιτάξω ξανὰ καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς νευροχειρουργοὺς μπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ μοῦ εἶπε:

-«Πάτερ, ἀποφασίσαμε ὅτι δὲν μπορούμε νὰ σὲ χειρουργήσουμε

ἐδῶ σπὴν Ἑλλάδα. Ἔχουμε ὑπογράψει τὰ ἔγγραφα. Πρέπει νὰ φύγεις ἀμέσως εἴτε γιὰ Ἀγγλία, εἴτε γιὰ Ἀμερική. Ἡ ἐκλογή εἶναι δική σου. Ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ σὲ χειρουργήσουμε».

Ἀρνήθηκα. Τοῦ ἐξήγησα τὶ συνέβη πρὸ ὀλίγου. Ὁ γιατρὸς μοῦ εἶπε:

-«Πάτερ, καὶ ἐγὼ εἶμαι Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς καὶ πιστεύω στὸν Θεό, ἀλλὰ ἐδῶ παίζουμε μὲ τὴ ζωὴ σου. Κάθε δευτερόλεπτο πού περνᾷ δὲν εἶναι σὲ βάρος τῆς ὑγείας, ἀλλὰ τῆς ζωῆς σου. Πρέπει νὰ φύγεις ἀμέσως».

-«Ὅχι, δὲν φεύγω ἀπὸ ἐδῶ. Δὲν γνωρίζω τὶ ἦταν ἡ φωνή. Ἀλλὰ, ἐὰν ὑποθέσουμε ὅτι ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, τότε δὲν θὰ παρακούσω, ἀλλὰ θὰ ὑπακούσω. Καὶ ἐὰν ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ μὲ χειρουργήσετε, τότε προτιμῶ νὰ πεθάνω».

Προσπάθησαν νὰ μὲ πείσουν μέσῳ τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τοῦ θείου μου Γιάννη Π. Ζαῖρη., πού ἦταν Πρόεδρος Ἐφετῶν σπὴν Ἀθήνα. Τελικὰ ἐγίνε ἡ ἐγχείρηση χωρὶς καθυστέρηση τὸ ἴδιο ἀπόγευμα. Ἐπικεφαλῆς ὁ κ. Κων/νος Κρασανάκης νευροχειροῦργος. Οἱ φίλοι μου καὶ ὁ Καθηγητὴς μου κ. Γεώργιος Γρατσέας στάθηκαν κοντά μου. Πηγαίνοντας γιὰ τὸ χειρουργεῖο ἀντίκρισα τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου: «Παναγία μου, ἐσὺ κάνε τὴν ἐγχείρηση μὲ τὰ χέρια τῶν γιατρῶν!».

Ἡ ἐγχείρηση κράτησε ὥρες. Ὅταν ξύπνησα, δίπλα μου ἦταν ὁ π. Δημ. Ἀργυρός. Μοῦ ἔδινε κουράγιο, ὅπως καὶ ὁ π. Κων. Ράπης καὶ ἄλλοι καὶ φυσικὰ ἡ ἀδελφή μου. Ἀντιμέτωπα καὶ ἄλλους κινδύνους. Ὅλα τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα, κύστη καὶ ἔντερα ἔμειναν παράλυτα, ἀδρανῆ. Τὸ πρόλαβε μία νοσοκόμα καὶ μοῦ ἔβαλε καθετήρα, εἰδάλλως ἡ κύστη θὰ σποῦσε!

Μετὰ ἀπὸ μέρες μὲ ἐπισκέφθηκε ὁ κ. Κων/νος Ἀλεξόπουλος, παθολόγος-ὀγκολόγος, σήμερα Διευθυντὴς Ὀγκολογικοῦ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ». Μοῦ μίλησε γιὰ χημειοθεραπεία, καὶ μὲ μετέφεραν σὲ ἰδιαίτερο δωμάτιο στὸν ὄροφο 10 τῆς Β΄ Παθολογικῆς. Ἐκεῖ ἔμεινα τὸ περισσότερο διάστημα. Προϊσταμένη ἦταν ἡ δ/νίς Μαρία Κτενοπούλου. Κάθε μέρα ἀντιμέτωπος μὲ τὸν θάνατο. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχασα τὴν πίστη μου, ὅτι θὰ μὲ κάνει καλὰ ὁ Θεὸς μέσῳ τῆς Μητέρας Του.

Στὸ μεταξὺ ἡ ἀδελφή μου θυμῆθηκε ἓνα ὄνειρο πού εἶχε δεῖ, μέσα τοῦ Γενάρη. Εἶδε τὴν Παναγία ντυμένη ὡς νοσοκόμα καὶ μὲ κρατοῦσε σπὴν ἀγκαλιὰ ὡς βρέφος. Τῆς εἶπε πεί:

-«Ὁ ἀδελφός σου πεθαίνει αὐτὴν τὴν ὥρα, ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι, ἐγὼ θὰ τὸν κάμω καλὰ». Πῆρε στὰ χέρια ἕνα νυστέρι, καὶ ἔκανε δύο τομὲς ἀκριβῶς στὰ ἴδια σημεῖα ποὺ ἔγιναν οἱ ἐγχειρήσεις. Πίεσε τὶς πληγὲς καὶ ἀπ' αὐτὲς βγῆκε πῦον καὶ στὸ τέλος ἕνα σκουλήκι. Καθάρισε τὶς πληγὲς, τὶς ἔρραψε καὶ λέγει στὴν ἀδελφή μου:

-«Ὁ ἀδελφός σου θὰ ζήσει, ἀλλὰ θὰ κάνει δύο χρόνια νὰ περπατήσει!».

Ἡ Θέμις τὸ εἶχε ἐντελῶς λησμονήσει καί, μόνον ὅταν πραγματοποιήθηκε ἡ δευτέρη ἐπέμβαση μετὰ ἀπὸ μῆνες, τὸ ξαναθυμήθηκε.

Τὸ θαυμαστὸ εἶναι, ὅτι κάθε φορὰ ποὺ ζητοῦσα ἀπὸ κάποιον ἐπισκέπτη νὰ μοῦ φέρει μία εἰκόνα, μοῦ ἔφερναν πάντοτε τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταϊτίσσης τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἔτσι, πίστεψα ὅτι ἦταν ἡ Παναγία ἡ Πορταϊτίσσα ποὺ μὲ προστάτευε καὶ ἔταξα, ἐὰν γινόμεον καλὰ, θὰ τὴν διακονοῦσα.

Οἱ μῆνες περνοῦσαν. Οἱ ἀσθενεῖς στὸ διπλανὸ κρεβάτι ἔρχονταν καὶ ἔφευγαν, ἐγὼ ἀκόμη ἐκεῖ. Χρειαζόμεον πολλὴ ὑπομονή. Παρόλο ποὺ ἤμουν σὲ χημειοθεραπεία, ὁ καρκίνος μεταδόθηκε σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ ὀργανισμοῦ (πνεύμονες, συκώτι καὶ αἷμα).

Ἀπὸ ἰατρικῆς πλευρᾶς καμία ἐλπίδα. Ὁ Καθηγητὴς κ. Ἀλεξόπουλος, ἂν δὲν ἐπέμενε ἡ προϊσταμένη δ/νις Κτενοπούλου, ἀρνιόταν ἀκόμα καὶ νὰ συνεχίσει τὴν θεραπεία! «Εἶναι ἄσκοπο νὰ συνεχίσουμε», ἔλεγε ὁ γιατρός. «Δὲν ὑπάρχει ζωὴ μέσα του. Τὸ πολὺ, μέσα σὲ δύο ἢ τρεῖς μέρες θὰ πεθάνει. Ἄς τὸν ἀφήσουμε νὰ φύγει χωρὶς ἄλλη ταλαιπωρία». Μάλιστα ὁ ἴδιος τηλεφώνησε στὸν Μητροπολίτη Καλύμνου Νεκτάριο καὶ τοῦ ἀνέφερε:

-«Ἡ κατάσταση εἶναι σοβαρή. Τὸ πολὺ, Σεβασμιώτατε, τὸ Σάββατο ἢ τὴν Κυριακὴ θὰ ἔχει κοιμηθεῖ. Νὰ ἐτοιμασεῖτε νὰ τὸν ὑποδεχεῖτε».

Ὁ Μητροπολίτης Καλύμνου Νεκτάριος κάλεσε τοὺς ἱερεῖς τῆς Καλύμνου σὲ συνεδρίαση. Τοὺς ἀνάγγειλε τὰ ὅσα ὁ κ. Ἀλεξόπουλος τοῦ εἶπε. Ὁ κ. Ἀλεξόπουλος ἐνημέρωσε καὶ τὴν ἀδελφή μου γιὰ νὰ ἐνημερωθεῖ καὶ ἡ οἰκογένειά μου: «Δὲν ὑπάρχει ζωὴ μέσα του!».

Ἦταν Πέμπτη μεσημέρι καί, ἐνῶ μιλοῦσα μὲ τὴν ἀδελφή μου, ξαφνικὰ βλέπω τὸ ἐξῆς ὄραμα: Βρέθηκα σ' ἕνα χωριὸ μέσα σὲ ἀπέραντο δάσος. Ὅλα ὁμορφα καὶ καταπράσινα. Ὅμως ἀπὸ τὰ σπῖτια ἔβγαιναν κάποιοι μὲ σατανικὰ πρόσωπα καὶ ἄρχισαν νὰ μοῦ

ρίχνουν βόμβες, χειροβομβίδες και κάθε είδους όπλα. Τίποτε όμως δεν μ' άγγιζε. "Όλα έπεφταν γύρω μου χωρίς να με βλάπτουν. Έγώ, τότε είπα: «Για κοίταξε! Έρχεσαι στο χωριό να βρείς ήσυχία και έδω πολεμά ό ένας τόν άλλο». Φεύγω. Βρίσκομαι σ' άλλο χωριό. Χειρότερη κατάσταση.

Φεύγοντας πάλι, κατέβαινα ένα μονοπάτι. Συνάντησα δύο νέους στα λευκά, οι όποιοι στάθηκαν άπέναντί μου. Τα πρόσωπά τους άστραφτερά σαν τόν ήλιο και τα ρούχα τους πάλλευκα. Δεν μπορώ να περιγράψω τήν όμορφιά τών προσώπων τους. Μόλις αντίκρυσα κατάματα τόν έναν, ένιωσα ότι περνούσα μέσα από τόν δικό του σώμα και βρέθηκα σε άλλον κόσμο πνευματικό, όπου κανείς δεν υπήρχε, παρά αισθανόμουν ζωντανά τήν παρουσία κάποιου πού ήταν αγάπη και ειρήνη. "Όλα γύρω μου δένδρα, λουλούδια, φυτά, πέτρες και χορτάρι ήταν από γαλάζιο διαμάντι! "Όλα ζωντανοί όργανισμοί, αλλά καμωμένα από γαλάζιο διαμάντι! Μάλιστα, από περιέργεια έσκυψα και άγγιξα με τήν άκρη τού δακτύλου μου ένα τριαντάφυλλο και μονολογούσα: «Μά, πώς είναι δυνατό νάσαι ζωντανό τριαντάφυλλο, ενώ είναι διαμάντι;». Η άισθηση εκείνη στο άκρο τού δακτύλου μου δεν είχε σβήσει για πολλούς μήνες.

Μετά κοίταξα κάτω και είδα στρώματα διάφορα γεμάτα από άνθρωπους, πού συζητούσαν μεταξύ τους σε μιá ατμόσφαιρα χαρής και ευτυχίας. "Όταν σήκωσα τόν κεφάλι μου για να άπολαύσω εκείνη τήν πανέμορφη πεδιάδα, βρέθηκα ξανά μπροστά στους δύο νέους. Κάτι μου λέγανε και έγώ άπαντούσα. Δεν μπορώ να θυμηθώ τήν γλώσσα πού μιλούσαμε. Ήταν μόνο για 'κείνη τήν στιγμή. Μόνο θυμάμαι, ότι ό ένας μου έδιδε κάποιες όδηγίες, γιατί κτυπούσε τόν δείκτη τού δεξιού χεριού στην παλάμη τού άριστερου, όπως όταν δίνουμε όδηγίες».

"Όταν συνήλθα, βρέθηκα πάλι με τήν άδελφή μου τήν Θέμιδα. Έκείνη νόμιζε πώς ήρθε τόν τέλος μου και παραμιλούσα, γιατί τόν κεφάλι μου ήταν στραμμένο προς τήν εικόνα τού Χριστού.

Ό πυρετός εκείνο τόν διάστημα και για περισσότερο από ένα μήνα ήταν 42,5 C. Κανένα φάρμακο δεν βοηθούσε να κατεβεί. Για μιá όλόκληρη έβδομάδα οι νοσοκόμες έπαιρναν τόν πυρετό κάθε μιá ώρα. Τι κουραστική έβδομάδα! Κάθε ώρα και θερμόμετρο. Νύκτα και μέρα δεν έβρισκα χρόνο να ξεκουραστώ.

Πρέπει να ήταν ένα Σάββατο στα μέσα τού Μάη 1985. Ό πυρετός να με καίει και ενώ στις 06.00 τόν πρωί ό πυρετός ήταν

42.5 C, στις 07.00 π.μ. έγινε ξαφνικά 36,6 C! Ή νοσοκόμα έξαλλη νόμιζε ότι μετακίνησα το θερμομέτρο λέγοντάς μου:

«Έχομε κι άλλους ασθενείς. Βάλ' το σωστά αυτή τη φορά!»

Βάζει το θερμομέτρο δεύτερη φορά: 36,6 C! Φωνάζει την αδελφή μου. Τό ξαναβάζει τρίτη φορά: 36,6 C! Φωνάζει την προϊσταμένη, Μαρία Κτενοπούλου, που τηλεφωνεί άμέσως στον κ. Αλεξόπουλο, ο οποίος της είπε:

-«Κοιτάξτε, αδελφή, αγαπάμε τον π. Παντελεήμονα, αλλά αυτός ο νέος δεν έχει ζωή μέσα του. Μέσα σε δύο μέρες θα πρέπει να πεθάνει. Πρέπει όλοι να το συνειδητοποιήσουμε».

Ή προϊσταμένη του άπάντησε:

-«Δεν ξέρω αν πρέπει να πεθάνει, αλλά είναι η μοναδική σου ευκαιρία. Έλα να δείς από μόνος σου. Ο πυρετός εξαφανίστηκε!».

Ο γιατρός πείσθηκε και ήρθε στο νοσοκομείο. Ούτε καν με χαιρέτησε, αλλά όταν ο ίδιος έβαλε το θερμομέτρο και είδε ότι ήταν στα φυσιολογικά όρια, δεν πίστεψε στα μάτια του, ξανάβαλε το θερμομέτρο για 12 λεπτά και έπειτα μονολογούσε:

-«Ά, είπαμε ότι πιστεύουμε, αλλά έδω μέσα παραγίνεται!». Και γυρνώντας στους άλλους γιατρούς είπε:

-«**Ό,τι έγινε έδω μέσα δεν ήταν από εμάς. Μόνον ένας Θεός μπορεί να τα κάνει. Άλλα είναι σημάδια για μās.**».

Έδωσε τις κατάλληλες οδηγίες στον κάθε γιατρό να ενεργήσουν ανάλογα. Το πρωί της Δευτέρας μ'έπισκέφθηκε στις 08.00, που δεν το συνήθιζε τόσο νωρίς. Κάθισε δίπλα μου, και με ρώτησε πώς αισθανόμουν.

-«Ξέρεις, πάτερ, έσύ είσαι σαν τον Λάζαρο, αλλά κάπως διαφορετικά. Εκείνος πέθανε και τάφηκε για τέσσερις ημέρες. Έσύ, ενώ πέθαινες, και πριν προλάβομε να σε βάλουμε στον τάφο, πήδηξες έξω... Νά, το Σάββατο πρωί μεταξύ 06.00 και 07.00 κάτι συνέβη και άλλαξε όλη την πορεία της άγωγής σου και τώρα χρειαζόμαστε να δούμε τι ακριβώς συνέβη».

-«Τι συνέβη, γιατρέ;»...

Έπακολούθησαν λεπτομερείς έξετάσεις. Ένώ τέσσερις φορές έδειξαν κατάμεστο τον οργανισμό από καρκίνο, στις νέες έξετάσεις κανένα ίχνος δεν βρέθηκε. Το θαύμα πραγματοποιήθηκε.

Το έπίσημο ιστορικό έχει ως έξης:

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟ

Αθήνα 11 Νοεμβρίου 2003.

Ο ασθενής Λαμπαδάριος Παντελεήμων νοσηλεύτηκε στο Όγκολογικό Τμήμα Β΄ Προπ. Παθολογικής Κλινικής από 07/03/85 μέχρι και 16/07.85. Ο άρρωστος εισήχθη έκτάκτως προερχόμενος από την Νευροχειρουργική Κλινική του νοσοκομείου με έγκαιρα διαγνωσμένη παραπληγία. Στην Νευροχειρουργική Κλινική είχε χειρουργηθεί επείγοντως λόγω συνδρόμου συμπίεσης νωπιαίου μυελού στο ύψος του Θ8, αποτέλεσμα της ανάπτυξης επισκληριδίου όγκου. Έγινε αποσυμπίεση και αφαίρεση τμήματος του επισκληριδίου όγκου, ή ιστολογική του οποίου έδειξε αμετάπλαστο νεόπλασμα με συγχυτικά στοιχεία, υπενθυμίζοντα τροφολαστικό ιστό. Να σημειωθεί ότι, κατά την αντικειμενική εξέταση στο Όγκολογικό Τμήμα, διαπιστώθηκε ευμεγέθης διόγκωση άρ. όρχεος συνηγορητική πρωτοπαθούς νεοπλασματος του οργάνου. Ο κλινικοεργαστηριακός έλεγχος έδειξε μεταστατική νόσο στον όπισθοπεριτοναϊκό χώρο και τους πνεύμονες. Ο ασθενής υποβλήθηκε σε συνδυασμένη χημειοθεραπεία με Cisplatin, Vepesid, Bleocin, Vinblastine και συμπλήρωσε πέντε συνολικά κύκλους μέχρι τις 19/06/1985 με αποτέλεσμα πλήρη ύφεση της νόσου. Η όλη αντιμετώπιση του ασθενούς συμπληρώθηκε με εκτέλεση άρ. όρχεκτομής.

Έκτοτε ο ασθενής παραμένει σε πλήρη ύφεση και πλήρη δραστηριότητα.

Το παρόν χορηγείται μετά από αίτηση του ίδιου για κάθε νόμιμη χρήση.

Κ. Γ. Άλεξόπουλος

Δ/ντης Όγκολογικού Τμήματος Γ.Ν.Α. «Ο Ευαγγελισμός».

Μετά από το Νοσοκομείο «Ο Ευαγγελισμός» με ασθενοφόρο πήγαμε στο Ίδρυμα Αποκατάστασης Αναπήρων στη Χασιά Αγίων Αναργύρων. Επί ένα χρόνο 1985-1986 υποβλήθηκα σε έντατική φυσιοθεραπεία. Η κάθε μου κίνηση ήταν και μία προσευχή στην Παναγία, υπενθυμίζοντας τη δική Της υπόσχεση, ότι θα με έκανε καλά.

Στο διάστημα εκείνο αποφάσισα να συνεχίσω τις εξετάσεις στο

Πανεπιστήμιο, ἔστω καὶ σὲ ἀναπηρικό καροτσάκι, μὲ τὴ βοήθεια τῶν καλῶν μου φίλων καὶ τὴν συμπάραστασι τῶν Καθηγητῶν μου.

Ἡ ὑπόσχεσι τῆς Θεοτόκου ὀλοκληρώθηκε, γιατί ἀκριβῶς μετὰ ἀπὸ δύο χρόνια ἄρχισα νὰ περπατῶ καὶ ὄχι μόνο δὲν ἀπέθανα, ἀλλὰ ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ μὲ καταξίωσε νὰ διακονήσω τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στὴν Ἀφρική καὶ νὰ γίνω πρῶτος Ἐπίσκοπος στὴν ἱεραποστολικὴ Ἐπισκοπὴ Γκάνας (Δυτικὴ Ἀφρική, 1999-2004), κατόπιν νὰ διακονῶ ὡς Μητροπολίτης στὴν ἱστορικὴ καὶ ἀρχαία Μητρόπολι Πηλουσίου (2004-2006) καὶ τώρα ἐφησυχάζω Μητροπολίτης Ἀντιόνης τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας.

Γιατί Θεέ μου σέ μένα;

Λέγει ὁ Γέροντας Σωφρόνιος τοῦ Ἑσσεξ: «Τὸ νὰ εἶναι κάποιος Χριστιανός, σημαίνει, νὰ πιστεύει στὴ νίκη ἐπάνω στὸν κόσμο καὶ τίποτα λιγότερο». Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Καὶ τὸ λέγω αὐτό, διότι πολλὲς φορές παρεξηγοῦμε αὐτὴν τὴν νίκη πάνω στὸν κόσμο.

Οἱ μέρες ποὺ περνοῦμε ἀδελφοί μου, χαρακτηρίζονται δύσκολες. Τὰ ΜΜΕ τροφοδοτοῦν τὸ μυαλὸ μὲ πληροφορίες καὶ προβλέψεις, ποὺ κάνουν τὴν καρδιά νὰ ἀγωνιᾷ γιὰ τὸ αὐριο. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦν καὶ ἀναπνέουν μὲ τὴν ἀγωνία νὰ διαποτίζει τὴν καθημερινότητά τους. Κυριαρχεῖ μία ἀβεβαιότητα, μία σύγχυση, μία ταραχή.

Πῶς λοιπὸν, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ θὰ πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσουμε αὐτὴν τὴν πραγματικότητα;

Λένε κάποιοι, ἐλαφρὰ τῆ καρδιά «δὲν θὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ πάθουμε κακό». Αὐτὴ ὅμως ἡ διαπίστωση ἐνθαρρύνει τὴν ψευδαίσθηση καὶ τὴν ψεύτικη πίστη. Τί πάει νὰ πεῖ «δὲν θὰ ἐπιτρέψει ὁ Θεὸς νὰ πάθουμε κακό»; Ἡ ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι «ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εἴμαστε πλέον ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς δὲν θὰ μᾶς ἀφήσει», ὅμως ὅχι ὅπως τὸ ἐννοοῦν οἱ περισσότεροι Χριστιανοί. Τὰ φαινομενικὰ κακὰ ποὺ μᾶς ἔχουν βρεῖ, δὲν σηματοδοτοῦν καὶ τὴν ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ, ἀντιθέτως θὰ ἔλεγα...

Ὑποστηρίζουμε ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ νικήσει τὸ κακό, θὰ συντρίψει τοὺς ἐχθροὺς Του, θὰ μᾶς βοηθήσει, θὰ μᾶς συμπαρασταθεῖ. Μὰ καλά, σὲ ποιὸν Χριστὸ πιστεύουμε τελικὰ, σὲ Αὐτὸν ποὺ θὰ ἔρθει; Ἡ σὲ Αὐτὸν ποὺ ἦρθε; Ὁ Χριστὸς ἀδελφοί μου, ἦρθε. Ὁ Χριστὸς δὲν θὰ νικήσει τὸ κακό, ἀλλὰ τὸ νίκησε, ὁ Χριστὸς δὲν θὰ μᾶς σώσει, ἀλλὰ μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ διαβόλου καὶ ὅμως ἐμεῖς ἐπιμένουμε νὰ πιστεύουμε σὲ ἓναν μελλοντικὸ Χριστό, τοῦ ὁποῖου δυστυχῶς τοῦ προσδίδουμε καὶ κοσμικὲς ιδιότητες, τοῦ προσδίδουμε ιδιότητες καὶ πράξεις κοσμικῆς δικαίωσης, ἢ ἐκδικητικῆς ἐνέργειας μέσα σὲ ἓνα δῆθεν χριστιανικὸ πνεῦμα.

Ὅταν λέμε ὅτι «πιστεύουμε στὸν Θεό» εἶναι σὰν νὰ λέμε «**ζῶ ὅπως ὁ Θεός**. Ζῶ τὴν ζωή Του». Ἡ ὁμολογία αὐτὴ εἶναι βαριά! Γιὰ νὰ εἶναι ἀληθινή, θὰ πρέπει νὰ βιώνεται ἢ τουλάχιστον νὰ θέλουμε νὰ τὴ βιώσουμε καὶ νὰ προσπαθοῦμε γι' αὐτό.

Ζώντας την χριστιανική ζωή, θα πρέπει να προσπαθήσουμε να μην πέσουμε στην παγίδα του διαβόλου, που μας λέγει, ότι «όλα θα πάνε καλά», ότι «εάν πιστεύεις στον Θεό όλα θα σου πάνε καλά, και δουλειά θα έχεις, και την υγεία σου θα έχεις και παιδιά θα κάνεις και θα πετύχουν στην ζωή τους» και γενικά «εάν προσπαθείς να ζεις εν Χριστώ, ο Θεός θα σε εύλογει». Αυτοί οι λογισμοί είναι δαιμονικοί. Διότι βλέπετε, άνθρωποι που πιστεύουν τα παραπάνω, και ξαφνικά τους έρχεται μία αρρώστια, ή κάποια άλλη δοκιμασία άμέσως αρχίζουν και λένε όλα αυτά τα «γιατί» και να τα βάζουν με τον Θεό. «Γιατί Θεέ μου σε μένα, εγώ που πήγαινα κάθε Κυριακή στην εκκλησία; Γιατί Θεέ μου σε μένα, εγώ που νήστευα, που προσευχόμουν, που Σε όμολογούσα μπροστά στους ανθρώπους»; Και τελικά απογοητεύονται και πέφτουν στην απελπισία, βλασφημούν και τον Θεό που δῆθεν πίστευαν.

Και έρχεται ο Θεός και σου άπαντά σε όλα αυτά τα «γιατί»: «Ναί, σε έσένα αδελφέ. Γιατί όχι; Τι περίμενες; Να δικαιωθείς κατά κόσμον; Περίμενες να πετύχεις κατά κόσμον; Περίμενες να σου πάνε όλα καλά κατά κόσμον; Περίμενες να ζεις μέσα στην άνεση του πλούτου, την υγεία του σώματος, την κοινωνική καταξίωση, την επγγελματική επιτυχία; Εάν περίμενες από Έμένα όλα αυτά, κακώς τα περίμενες. Εγώ άλλα πράγματα σου είπα: “Ός ου λαμβάνειν τον σταυρόν αυτού και ακολουθει όπισω μου, ουκ έστι μου άξιος».

Οί πειρασμοί αδελφοί μου, είναι αδιάσπαστο κομμάτι της εν Χριστώ ζωής. Λέγει ο Άγιος Νεκτάριος: Οί πειρασμοί παραχωρούνται για να φανερωθούν τα κρυμμένα πάθη, να καταπολεμηθούν κι έτσι να θεραπευθεί ή ψυχή.

Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος σημειώνει: Χωρίς προβλήματα, χωρίς συμφορές, χωρίς αρρώστιες, χωρίς λύπες, τι θα έκανε ο άνθρωπος; Θα τὸ έριχνε στην τρυφή και τὴ μέθη, θα κυλιόταν στο βούρκο σαν γουρούνι, θα ξεχνοῦσε όλοτελα τὸ Θεό και τις άγιες έντολές Του. Τώρα όμως, οί άγωνίες και οί φόβοι οί θλίψεις και οί δοκιμασίες τὸν κρατοῦν σε κάποια έγρήγορη, τὸ γίνεται σχολείο φιλοσοφίας, γυμναστήριο τῆς ψυχῆς. Οί θλίψεις και οί δοκιμασίες δὲν είναι αιτίες λύπης, αλλά καυχίσεως και χαρῆς.

Ἡ πίστη μας στον Χριστό αδελφοί μοι, πρέπει να αποδεικνύεται με τὴν εμπιστοσύνη μας στην Θεία Του Πρόνοια.

Μὴν ξεχνοῦμε ότι και ο Χριστός μας «έχασε», θανατώθηκε.

Πέθανε πάνω στο άμικτικό ξύλο ενός σταυρού. Ὁ Χριστὸς ἔχασε ἔκουσίως κατὰ κόσμον καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸ ν' ἴσχυε κέρδισε. Ἔχασε φαινομενικὰ καὶ κέρδισε οὐσιαστικά. Πόνεσε ἀλλὰ μᾶς ἀνακαίνισε. Πέθανε ἀλλὰ καὶ Ἀναστήθηκε.

Ἐὰν λοιποῦν, ὁ Χριστὸς μᾶς δὲν εἶπε ὄχι στὸν πειρασμό, στὸν πόνο, στὸν θάνατο...θὰ ποῦμε ἐμεῖς; Ἡ Ἐκκλησία ἀδελφοί μου, ζεῖ ὄχι ἀπλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα, ἀλλὰ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Χριστιανὸς πρέπει νὰ ζεῖ μὲ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ Πατρὸς ποῦ «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Πλῆθος οἱ ἀνάγκες, ποῦ μᾶς περιζώνουν στὴν πορεία τῆς ζωῆς. Πλῆθος τὰ προβλήματα, ἄλλα μεγαλύτερα καὶ ἄλλα μικρότερα, ποῦ ὀρθώνονται ἀπειλητικὰ ἐνώπιόν μας κάθε στιγμῆς.

Ὁ Θεὸς ὅμως λέγει: «Δὲν πρόκειται νὰ σὲ ἀφήσω μόνο καὶ ἀπροστάτευτο. «Μετὰ σοῦ εἰμι ἐν θλίψει». «Ἐπικαλέσαι με ἐν ὥρῃ θλίψεως καὶ ἐξελοῦμαι σε καὶ δοξάσεις με». Μὴν ἀπογοστεύεσαι μπροστὰ στὰ προβλήματα τῆς ζωῆς. Ζήτησε τὴν δική μου βοήθεια, λέγει ὁ Θεός, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὴν δυσκολία, ὅταν εἶσαι ἔτοιμος. «Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε» εἶπε ὁ ἐνανθρωπήσας Λυτρωτὴς μᾶς καὶ προσέθεσε: «...ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκησα τὸν κόσμον». Μὴν ἀπογοστεύεσθε, μὴν καταβάλλεσθε ἀπὸ τὴν στενοχώρια, μὴν χάνετε τὸ θάρρος σας. Ἐγὼ εἶμαι μαζί σας. Ἐγὼ δὲν θὰ νικήσω τὸ κακό, ἀλλὰ τὸ νίκησα ἤδη. Ὅμως μὴ μοῦ ζητᾶτε εὐκόλη ζωή, μὴν μοῦ ζητᾶτε καλοπέραση, μὴν μοῦ ζητᾶτε ζωὴ χωρὶς πειρασμούς, διότι ἐὰν «μὴ πειρασμὸς οὐδὲ στέφανος».

Ἔλεγε ἓνας σύγχρονος Γέροντας Ἀγιορείτης: «Συνετὸς καὶ μυαλωμένος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἀντελήφθη καλῶς ὅτι ὑπάρχει τέρμα τῆς παρουσίας ζωῆς καὶ σπεύδει καὶ αὐτὸς νὰ θέσει τέρμα εἰς τὰ σφάλματα καὶ ἐλαττώματά του, ζώντας μὲ ταπεινώση καὶ μετάνοια, ἀντιμετωπίζοντας κάθε πειρασμὸ καὶ δοκιμασία σὰν εὐκαιρία πνευματικῆς προκοπῆς».

Τὰ συναξάρια τῶν Ἁγίων μᾶς εἶναι γεμάτα πειρασμούς, δοκιμασίες. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι χάσανε κατὰ κόσμον καὶ κέρδισαν κατὰ Θεόν.

Σ' Αὐτὸν τὸν Χριστὸ νὰ πιστεύουμε ἀδελφοί μου, στὸν Ἀληθινὸ Θεὸ ποῦ δὲν μένει σὶς μικρότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μᾶς ζητᾶ νὰ τὸ ἀκολουθήσουμε μὲ ἐμπιστοσύνη διὰ τῶν δοκιμασιῶν στὴν Χώρα τῶν Ζώντων, στὴν Οὐράνια Βασιλεία Του.

Βλ. Ἰστοτόπος Breaking news

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζοῦσε κάνοντας ἀμβλώσεις

«Εἶμαι ἕνας φρικτὸς δολοφόνος ψυχῶν»

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος βαθειὰ ποπισμένος ἀπὸ τὴν συνείδηση τῆς ἐνοχῆς του. Κάθε φορὰ ποὺ ἔκανα τὴν ἐμφάνισή μου στὴν φυλακή, μοῦ μιλοῦσε ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Φοβόταν μήπως αὐτὲς οἱ ἁμαρτίες ἀποτελοῦσαν ἀξεπέραστο ἐμπόδιο στὴν εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν. Παρ' ὅλο ποὺ ἦταν κατάλευκος ἀπὸ τὰ χρόνια, εἶχε τὸν χαρακτήρα παιδιοῦ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸν εἶχε κάνει ἔτσι ἡ ζωὴ στὴν φυλακή.

Νά, τί μοῦ διηγήθηκε.

«Ὁ Θεός, πάτερ μου, μὲ τιμώρησε γιὰ τὴν βρωμερὴ καὶ ἀκόλαστη ζωὴ ποὺ ἔζησα. Εἶμαι ἕνας φρικτὸς δολοφόνος ψυχῶν, ναί, δολοφόνος ψυχῶν. Γιὰ εἰκοσιεπτά χρόνια, μαζί μ' ἕναν γιατρό, ἔκανα ἐκτρώσεις.

Στὴν ἀρχὴ φοβόμουν τὸν Θεὸ καὶ ἡ συνείδησή μου διαμαρτυροῦταν ἔντονα γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ποὺ ἀσκοῦσα.

Πολλὲς φορὲς μίλησα μὲ τὴν γυναίκα μου: μήπως ἔπρεπε νὰ ἀφήσω πιά αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ ἀκούσει. Μόλις ἄνοιγα τὸ στόμα μου, ἐκείνη ἄρχιζε νὰ μοῦ λέει γιὰ τὰ παιδιά, γιὰ τὴν μόρφωσή τους, γιὰ τὸ σπίτι μας. Εὔρισκε ὅτι δὲν εἴμαστε ἄνετα, τὸ διαμέρισμα ἦταν πολὺ στενάχωρο, ἔπρεπε νὰ ἀγοράσουμε μιὰ μονοκατοικία, ν' ἀνοιξοῦμε γραφεῖο κάπου στὴν πόλη, καὶ τόσα ἄλλα. Μοῦ ἀράδιαζε τόσα παράπονα, ὥστε τὴν ἄκουγα, τὴν ἄκουγα καὶ ὕστερα σήκωνα ἀνήμπορα τοὺς ὤμους καὶ ξανάρχιζα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Κάνοντας αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα συγκέντρωσα 30.000 ρούβλια περίπου, ἐνῶ ὁ συνεργάτης μου γιατρὸς κέρδισε σχεδὸν τὰ ἐπταπλάσια. Ὑπῆρχαν πελάτισσες ποὺ πλήρωναν καὶ 500 ρούβλια, μερικὲς καὶ περισσότερα.

Κάποτε ἀρρώστησα ἀπὸ τύφο καὶ ἔφθασα πολὺ κοντὰ στὸν θάνατο. Αὐτὸ ζύπνησε τὴν συνείδησή μου.

Μὲ καυτὰ δάκρυα παρακαλοῦσα τὸν Θεὸ νὰ μὲ θεραπεύσει καὶ ὀρκίστηκα ὅτι, ἂν γίνω καλά, θὰ ἐγκαταλείψω αὐτὸ τὸ φρικτὸ ἐπάγγελμα. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ἤμουν ἐντελῶς καλά. Ἡ γυναίκα

μου και ὁ γιατρός με ἀνάγκασαν νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτὴ τὴν δουλειά.

Μιὰ φορὰ ἐλευθερώσαμε μιὰ πλούσια κυρία ποὺ βρισκόταν στὸν ἕκτο μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης της. Ὅταν ὁ γιατρός πέταξε τὸ μικρὸ πλασματάκι μέσα σὲ μιὰ λεκάνη, με διαπέρασαν ἔντονα ρίγη φρίκης καὶ ἔνιωσα τόσο βαθὺ πόνο γι' αὐτὸ τὸ ζωντανὸ ἀκόμα παιδάκι, ὥστε τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀσταμάτητα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ὅταν ὁ γιατρός ἀποσύρθηκε, ὅπως κι' ἐγώ, ἀπὸ τὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ἐπάγγελμα, τὸν ἐρώτησα μιὰ ἡμέρα: “Κύριε Β., πέστε μου ἓνα πρᾶγμα σᾶς παρακαλῶ: γιατί ἡ συνείδησή μου εἶναι τόσο ἀνάστατη ἐξ αἰτίας ὅλων αὐτῶν τῶν ἀμβλώσεων; Ἐναλογίζεσθε πόσα ἀνθρωπάκια στείλαμε στὸν ἄλλο κόσμος ἐσεῖς κι' ἐγώ;”. Ὁ γιατρός ξέσπασε σὲ τρανταχτὰ γέλοια μπροστὰ στὴν ὁμολογία τὴς ἀδυναμίας, ὅπως ἐκεῖνος τὴν ἔβλεπε: “Ρωτήστε τὴν γυναῖκα σας. Θὰ σᾶς πεῖ τὸ ἴδιο ποὺ θὰ σᾶς πῶ κι' ἐγώ. Θεωρεῖστε μορφωμένος ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνετε αὐτὴ τὴν ἐντελῶς στοιχειώδη ἀλήθεια. Πάρτε τὸ μικροσκοπῖό μου καὶ παρατηρεῖτε αὐτὴ τὴν μάζα τῶν σπερμάτων ποὺ ἡ ἴδια ἡ φύση, χωρὶς τὴν ἰδική μας ἐπέμβαση, ἀπελευθερώνει, δηλαδὴ καταδικάζει σὲ ὀριστικὸ θάνατο. Πόσα ἀπ' αὐτὰ δὲν πετάξατε κι' ἐσεῖς, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν ἄνθρωποι με ψυχὴ; Τί ἔχει νὰ κάνει ἡ συνείδηση με ὅλα αὐτὰ; Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μιὰ μπάλα ἀκατέργαστων δυνάμεων, ποὺ συναντῶνται καὶ συνθέτουν τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἐξωτερικὴ μορφή, ἀνάλογα με τὰ δομικὰ της στοιχεῖα. Αὐτὸ εἶναι ὅλο”.

Ἄδικα προσπαθοῦσε ὁ γιατρός νὰ με πείσει ὅτι ἦταν εὐάρεστη πράξη νὰ κάνεις ἀμβλώσεις, καὶ νὰ δέχεσαι γι' αὐτὸ μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου δὲν τὸν ἐπίστευα. Καὶ δὲν τὸν ἐπίστευα, γιατί ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες στὴν χώρα μας, καὶ ἰδιαίτερα οἱ γιατροί, ἔχουν ἀρνηθεῖ ὀλοκληρωτικὰ κάθε πίστη στὸν Θεό, σὰν δημιουργὸ τοῦ κόσμου. Ἔμεινα δύο ὥρες περίπου με τὸ γιατρὸ κι' ὕστερα πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ μιὰ πελάτισσα. Ἀπὸ ἐκεῖ γύρισα στὸ σπίτι.

Μόλις πάτησα τὸ πόδι μου στὸ διαμέρισμα, ἡ γυναῖκα μου, σὲ ἔξαλλη κατάσταση, ἄρπαξε ἓνα δοχεῖο νυκτὸς καὶ μοῦ τὸ πέταξε στὸ κεφάλι, βλαστημώντας με τὸν χειρότερο τρόπο. Τυφλωμένος

ἀπὸ τὴν ὀργή, πῆρα μιὰ μπουκάλα καὶ τὴν ἐκτύπησα. Τὸ κτύπημα τὴν βρῆκε στὸν κρόταφο καὶ δέκα λεπτὰ ἀργότερα ἦταν νεκρή. Σκέφθηκα καὶ ξανασκέφθηκα καὶ ὕπερα σκότωσα καὶ τὸ παιδί μας, ἓνα ἀγοράκι πέντε χρόνων. Νά, πῶς σκέφθηκα: ἐμένα θὰ μὲ στείλουν στὰ κάτεργα, ἢ μπέρα του εἶναι νεκρή, θὰ μείνει ὀλομόναχο... καὶ ἔτσι ἀποφάσισα νὰ τὸ σκοτώσω.

Μὲ καταδίκασαν σὲ δεκαοχτῶ χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα. Ξέρετε, πάτερ μου, ὅταν πέφτω νὰ κοιμηθῶ, μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω μιὰ χύτρα, πελώρια σὰν λίμνη, καὶ βλέπω σιγά-σιγά νὰ ὑψώνεται ὁ πυθμένος αὐτῆς τῆς χύτρας καὶ αὐτὸς ὁ πυθμένος ἀποτελεῖται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ παιδιά. Τὸ ἓνα μόλις ἔχει συλληφθεῖ. Ἄλλο ἔχει κάποια μορφή, μερικὰ εἶναι τελείως σχηματισμένα. Ἀνάμεσά τους εἶναι καὶ ἡ γυναίκα μου καὶ τὸ πεντάχρονο ἀγοράκι μου. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ βρέφη ἄλλοτε μοῦ βγάζουν τὴν γλῶσσα, ἄλλοτε μὲ ἀπειλοῦν μὲ τὶς μικροσκοπικὲς τους γροθιές.

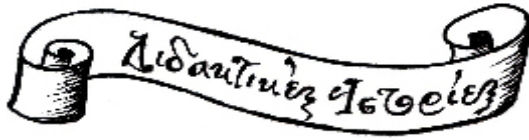
Ἄχ, τί φοβεροὺς ἐφιάλτες βλέπω κάθε νύχτα! Ἡ ψυχὴ μου εἶναι χαμένη, ὀλότελα χαμένη!».

Ὁ φυλακισμένος ἔλειωνε στὸ κλάμα. Τὸν ἔπεισα νὰ ἐξομολογηθεῖ καὶ νὰ κοινωνήσῃ, καὶ νὰ προσεύχεται στὸν Θεό, ὅσο περισσότερο μπορούσε. Συμμορφώθηκε πρόθυμα μὲ τὴν συμβουλή μου. Ἔξι μῆνες ἀργότερα πέθανε.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μετάνοιά του ἔγινε ἀποδεκτὴ.

Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Σπυρίδωνος, Ἱεραποστολὴ στὴν Σιβηρία, ἐκδόσεις «Ἐλαφος»

Πρώτα από τὸν ἑαυτό μας

Ένας χριστιανός, πού κατοικοῦσε σ' ἓνα μικρὸ χωριουδάκι μὲ ἑκατὸ ψυχές, ἦταν ὄλο παράπονο. Ἡ ζωὴ τῶν χωρικῶν δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε. Σημείωνε τὶς ἑλλείψεις τους καὶ ἔκανε αὐστηρὴ κριτικὴ τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Δὲν ἄργησε τὰ παράπονά του αὐτὰ νὰ τὰ γράψῃ καὶ στὸν πνευματικὸ του. Ἡ ἀπάντησις πού ἔλαβε ἦταν ἡ ἀκόλουθη: «Παίδι μου, ἔχεις δίκιο νὰ παραπονῆσαι γιὰ τὰ χάλια τῆς κοινωνίας. Ἄν ποθῆς τὴν διόρθωσι τοῦ χωριοῦ σου μπορεῖς νὰ διορθώσης πρώτα τὸν ἑαυτό σου καὶ ἔτσι ἐπέτυχες τὴν διόρθωσι τοῦ χωριοῦ σου κατὰ τὸ ἓνα ἑκατοστὸ».

Ἀλήθεια πόσοι ἄνθρωποι δὲν παραπονοῦνται ἀπὸ τὰ ἀδιόρθωτα χάλια τῆς κοινωνίας χωρὶς νὰ κάνουν καὶ μιὰ σοβαρὴ προσπάθεια γιὰ τὴν διόρθωσι τοῦ ἑαυτοῦ τους. Οἱ μεμψιμοιρίες γιὰ τὴν σάπια κοινωνία, σὲ τίποτε δὲν ὠφελοῦν, ἂν πρώτοι ἑμεῖς δὲν ἀποφασίσουμε νὰ διορθώσουμε τὸν ἑαυτό μας καὶ ἀλλάξουμε τὴν ζωὴ μας.

Χριστιανὸς κυβερνήτης

Στὸ ἐκκλησιαστικὸ μουσεῖο τῆς Κορίνθου εὐρίσκεται μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού ἀνήκει στὸν πρώτο κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος, Ἰωάννη Καποδίστρια, μετὰ τὴν ἀποτίναξι τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Πίσω ἀπὸ τὴν εἰκόνα ὑπάρχει ἰδιόγραφος ἐπιγραφή, πού ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα: «Γλυκοφιλοῦσα Μαριάμ, τοῦ Υἱοῦ Σου αἶτησαι ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ δούλου Σου Ἰωάννου, βραβεῦσαι μετὰ σοφίας κυβερνᾶν τὸν εὐσεβῆ λαόν σου καὶ Βασιλείας μετ' Αὐτοῦ τυχεῖν δι' ἔλεός Του. 1829».

Ἡ πληροφορία αὐτὴ διατρανώνει τὸν πόθο τοῦ λαοῦ μας νὰ δῆ κάποτε τὸν ταλαίπωρο καὶ πολυπαθῆ αὐτὸν τόπο νὰ τὸν κυβερνοῦν ἄνθρωποι, πού νὰ πιστεύουν βαθιὰ στὸν Θεὸ καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν ὡς πυξίδα τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὸ ἅγιο καὶ ἱερὸ Εὐαγγέλιο.

Κάθε πιστὸς ἄς μὴ λησμονῆ πρωὶ καὶ βράδῳ σὴν ἀναφορὰ του, νὰ ὑπενθυμίῃ στὸν Κύριό μας τὸν πόθο τοῦ λαοῦ μας, τὸ Εὐαγγέλιο νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Εὐλογημένος πατέρας

Ἐνας πατέρας σὰ βαθεῖα γεράματά του βρίσκεται σὰ τελευταῖα τῆς ζωῆς του. Συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν περιστοιχίζουν καὶ ἔκπληκτοι διαπιστώνουν τὴν ἀταραξία τοῦ μελλοθανάτου.

- Δὲν φοβᾶσαι τὸν θάνατο; τὸν ἐρωτοῦν. Κι' ἐκεῖνος, μ' ἓνα γαλήνιο πρόσωπο καὶ μὲ ἤρεμη καρδιά, δίνει τὴν ἀπάντησι.

- Ὅχι. Δὲν φοβοῦμαι τὴν συνάντησί μου μὲ τὸν Κριπῆ, γιατί ἔκανα σὴν ζωὴ μου, ὅ,τι ἔκανε κι' Αὐτός. Εἶχα ἓνα μονάκριβο παιδί καὶ τὸ χάρισα στὸν Θεό.

Τὸ παιδί του, σὲ κάποια χώρα τῆς Ἀφρικῆς, ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν ἐξάπλωσι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εὐλογημένος πατέρας! Εὐλογημένοι καὶ ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ γονεῖς ποὺ μὲ τὴ θέλησί των προσφέρουν τὰ παιδιά των στὸν Θεό. Εὐλογημένοι οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι ποὺ χαρίζουν σὴν Ἐκκλησία ἓναν ἱερέα, νὰ ὑπηρετήσῃ σὸ φρικτὸ θυσιαστήριον. Naί, εὐλογημένη καὶ τρισευλογημένη ἡ οἰκογένεια, ποὺ ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά της ἔγινε ἱεραπόστολος καὶ ἀνήκει σὴς τάξεις τῶν ἀφιερωμένων ἀνθρώπων. Αὐτοὶ οἱ γονεῖς μιμοῦνται τὸν Θεὸ Πατέρα, ποὺ γιὰ τὴν δική μας ἀγάπη πρόσφερε τὸν Υἱὸ Του θυσία στὸν Γολγοθᾶ.

Ὁ Δαβάκης τιμωρεῖ τὸν ἑαυτό του

Στὸ Ἐπαχώρι ἔχει σπῆσει τὸ στρατηγεῖο του ὁ θρυλικὸς Δαβάκης. Ἄγρυπνος σὸ γραφεῖο του παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξι τῶν ἐπιχειρήσεων σὴν Πίνδο. Κάποια στιγμή διαπιστώνει μιὰ παράλειψι σὴν ἐκτέλεσι τῶν ἐντολῶν του. Ἐκρηκτικὸς ὅπως ἦταν, ξεστόμισε μιὰ βαρεῖα βλαστήμια.

«Παναγία μου, - εἶπε ντροπισμένος ὁ γενναῖος ἀξιωματικὸς - ὑπόσχεσι δίνω ἀπόψε, δὲν θὰ ξαναβλαστημήσω. Ὅχι!».

Καὶ ἐξέδωσε ἡμερησία διάταξι σὴν ὁποία ἐπέβαλε ποινή, τιμωρία στὸν ἑαυτό του: «Τρεῖς ἡμέρες, Δαβάκη, νησικὸς».

Ὁ ἥρωας μετὰ ἀπὸ τὸ λάθος του ἐφάνη γενναιότερος ὡς πρὸς τὴν ποινή. Ἡ τριήμερος νηστεία ἦταν ἡ ἀφετηρία γιὰ μιὰ ζωὴ, χωρίς βλαστήμιες.

Τὸ συγκινητικὸ αὐτὸ παράδειγμα τοῦ ἥρωα τῆς Πίνδου, δείχνει πὼς ἡ εὐσέβεια δὲν ἐκδηλώνεται μὲ βλαστήμιες, ἀλλὰ μὲ

βαθειὰ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ τοῦ ὀνόματος τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ νικήσης τὸν ἐχθρό, τὸν ὁποιονδήποτε ἐχθρό, πρέπει πρῶτα νὰ νικήσης τὸν κακὸ ἑαυτοῦ σου. Καὶ ἡ βλαστήμια εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἀδυναμία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ποὺ συνήθισαν νὰ ὑβρίζουν τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια.

Τὸ παράδειγμα τοῦ νικητοῦ τῆς Πίνδου ἄς γίνῃ σὲ ὅλους παράδειγμα, ὥστε νὰ ἐξαλειφθῇ τὸ καρκίνωμα αὐτὸ τῆς γλώσσας ἀπὸ κάθε Ἑλληνα βλάσφημο.

Κοπιώδης ἐργασία

Κάποτε, τὸν ὄσιο Ἡσύχιον τὸν ρώτησε ὁ ἠγούμενος τοῦ μοναστηριοῦ, πῶς ἔχει στὴν ὑγεία του. Ὁ Ἡσύχιος ἀπάντησε πῶς αἰσθάνεται πολὺ κουρασμένος. «Κάνω μιὰ ἐπίπονη καὶ σκληρὴ ἐργασία. Μέρα καὶ νύχτα ἀγωνίζομαι νὰ τιθασεύσω δύο γεράκια, νὰ ἐκπαιδεύσω δύο λαγούς, νὰ πειθαρχήσω δύο ἀετούς, νὰ φυλάξω ἄγρυπνα ἕναν δράκοντα, νὰ θυριομαχήσω μὲ ἕνα λιοντάρη καὶ νὰ περιποιηθῶ ἕναν ἄρρωστο ἄνθρωπο. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀγώνας μου».

Παράξενα πράγματα ἔλεγε ὁ Ἡσύχιος.

- Καὶ τί σημαίνουν ὅλα αὐτά; ρώτησε καὶ πάλι μὲ κάποια περιέργεια ὁ ἠγούμενος.

- Τὰ δύο γεράκια εἶναι τὰ μάτια μου. Τὰ μάτια μου δὲν πρέπει νὰ δοῦν τίποτε ποὺ θὰ μὲ βλάψῃ. Οἱ δύο λαγοὶ εἶναι τὰ πόδια μου, ποὺ πρέπει νὰ τὰ ἐκπαιδεύσω νὰ περπατοῦν στὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ. Οἱ δύο ἀετοὶ εἶναι τὰ δύο μου χέρια, ποὺ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἀδικοῦν καὶ νὰ βιαιοπραγοῦν. Δράκοντας εἶναι ἡ γλώσσα μου, ποὺ πρέπει νὰ δαμάσω γιὰ νὰ ὁμιλῇ, ὅταν πρέπει καὶ νὰ σιωπᾷ ὅταν ἐπιβάλλεται. Λιοντάρη εἶναι ἡ καρδιά μου, ποὺ κάθε τόσο ἐπαναστατεῖ κι' ἀρνεῖται νὰ πειθαρχήσῃ σ' Ἐκεῖνον ποὺ τὴν ἔπλασε. Ἄρρωστος εἶναι ὁ ἑαυτός μου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του».

Σκληρὸς ὁ ἀγώνας τοῦ ὀσίου Ἡσυχίου, ὅμως ὁ εὐγενέστερος ὄλων. Σκληρὴ ἡ μάχη, ἀλλὰ λαμπρὴ ἡ νίκη. Κοπιώδης τὸ ἔργο τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν μελῶν τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ θεϊκό.

Βλ. "Ὅταν θέλεις νὰ ξεκουράζεσαι" Θ. Θεοφυλάκτου

«Αὐτὴ τὴ γλῶσσα θὰ μιλοῦσε ὁ Θεός»

Κύριε διευθυντά·

Μὲ τὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ θὰ ἤθελα, μέσω τῆς ἐφημερίδας σας, νὰ προτείνω στοὺς ὑπευθύνους ἀξιωματοῦχους τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως νὰ ἀναγνωρίσουν καὶ νὰ καθιερώσουν τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα ὡς ἐπίσημη γλῶσσα ἐργασίας, συνεντεύξεων Τύπου, ὀμιλιῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων ὑπηρεσιῶν στὸ διοικητικό, πολιτικὸ καὶ πολιτιστικὸ σκέλος τῆς Ἑνώσεως.

Παρότι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσιὴ ἔχει 24 ἐπίσημες γλῶσσες ἐργασίας, μόνο τὰ ἀγγλικά, τὰ γερμανικά καὶ τὰ γαλλικά ἀναγνωρίζονται ὡς ἐπίσημες γλῶσσες.

Μετὰ τὴν ἔξοδο τῆς Βρετανίας (Brexit) ἀπὸ τὴν Ε.Ε., οἱ ἀξιωματοῦχοι της συζητοῦν γιὰ τὴν ἀπόσυρση τῆς ἀγγλικῆς γλῶσσας ἀπὸ τὶς ἐπίσημες ὑπηρεσίες καὶ γιὰ περισσότερη χρησιμοποίηση τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς.

Γνωρίζοντας τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, καθὼς ἐπίσης τὴν ἀγγλικὴ καὶ τὴν γαλλικὴ, θὰ ἤθελα νὰ προτείνω τὴν ἑλληνικὴ ὡς τὴν γλῶσσα ποὺ θὰ ἔπαιρνε τὴν θέση τῆς ἀγγλικῆς στὴν Ε.Ε.

Θεωρῶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα χρήσιμη, πολύτιμη καὶ ἀποτελεσματικὴ, γιὰτὶ εἶναι ἡ «μάνα», ἡ «πηγὴ» καὶ τὰ «θεμέλια», πάνω στὰ ὁποῖα κτίστηκαν οἱ κύριες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, καὶ ἰδίως ἡ ἀγγλικὴ, ἡ ἀγγλικῆς στὴν Ε.Ε.

Θεωρῶ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα χρήσιμη, πολύτιμη καὶ ἀποτελεσματικὴ, γιὰτὶ εἶναι ἡ «μάνα», ἡ «πηγὴ» καὶ τὰ «θεμέλια», πάνω στὰ ὁποῖα κτίστηκαν οἱ κύριες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες, καὶ ἰδίως ἡ ἀγγλικὴ, ἡ γαλλικὴ, ἡ γερμανικὴ, ἡ ἰταλικὴ καὶ ἰσπανικὴ.

Ἀκόμη καὶ ἡ λατινικὴ γλῶσσα, ἀπὸ τὴν ὁποῖα οἱ εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες ἔχουν πάρει πάρα πολλὰ στοιχεῖα, εἶναι καὶ αὐτὴ βασισμένη στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ ἑλληνικὴ δὲν εἶναι μόνο χρήσιμη γλῶσσα ἐπικοινωνίας στοὺς τομεῖς τῆς πολιτικῆς, τῆς οἰκονομίας, τῆς ἐκπαίδευσης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμη στοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπιστικῆς, μορφωτικῆς, ἠθικῆς καὶ φιλοσοφικῆς καλλιέργειας κάθε ἀνθρώπου σὲ ὅποιον-δήποτε τόπο καὶ χρόνο ζεῖ αὐτός.

Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ μόνη της εἶναι σχολεῖο καὶ δάσκαλος γνώσεων, νοημοσύνης καὶ διαπαιδαγώγησης τῶν ἀνθρώπων κάθε φυλῆς.

Τὰ πέντε κύρια χαρακτηριστικά στοιχεία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας εἶναι: **πρῶτον**, ἡ ποιητική τῆς ὑφῆς, γι' αὐτὸ κανεῖς καίρεται νὰ τὴν μιλάει καὶ νὰ τὴν ἀκούει· **δεύτερον**, ἡ λογική τῆς διαύγεια, καθὼς ὀρίζει καὶ ἐξηγεῖ κάθε ὄρο καὶ λέξη πού χρησιμοποιεῖ μὲ ἀποκρυσταλλωμένη σαφήνεια καὶ ἀκρίβεια· **τρίτον**, τὸ ἐπιστημονικὸ τῆς οἰκοδόμημα, ἀφοῦ εἶναι θεμελιωμένη ἐπάνω στὰ ἑλληνικὰ ἀριστουργήματα τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ· **τέταρτον**, ἡ λογοτεχνικὴ καὶ ρητορικὴ τῆς δεινότητά· καὶ **πέμπτον**, ὁ τεράστιος μορφωτικὸς πλοῦτος καὶ πνευματικὸς θησαυρὸς τοῦ λεξικοῦ τῆς, πού ἀντανακλᾷ κάθε τομέα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Θὰ ἤθελα νὰ ὑπογραμμίσω, ὅτι στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα γράφτηκαν παγκοσμίου ἐμβέλειας ἐπιστημονικὰ βιβλία, διαχρονικῆς ἀξίας, ἀπὸ Ἑλληνας διανοητικοὺς κολοσσούς σὲ ὅλους σχεδὸν τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὅπως στοὺς τομεῖς τῆς πολιτικῆς, ἱατρικῆς, φυσικῆς, λογοτεχνίας, φιλοσοφίας, τέχνης, ἀστρονομίας, νομοθεσίας, θρησκείας, μαθηματικῶν, γεωμετρίας, παιδαγωγικῆς, φυτολογίας, ζωολογίας, ἱστορίας, λογικῆς, ἠθικῆς, βιολογίας, γεωγραφίας καὶ ἄλλων κλάδων, πού χρησιμοποιοῦνται σχεδὸν σὲ ὅλα τὰ πανεπιστήμια τοῦ κόσμου γιὰ χιλιάδες χρόνια γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν νέων καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὰ πρῶτα Πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης, πού ἦταν ἡ Ἀκαδημία τοῦ Πλάτωνα καὶ τὸ Λύκειο τοῦ Ἀριστοτέλη στὴν Ἀθήνα, μέχρι τὰ καλύτερα Πανεπιστήμια στὸν κόσμον, πού εἶναι τὸ Harvard University καὶ τὸ MIT τῆς Βοστώνης τῶν ΗΠΑ.

Ἐπίσης, ὁ Χριστιανισμὸς –ἡ θρησκεία τῆς Εὐρώπης,- πού εἶναι ἡ μεγαλύτερη θρησκεία στὸν κόσμον, εἶναι θεμελιωμένος ἐπάνω στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα, ἀφοῦ τὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰ ἄλλα μνημειώδη βιβλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς γραμματολογίας γράφτηκαν καὶ αὐτὰ στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα, τὴν ὁποῖαν, κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Γερμανοῦ Φιλοσόφου Νίτσε, « θὰ τὴ μιλοῦσε καὶ ὁ Θεός, γιατί σὲ αὐτὴ τὴ γλώσσα δὲν θὰ βρεῖς κάτι τὸ μεμπτό, ἀλλὰ οὔτε καὶ κάτι νέο νὰ συμπληρώσεις».

Ἐπιπλέον, ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα εἶναι ἱστορικῶς ἡ ἀρχαιότερη γραπτὴ γλώσσα τοῦ κόσμου, ἕνα μεγαλειώδες γεγονός πού τῆς δίδει μεγάλη ἀξία καὶ αἴγλη.

Τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός, ὅτι οἱ κύριες εὐρωπαϊκὲς γλώσσες, ἡ δημοκρατία, ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς καὶ ὁ Χριστιανισμὸς

βασίζονται στον λαμπρό πυλώνα της ελληνικής γλώσσας μιλάει από μόνο του για την αξία της να γίνει δικαίως και νομίμως επίσημη γλώσσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Κανείς ειδήμων των ευρωπαϊκών γλωσσών δεν θα μπορούσε αντικειμενικά να αγνοήσει την αξία και την ωφέλεια της ελληνικής γλώσσας ως γλώσσας εργασίας στην Ε.Ε.

Δια τους λόγους αυτούς και χωρίς συναισθηματικά κίνητρα, προτείνω μέσω της εφημερίδας σας η ελληνική γλώσσα να γίνει επίσημη γλώσσα της Ε.Ε.

Νομίζω ότι η καθιέρωση μιας επίσημης γλώσσας πρέπει να γίνεται με κριτήρια πολιτιστικά και όχι με κύριο κριτήριο τον αριθμό των ομιλητών μιας γλώσσας.

Καλῶ ὅλους αὐτοὺς ποὺ μποροῦν νὰ προωθήσουν τὴν πρόταση αὐτὴ νὰ γράψουν στοὺς ἀξιωματούχους τῆς Ε.Ε., ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος στὴν Ε.Ε., ὅτι ἡ πρόταση αὐτὴ εἶναι νόμιμη καὶ ἐφικτὴ, ἀφοῦ ἡ Ἑλλάδα εἶναι κράτος-μέλος τῆς Ευρωπαϊκῆς Ἑνώσεως.

*Δημήτριος Ἀλεξανδράκης
Πανεπιστημιακὸς Καθηγητὴς Φιλοσοφίας
Σάρλοτ, Βόρεια Καρολίνα ΗΠΑ*

Βλ. Ἐφημερ. «Ἡ Καθημερινή», 30.7.2016.

‘Ο σύγχρονος... λόρδος Βύρων

Η ειδήση που ακολουθεί από την στήλη Κοινωνία του ethnos.gr και είναι μία «ζεστή παρηγοριά στον χειμώνα της κρίσεως»

‘Ο Βέλγος τεκνοκράτης που ζεσταίνει τα σχολεία της Βόρειας Ελλάδας.

‘Ακόμη θυμάμαι την μυρωδιά από το γιασεμί και τα άνθη «πορτοκαλιάς. Και ενώ ήμουν μόλις μικρό παιδί, σκέφθηκα άμέσως, ότι “αυτή ή χώρα θα γίνει πατρίδα μου”. Πώς και γιατί ένα αγόρι σε τέτοια ηλικία μπορεί να σκεφθεί κάτι τέτοιο; ‘Ακόμη δεν ξέρω».

Παρ’ ότι τότε δεν είχε καμμία απολύτως σχέση με την Ελλάδα, ο Τζίμι Τζαμάρ το είπε και το έκανε.

Αυτά τα χρόνια που μεσολάβησαν έκτισε στενές σχέσεις με την χώρα: παντρεύθηκε Έλληνίδα, απέκτησε ένα σπίνι στην Φολέγανδρο, έγραψε γράμματα στον λόρδο Βύρωνα μέσω ενός βιβλίου του και έζησε από κοντά την σύγχρονη ‘Οδύσσειά του.

Μόνιμος κάτοικος Βρυξελλών, επί κεφαλής του Γραφείου της ‘Επιτροπής του Βελγίου, τα τελευταία τέσσερα χρόνια οργανώνει την πρωτοβουλία «12 ώρες για την Ελλάδα».

Με την βοήθεια και την συμμετοχή τραγουδιστών και μουσικών, συλλέγει χρήματα που προορίζονται για την θέρμανση των σχολείων στον Έβρο και τους υπόλοιπους Νομούς της Θράκης.

Για φέτος ή Έκδήλωση που πραγματοποιήθηκε το βράδυ του Σαββάτου στις Βρυξέλλες συμπεριελάμβανε συναυλία των Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, Βασίλη Λέκκα, ‘Αφροδίτης Μάνου και Γιάννη Κότσιρα. Για ακόμη μία φορά ή αίθουσα γέμισε με κόσμο που θέλησε να προσφέρει τον όβολό του για τα παιδιά και τους δασκάλους τους –περίπου 7.000 παιδιά σε 40 σχολεία– που περνούν δύσκολους χειμώνες.

“Όλα ξεκίνησαν το 2012, εν μέσω της ελληνικής οικονομικής κρίσης, όταν υπηρέτούσα στην Ολλανδία. Από τα ταξίδια που

έκανα άκουγα πολυ άρνητικα σχολια για την Έλλάδα, που ήξερα οτι δεν ίσχυαν. Και τότε αποφάσισα να κινητοποιηθώ. Δεν είναι μόνο να λέω καλα πράγματα για την χώρα σας, αλλά και να κάνω κάτι γι' αυτήν», διηγείται ο κ. Τζαμάρ στο «Έθνος».

Ούσιαστική βοήθεια

Και τότε γεννήθηκε ή ιδέα των Έκδηλώσεων προς ενίσχυση της Έλλάδας.

«Το πρώτο πράγμα που σκέφθηκα ήταν ή μουσική, ο πολιτισμός. Ρώπια ένα θέατρο πότε έχει κενή ήμερομηνία. Μου είπαν μία μετά από δέκα εβδομάδες. Όλο αυτό το διάστημα κοιμήθηκα ελάχιστα για να σπήσω έναν Όργανισμό Μη Κερδοσκοπικό και πλήρως διαφανή, προκειμένου να υπάρξει έμπιστοσύνη από όλες τις πλευρές, αλλά και ούσιαστική βοήθεια προς την Έλλάδα», αναφέρει.

Και τα έχει καταφέρει.

«Μέσα από τις Έκδηλώσεις –που πάντοτε έχουν συναυλίες, αλλά πολλές φορές υπάρχουν εκθέσεις, αναγνώσεις ελληνικών έργων και άλλα– αλλάζει ή εικόνα της Χώρας στο έξωτερικό μέσα από τον ελληνικό πολιτισμό. Η άτμόσφαιρα είναι θετική και θα έλεγα συγκινητική. Και φυσικά έρχονται χρήματα, τα όποια διατίθενται ανάλογα με τις ανάγκες. Την πρώτη χρονιά τα έσοδα έγιναν δωρεά στο “Χαμόγελο του Παιδιού”. Την δεύτερη, με τους “Πατρούς Χωρίς Σύνορα”, το “Όργανο “Κάνε μία Εύχη” και τον ΕΛΕΠΑΠ, τα χρήματα πήγαν σε ένα σχολείο για ανάπηρα παιδιά. Τον επόμενο χρόνο τα 30.000 ευρώ που μαζέψαμε πήγαν –και με την βοήθεια του Όργάνου Λεβέντη– σε 40 σχολεία από την Άλεξανδρούπολη και το Διδυμότειχο μέχρι την Ξάνθη και την Φλώρινα», εξηγεί.

Ό κ. Τζαμάρ δηλώνει πεπεισμένος, οτι οι “Έλληνες θα βρουν τον τρόπο να βγουν από την κρίση.

«Χάρη στην Όστορία σας, είσθε πολυ δημιουργικοί και έχετε μάθει να αγωνίζεσθε συνέχεια. Δημιουργήσατε μία λέξη, ή όποια δεν υπάρχει σε καμία άλλη γλώσσα, την λέξη Φιλέλληνας. Είμαι ένας από αυτούς. Και θα κάνω ό,τι περνάει από το χέρι μου για να βοηθήσω την Έλλάδα και τους “Έλληνες», καταλήγει.

Μουσουλμάνων συνέχεια... καὶ συνέπεια

Μὲ ἀφορμὴ τὶς ὁδηγίες πὺ ἐδωσε ὁ Διοικητὴς τοῦ Πανεπιστημιακοῦ Νοσοκομείου πατρῶν, κ. Θεόδωρος Πισιμίσης πρὸς τὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ σχετικὰ μὲ τὴν νοσηλεία τῶν Μουσουλμάνων ἀσθενῶν, ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἔλεγε ὅτι «τυχὸν ὕπαρξη χριστιανικοῦ συμβόλου πάνω ἀπὸ τὴν κλίνη τοῦ ἀσθενοῦς (σταυρός, εἰκόνησμα) πρέπει νὰ ἀφαιρεῖται (!!!), ἡ παιδίατρος κ. Διαμαντούλα Καραβασίλη ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας:

Πρὸς κ. Διοικητὴ ΠΠΝΠ ἀπὸ παιδίατρο Καραβασίλη Διαμαντούλα, περὶ ὁδηγιῶν σας γιὰ τοὺς μουσουλμάνους ἀσθενεῖς.

17 Δεκεμβρίου 2016

Ἀξιότιμε κ. Διοικητή,

Ἄρχικα νὰ σᾶς ἐνημερώσω ὅτι οὐδέποτε ἄνῃκα οὔτε ἀνῃκα σὲ κανένα ἀπολύτως πολιτικὸ κόμμα τῆς χώρας μας. Ὡς πολίτης, σκέπτομαι ἐλεύθερα καὶ ἔχω κάθε δικαίωμα νὰ λέω τὴν ἀποψή μου, καθὼς ἔχουμε Δημοκρατικὸ Πολίτευμα.

Σπούδασα σπὴν Ἱατρικὴ Σχολὴ Πατρῶν καὶ ἔλαβα τίτλο Εἰδικότητας Παιδιατρικῆς ἀπὸ τὸ ΠΠΝΠ. Γνωρίζω τὸ ΠΠΝΠ ἀπὸ τὴν ἔναρξη λειτουργίας του. Ἐργάστηκα σὲ αὐτό. Νοσηλεύτηκα σὲ αὐτό. Σήμερα, διαβάζοντας τὴ τοπικὴ ἐφημερίδα “Πελοπόννησος” τυχαία, ἐνημερώθηκα γιὰ τὶς ὁδηγίες σας πρὸς τὸ προσωπικὸ τοῦ ΠΠΝΠ σχετικὰ μὲ τοὺς μουσουλμάνους ἀσθενεῖς. Ἄρχικὰ ξανακοίταξα τὸ ἡμερολόγιό μήπως εἶναι Πρωταπριλιά. Δὲν εἶναι. Ὅρθα λοιπὸν ἔχω.. στολίσει τὸ σπῆτι μου χριστουγεννιάτικα, δέντρο, φωτάκια κλπ.

Ἀσχέτως τῆς ἀθείας ἢ θρησκευμάτος σας, τὸ ὁποῖο σέβομαι ἀπόλυτα ὅπως καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο τοῦ πλανῆτη μας, τὸ ἐπίσημο θρήσκευμα τῆς Ἑλλάδας εἶναι ὁ Ὅρθόδοξος Χριστιανισμός. Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ βάζετε ὄρους στὸ Δημόσιο Νοσοκομεῖο τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι ἰδιοκτησία σας καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο φορολογοῦμαι. Ὅπως καὶ κάθε πολίτης.

Στὸ σπῆτι σας, ἔχετε κάθε δικαίωμα νὰ μὴν ἔχετε εἰκόνες, σταυρούς. Νὰ ἔχετε κοράνιο ἢ κάθε σύμβολο πὺ σᾶς ἐκφράζει. Ὅχι ὅμως στὸ Δημόσιο Νοσοκομεῖο νὰ ἐπιβάλλετε κανόνες ὅπως “νὰ ἀφαιροῦνται χριστιανικὲς εἰκόνες, σταυροί, σὲ δωμάτια πὺ

νοσηλεύονται μουσουλμάνοι”, δῆθεν σεβόμενος τὴ θρησκεία τους. Νὰ σας θυμῶσω ὅτι ὅλοι οἱ ἀλλοδαποὶ ξέρουν ὅτι βρίσκονται σπὴν Ἑλλάδα. Ἄρα ὀφείλουν νὰ δείχνουν σεβασμὸ πρὸς τὴ χώρα πού ζοῦν. Ἄρα καὶ γιὰ τὸ θρήσκευμά μας.

Ἔχω ταξιδέψει σὲ πολλές χώρες τοῦ ἐξωτερικοῦ μὲ διαφορετικὰ θρησκευτά. Τὰ σεβάσιμα ἀπόλυτα. Δὲν εἶχα τὴν ἀξίωση νὰ κάνουν ἀλλαγὴ τῶν συνηθειῶν τους, οὔτε στὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων πού πλήρωνα γιὰ νὰ διαμένω καὶ ἦταν ὁ προσωπικὸς μου χώρος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς μου. Οὔτε ὅταν νοσηλεύτηκα ἀπαίτησα νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ δωμάτιο νοσηλείας μου Βούδες, Μωάμεθ, Κοράνια. Γιατί ἐγὼ ἤμουν στὸ δικό τους κράτος καὶ σεβόμουν πραγματικὰ τὰ πιστεύω τους.

Τὶ καταπληκτικὲς ιδέες εἶναι αὐτὲς πού σκεφθήκατε; Ρωτήσατε τὸ προσωπικὸ τοῦ Νοσοκομείου καὶ τοὺς ἀσθενεῖς πρῖν; Τὶ δικτατορικὲς τακτικὲς ἀκολουθεῖτε κύριε; Μὲ τί δικαίωμα; Ἦδη ὑπάρχει δραματικὴ ἔλλειψη προσωπικοῦ. Καὶ πρακτικὰ νὰ τὸ δοῦμε, οἱ νοσηλεύτριες π.χ θὰ ἔχουν ἐπιπλέον νὰ ρωτοῦν “παρακαλῶ ποῖο Θεὸ πιστεύετε;” καὶ ἀνάλογα νὰ ἀνεβοκατεβάζουν εἰκόνες;!!

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ἀσκηση τῆς Ἱατρικῆς, τί νὰ πεῖ κανένας. Κύριε, ἂν δὲν βγάλεις τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀσθενῆ, νὰ ψηλαφίσεις, νὰ ἀκροαστεῖς καρδιά - κοιλία - πνεύμονα καὶ ἐπὶ γυναικολογικοῦ ἢ οὐρολογικοῦ περιστατικοῦ τὰ γεννητικὰ ὄργανα, πῶς θὰ διαγνώσεις ἄρα καὶ θὰ χορηγήσεις τὴ κατάλληλη ἀγωγή;!!!!!!

Ρίχνοντας χαρτιά, βλέποντας τὸν καφέ, πῶς; Ἡ Ἱατρικὴ εἶναι Ἐπιστήμη. Ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶναι μαγεία. Ἄρα ἡ Ἱατρικὴ δὲν εἶναι μαγεία. Ἐλεος! Καὶ ὅταν σε ἓνα ἀκράια ἐπεῖγον γυναικολογικὸ περιστατικὸ πού κινδυνεύει ἄμεσα ἡ ζωὴ τῆς γυναίκα, ἐφημερεύει ἄρρεν γυναικολόγος; Θὰ ὑπάρχει “on call” γυναίκα γυναικολόγος νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ σπίτι της εἰδικὰ γιὰ μουσουλμάνα ἀσθενῆ; Ἄν ἐνοχλοῦνται κάποιοι ἄλλων θρησκευμάτων, ἄς ἐπιλέξουν ὡς χώρα διαμονῆς τους κάποια πού νὰ τοὺς ἐκφράζει. Ὅπως πολλοὶ Ἕλληνες ἐνοχλοῦνται ἀπὸ κάποια θέματα τῶν Νοσοκομείων μας, ὑπογράφουν καὶ ἀποχωροῦν μὲ δίκη τους εὐθύνη, ἔτσι καὶ οἱ ἀλλοδαποὶ φίλοι μας ἔχουν τὴν ἴδια ἐπιλογή.

Ξέρετε τί δύναμη καὶ κουράγιο παίρνουν οἱ χριστιανοὶ ἀσθενεῖς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, τοῦ Χριστοῦ, τὸ Σταυρὸ, τὸ Εὐαγγέλιο; Τεράστια. Τὸ ἔχω ζήσει τόσα χρόνια αὐτό. Μὲ τί δικαίωμα κύριε δίνετε τέτοιου εἶδους ὀδηγίες στὸ Δημόσιο Νοσοκομεῖο στὸ ὁποῖο ὑπηρετεῖτε; Τὸ ὁποῖο ὀνομάζεται ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΒΟΗΘΕΙΑ,

παρεπιπόντως. Ὅχι ὅτι θὰ ὑπῆρχε διαφορὰ ἐὰν ὀνομάζονταν ΠΙΠΙΠΙ μόνον. Ὡς πολίτης ντρέπομαι. Ὡς γιατρός μόνον ἐκπλήξι καὶ θλίψη νιώθω. Ἐσεῖς, νιώθετε σωστός;

*Μετὰ τμηῆς,
Καραβασίλη Διαμαντούλα,
Παιδίατρος*

Σχόλιο Σύνταξης:

Ὅταν πρὸ ἐτῶν, βρεθήκαμε προσκυνητὲς μὲ γκρούπ στὴν Ἁγία Σοφία στὴν Κων/πολι καὶ μάλιστα 3-4 φορές, ἡ ξεναγὸς μᾶς ὑπενθύμιζε πάντοτε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαστε προσεκτικοὶ καὶ ὅτι ἀπαγορευόταν αὐστηρὰ νὰ κάνουμε τὸν Σταυρὸ μας! Ὅταν κάποιος ἀπὸ τὸ γκρούπ τῶν προσκυνητῶν ἔκανε κάποια στιγμή τὸν σταυρὸ του, εἶχε αὐστηρότατη παρατήρησι ἀπὸ τὸν ἀρμόδιο ὑπάλληλο καὶ μάλιστα τοῦ εἶπε ὅτι ἂν τὸ ἐπαναλάμβανε τότε θὰ συλλαμβάνετο ἀπὸ ὄργανο τῆς τάξεως!

Τὸ ὄλο θέμα προδίδει ἄθλιο Νέο-ραγιαδισμό. Ντροπή!...

Οἱ Τοῦρκοι ἔκαναν Ἄρμένιους καὶ Ἑλλήνες ζωοτροφές!...

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» ἀριθμ. φύλ. 925 ἀναδημοσιεύουμε τὴν ἀνατριχιαστικὴ εἶδησι:

Προηγήθηκε ὁ Κεμάλ Ἄτατοῦρκ τοῦ Χίτλερ!

Ὅπως ἀποκαλύπτεται, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1924, ἡ ἐθνικιστικὴ Κυβέρνησι τοῦ Μουσταφᾶ Κεμάλ Ἄτατοῦρκ πούλησε 400 τόνους ἀνθρώπινα ὀστά σὲ Γάλλους ἐπιχειρηματίες γιὰ «βιομηχανικὴ χρῆσι».

Ἐπρόκειτο γιὰ τὰ ὀστά 50.000 ἀνθρώπων (μαντέψτε ἐσεῖς ἀπὸ ποῦ εἶχαν «περισσέψει» αὐτὰ τὰ ὀστά καὶ συνυπολογίστε πόσοι Πόντιοι καὶ Ἄρμένιοι ἔμειναν ἄταφοι κατὰ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ), τὰ ὁποῖα μεταφέρθηκαν στὴν Γαλλία (γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὴν Μασσαλία), μὲ βρετανικὸ πλοῖο, μέσῳ Θεσσαλονίκης.

Τὰ ἀνθρώπινα ὀστά πουλήθηκαν γιὰ νὰ γίνουν ζωοτροφές, λίπασμα καί, κρατηθεῖτε, «ποιοτικὰ ὀδοντιατρικὰ ὑλικά», δηλαδὴ σφραγίσματα!!!

* * *

Γιὰ τὸ φορτίο, ποῦ φόρτωσε τὸ βρετανικὸ πλοῖο «Ζὰν Μ.» ἀπὸ

τὰ Μουδανιά, γράφει ὁ Διδάκτωρ Σύγχρονης Ἱστορίας, Βλάσης Ἀγτζίδης:

«Οἱ κεμαλιστὲς διατηροῦν τὸ μοναδικὸ προνόμιο νὰ εἶναι οἱ μόνοι ποὺ κατάφεραν νὰ ἀξιοποιήσουν οἰκονομικὰ τὰ ὑπολείμματα τῶν θυμάτων τους πουλώντας τὰ ὄστα τους γιὰ “βιομηχανικὴ χρῆση” στοὺς δυτικούς τους φίλους.

Ἡ πλεόν γνωστὴ τέτοια πράξη ἔγινε τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1924, ὅταν φορτώθηκαν ἀπὸ τὰ Μουδανιά, σὲ βρετανικὸ πλοῖο-φορτηγὸ ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα “Ζὰν Μ.”, τετρακόσιοι τόνοι ἀνθρώπινα λείψανα, ποὺ ἀντιστοιχοῦσαν σὲ 50.000 ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν σὲ γαλλικὲς βιομηχανίες τῆς Μασσαλίας. Οἱ ἰθύνουσες γαλλικὲς ἐλίτ, πολιτικὲς καὶ οἰκονομικὲς, ποὺ σήηριζαν μὲ κάθε τρόπο τὸ κεμαλικὸ ἐγχείρημα δημιουργίας ἔθνους-κράτους καθαρῶ ἀπὸ τὰ «καρκινώματα» –ὅπως ἀποκαλοῦσαν οἱ Νεότουρκοι καὶ σύντροφοί τους τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ἀρμένιους– δὲν εἶχαν κανένα ἀπολύτως ἠθικὸ πρόβλημα νὰ ἀγοράσουν τὰ ὄστα τῶν θυμάτων γιὰ “βιομηχανικὴ χρῆση”.

«Ἀνθρώπινο φορτίο»

Τὸ θέμα φαίνεται, ὅτι ἔγινε γνωστὸ καὶ προκάλεσε ἐκπληξὴν σὲ κάποιους κύκλους.

Ἡ ἐφημερίδα «New York Times» τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1924 καὶ μὲ τίτλο «Μιὰ ἀπίθανη ἱστορία ἀπὸ ἓνα φορτίο μὲ ἀνθρώπινα ὄστα» παρουσιάζει τὴν εἴδηση:

«Ἡ Μασσαλία εἶναι σὲ ἀναταραχὴ ἀπὸ μιὰ ἀσύλληπτη ἱστορία (ποὺ ὀφείλεται) στὴν ἄφιξη στὸ λιμάνι ἐνὸς πλοίου ποὺ φέρει βρετανικὴ σημαία καὶ ὀνομάζεται “Ζὰν Μ.” καὶ μεταφέρει ἓνα μυστήριον φορτίο 400 τόνων ἀνθρώπινων ὀσῶν γιὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν στὶς ἐκεῖ βιοτεχνίες. Λέγεται ὅτι τὰ ὄστα φορτώθηκαν στὰ Μουδανιά, στὴν θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ καὶ εἶναι τὰ ἀπομεινάρια θυμάτων ἀπὸ τὶς σφαγὲς στὴν Μικρὰ Ἀσία. Ἐν ὄψει τῆς φήμης ποὺ κυκλοφορεῖ ἀναμένεται νὰ διαταχθεῖ ἔρευνα».

Ἱστορικὴ ἀπόδειξη

Δεκέμβριος τοῦ 1924 καὶ οἱ «New York Times» γράφουν γιὰ τὸ τούρκικο φορτίο μὲ τὰ πώματα Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων ποὺ θὰ γίνονταν ζωοτροφὲς καὶ σφραγίσματα.

Γιὰ τὸ ἴδιο θέμα ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδα «Midi» ἔχει τίτλο τὴν φράση «Πένθιμο φορτίο» καὶ γράφει:

«Συζητιέται πολὺ στὴν Μασσαλία ἡ προσεχὴς ἄφιξη τοῦ πλοίου μεταφορᾶς ἐμπορευμάτων “ Zan”, πού μεταφέρει γιὰ τὶς βιομηχανίες τῆς Μασσαλίας 400 τόνους ἀνθρώπινα λείψανα. Αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τὰ στρατόπεδα τῆς ἀρμενικῆς σφαγῆς στὴν Τουρκία καὶ τὴν Μικρὰ Ἀσία κυρίως».

Ἀποσιώπηση...

Τὸ θέμα αὐτὸ πρέπει νὰ ἔγινε γνωστὸ καὶ στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐφημερίδα «Μακεδονία» ἐνημερώνει τοὺς ἀναγνώστες της ὅτι τὸ πλοῖο «Ζὰν Μ.» ἔφτασε στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης στὶς 13 Δεκεμβρίου τοῦ 1924.

“Ὅμως δὲν ἀναφέρεται τὸ «πένθιμο φορτίο».

Πιθανότατα, γιὰ λόγους τακτικῆς οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ πλοίου νὰ ἀποσιώπησαν τὸ γεγονός, ἐφ’ ὅσον ἐκείνη τὴν περίοδο ἡ Θεσσαλονικὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ τοὺς ἐπιζῶντες τῆς Γενοκτονίας καὶ εἶναι πολὺ πιθανὸν ἀρκετοὶ νὰ εἶχαν χάσει προσφιλῆ πρόσωπα. Εἶναι πολὺ πιθανόν, ἐπίσης, οἱ ἐλληνικὲς Ἀρχές νὰ τὸ γνώριζαν καὶ νὰ ἐπέλεξαν νὰ σιωπήσουν γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσουν τοὺς Βρεττανοὺς ἰδιοκτῆτες τοῦ πλοίου καὶ τοὺς Γάλλους ἀγοραστῆς.

Παρ’ ὅλ’ αὐτὰ ὅμως οἱ ἐργάτες στὸ λιμάνι πληροφορήθηκαν τὸ γεγονός.

Ὁ Χρ. Ἀγγελομάτης στὸ βιβλίο του «Χρονικὸν Μεγάλης Τραγωδίας», ἀναφέρει ὅτι οἱ ἐργάτες στὸ λιμάνι ἀντέδρασαν, ἀλλὰ οἱ Ἀρχές τοὺς ἐμπόδισαν ὕστερα ἀπὸ βρετανικὴ παρέμβαση.

Γράφει ὅτι σὲ ἀθηναικὲς ἐφημερίδες ἡ εἶδηση δημοσιεύθηκε ὡς ἑξῆς:

«Τὸ προσεγγίσαν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ἀγγλικὸν πλοῖον “ Zan” μετέφερε τετρακοσίους τόνους ὀσῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὰ Μουδανιά. Οἱ ἐργάται τοῦ λιμένος Θεσσαλονίκης, πληροφορηθέντες τὸ γεγονός, ἠμπόδισαν τὸ πλοῖον νὰ ἀποπλεύσῃ. Ἐπενέβη ὅμως ὁ Ἄγγλος Πρόξενος καὶ ἐπετράπη ὁ ἀπόπλους».

Ὁ Ἀγγελομάτης συμπληρώνει:

«Ἦσαν τὰ ὀσῶν Ἑλλήνων ἠρώων... Ἦσαν τὰ ὀσῶν τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, πού μετὰ τὰς ὁμαδικὰς σφαγὰς καὶ ἐξοντώσεις ἀργοπέθαιναν εἰς τὰ στρατόπεδα αἰχμαλώτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ φοβερώτερον ἦτο τὸ στρατόπεδο τοῦ Οὐσάκ».

Τὸ ἀλφαβητᾶρι τῆς ἀρετῆς

Ἄρχιζε πάντα ἀπ' τὸν Θεὸ καὶ πάντα τελείωνε μαζί Του.

Βίου τὸ κέρδος εἶν' αὐτό: τὴ μέρα σου καλὰ νὰ τελειώνεις.

Γνώριζε ὅλα τὰ καλὰ ἔργα τῶν δικαίων.

Δεινὸν τὸ νὰ πεινάει κανεῖς, μὰ φοβερότερος ὁ πλοῦτος ὁ παράνομος.

Εὐεργετεῖς; Μάθε λοιπὸν πῶς τὸ Θεὸ μιμεῖσαι.

Ζήτα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ σοῦ εἶναι ὀσπλαχνικός, σὰν ὅμως εὐσπλαχνος εἶσαι καὶ ἐσύ.

Ἠσάρκα ἢ ἀνθρώπινη νὰ συγκρατεῖται πρέπει καὶ νὰ δαμάζεται γερά.

Θυμὸ καλίνωνε, μὴ πέσεις ἔξω ἀπὸ τὴ λογική.

Ἰσια ψηλὰ τὸ βλέμμα σου, ἵσπὴ γλῶσσα νὰ ἔχεις μέτρο.

Κλειδι σὶ αὐτιά νὰ βρίσκεται, τὸ γέλιο σου νὰ εἶναι σεμνόν.

Λυχνάρι νὰ πορεύεται ἢ λογικὴ ἄμπροστὰ ἀπὸ κάθε σου ἔργο.

Μὴ σοῦ γλιστράει κάτω ἀπ' ὄ,π φαίνεται, ἐκεῖνο ποὺ ὑπάρχει.

Νὰ ἐρευνᾷς τὰ πάντα μὲ τὸ νοῦ, ὅμως νὰ πράπτεις ὅσα ἐπιτρέπονται.

Ξένος πῶς εἶσαι, μάθε το καλὰ. Ἐπὶ αὐτὸ τίμα τοὺς ξένους.

Ὅταν σπὴ γαλήνη ταξιδεύεις, τότε νὰ θυμᾶσαι τὴν φουρτούνα.

Πάντα νὰ δέχεσαι εὐχάριστα, ὅσα ἀπὸ τὸ Θεὸ προέρχονται.

Ραβδι νὰ σὲ χτυπᾷ τοῦ δίκαιου καλύτερα, παρὰ ὁ κακὸς νὰ σὲ τιμᾷ.

Στὶς θύρες τῶν σοφῶν νὰ σπηγαινοέρχεσαι, μακρὰ ἀπ' τὶς θύρες τῶν πλουσίων.

Τὸ μικρό, μικρὸ δὲν εἶναι ὅταν σὲ κάτι μέγα ὀδηγεῖ.

Υβριν καλίνωνε, μακριὰ ἀπ' τὴν ἔπαρση μέγας σοφὸς νὰ γίνεις.

Φυλάξου σὺ ἀπ' τὸ πέσιμο, σὰν ὅμως ἄλλος πέσει, μὴ γελάς.

Χάρισμα τὸ νὰ σὲ φθονοῦν, αἴσχος καὶ μέγα, νὰ φθονεῖς ἐσύ.

Ψυχὴ ποὺ σπὸ Θεὸ προσφέρεται, εἶναι ἢ καλύτερη θυσία.

Ῥ, ποιὸς θὰ τὰ φυλάξει ὅλα αὐτά; Αὐτὸς καὶ θὰ σωθεῖ!

(Γρηγορίου Ναζιανζνου,
Ἔπι ἠθικά, Α', ed. J.-P. Migne,
PG 37, 908.12-910.10)

Ἀγαπιούνται σὰν ἀδέλφια ἢ μισοῦνται σὰν ἀδέλφια;

Ὁ ἅγιος Εὐλάμπιος καὶ ἡ ἅγια Εὐλαμπία ἦσαν ἀδέλφια πολὺ ἀγαπημένα. Μά, ἦταν πολὺ φυσικό. Ἡ συγγένεια τοῦ ἀδελφοῦ θέλουμε νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ ἀγάπη. Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη συνήθως θεωρεῖται κάτι αὐτονόητο καὶ σπὴν ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ἰδίως παλαιότερα, εἶχε λάβει ἱερὰ μορφή καὶ ἀποτελοῦσε δεσμὸ ἀδιάρρηκτο. Αὐτὸ ἀπεικονίζεται καὶ στὰ τραγούδια τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅπου ὑμνεῖται ἡ ἀδελφικὴ τρυφερότης καὶ ἀφοσίωσι. Ἀλλὰ καὶ σπὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα ἔχουμε λαμπρὸ παράδειγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης σπὴν τραγωδία τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ Ἀντιγόνη ἀψηφεῖ τὴ διαταγὴ τοῦ τυράννου καὶ τὸν κίνδυνο νὰ ἐκτελεσθῇ καὶ θάβει τὸ νεκρὸ ἀδελφὸ της. Γι' αὐτὸ αὐτὴ ἡ λέξι ἀδελφὸς ἢ ἀδελφικός, χρησιμοποιοῦντο καὶ γιὰ ἄλλες σχέσεις ἱερές. Οἱ χριστιανοὶ μεταξὺ τους ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια, τὰ ἀποστολικά, λέγονταν ἀδελφοί. Δύο καλοὶ φίλοι λέμε ὅτι ἔχουν ἀδελφικὴ ἀγάπη. Δύο γνωστοὶ ποὺ ἔχουν πολλὴ καὶ ἀγνὴ ἀγάπη καὶ ἐκτίμησι μεταξὺ τους λέμε ὅτι «ἀγαπιούνται σὰν ἀδέλφια». Τόσο εἶναι αὐτονόητη ἡ ἀγάπη, ποὺ πρέπει νὰ ὑπάρχη μεταξὺ ἀδελφῶν.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἀδέλφια ποὺ μισοῦνται μεταξὺ τους. Ὅχι μόνον δὲν ἔχουν τὴν ἀγάπη, ἀλλὰ κάσμα μέγα μίσους τοὺς χωρίζει. Εἶναι ἀκατανόητο, ἀλλ' ὅμως συμβαίνει ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τὴς ἡμέρας μας, σὲ μεγάλη μάλιστα ἔκτασι. Εἶναι κί αὐτὸ μία ἀπὸ τὴς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων. Ἄλλως τε ὁ πρῶτος ποὺ ἐξεδήλωσε τέτοιο μῖσος, φθάνοντας μέχρι τὴν ἀδελφοκτονία, ἦταν ὁ πρῶτος διάδοχός τους, ὁ Κάϊν (Γεν. 4, 1-10). Τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ φθόνου οἱ ἀδελφοὶ του τὸν ἐπούλησαν στοὺς Αἰγυπτίους (Γεν. 42-5). Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς ἀπαξίωσε τὸν Ἄσωτο καὶ δὲν θέλησε κἀν νὰ τὸν συναντήσῃ (Λουκ. 15, 28-30). Στους ἀρχαίους Ἕλληνας ὑπῆρχε τὸ ρητὸ «καλεποὶ (σκληροὶ) πόλεμοι ἀδελφῶν».

Καὶ διερωτᾶται κανεὶς, γιατί; Ποιὲς εἶναι αὐτὲς οἱ δυνάμεις ποὺ διασποῦν καὶ ἀχρηστεύουν τὴ μεγάλη αὐτὴ εὐλογία; Ἡ δύναμις εἶναι μία ἀλλὰ μὲ πολλὰ πλοκάμια. Εἶναι ὁ πονηρὸς ποὺ καίρεται

να διαλύη κάθε τι που είναι ένωμένο, αγαπημένο, επιτυχημένο. Και τι μέσα χρησιμοποιεί για ν' αφαιρέση την αγάπη και να σπείρη σπόρους μίσους και αντιπαθείας μεταξύ τών αδελφών; Γιατί μισούνται πολλά αδέρφια; Θα προσπαθήσουμε να βρούμε μερικούς λόγους, τους οποίους θα αναλύσουμε σύντομα.

Σε μερικούς από αυτούς είναι υπαίτιοι και ένοχοι οί ίδιοι οί γονεείς.

1) Όταν ένα παιδί δέχεται λιγότερες περιποιήσεις και εκδηλώσεις αγάπης από αυτές που έχει ο αδελφός του, είναι φυσικό να δημιουργηται μέσα του παράπονο προς τους γονεείς και ζήλεια προς τόν (τήν) αδελφό (ή). Και αν μὲν αυτό συμβαίνει μεμονωμένο και λίγες φορές, ίσως δὲν τὸ προσέξει πολὺ και δὲν έχουμε συνέπειες στὸν ψυχικὸ κόσμο. Τι θὰ συμβῆ ὅμως αν ἡ μεροληψία αὐτὴ εἶναι συστηματικὴ; Ὅσο καλοπροαίρετο κι' αν εἶναι τὸ παιδί, πόσο θὰ ἀντέξη, να νοιώθῃ ὅτι βρίσκεται συνεχῶς στὸ περιθώριο;

Και αν εἶναι ἐσωστρεφῆς τύπος, ἴσως τὰ παράπονα τὰ «καταπίνει μέσα του». Ὅμως «βράζει τὸ καζάνι» και κάπου-κάπου έχουμε ἐκρήξεις, και μάλιστα σὲ τομείς ἄσχετους που δὲν τοὺς ὑποπτευόμεθα. Και ὅταν μεγαλώσῃ και κάνῃ δική του οἰκογένεια, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ κουβαλαίει μέσα του τὰ παλαιὰ βιώματα και τὰ αντιπαθητικὰ αἰσθήματα προς τὸν αδελφό του; Ἴσως και ὁ ἴδιος ἔχει ξεκάσει τὰ συγκεκριμένα παράπονα. Παραμένει ὅμως ἕνα σκοτεινὸ και ἀπροσδιόριστο μῖσος.

2) Τὰ μεγάλα μίσῃ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἄδικη ἢ μὴ διανομὴ τῆς περιουσίας. Μερικοὶ γονεῖς μεροληποῦν. Ἄλλα παιδιὰ ἀδικοῦν και σ' ἄλλα χαρίζονται. Διότι εἶναι ὁ μεγάλος ἢ ὁ μικρὸς ἢ ἡ κόρη ἢ «τὸ παιδί» (=τὸ ἀγόρι), ἐνῶ ἡ τσούπρα (= ἡ κόρη) γι' αὐτοὺς πρέπει να πάρῃ λιγώτερα, γίνονται πάντως ἀδικίες και ὑπεύθυνοι εἶναι οἱ γονεῖς.

Και οἱ δύο γονεῖς; Ἡ ὁ πατέρας που ἀποφασίζει και κάνει τὰ συμβόλαια; Ἀλλὰ ἐδῶ γίνεται κι' ἄλλο λάθος. Γιατί ν' ἀποφασίζῃ μόνος ὁ πατέρας και να μὴ συμμετέχῃ στὴ μεγάλη αὐτὴ ἀπόφασι και ἡ μητέρα; Ἐστῶ και αν δὲν ἔχῃ δικά της χρήματα και περιουσία, ὁ σύζυγος δὲν πρέπει να ζητήσῃ και τὴ δική της γνώμη και ν' ἀποφασίσουν ἀπὸ κοινού; Τόσα χρόνια ἔζησαν μαζί. Ἀκόμη ξένη τὴν θεωρεῖ; Τὰ αγαπημένα ἀνδρόγυνα βγάζουν μαζί τέτοιες ἀποφάσεις και συνθήκες δὲν «πέφτουν ἔξω».

Ἄλλὰ ἐνδέχεται καὶ ἡ μητέρα νὰ ἔχη περιουσιακὰ στοιχεῖα. Θὰ γίνουν δύο διανομές, καὶ μάλιστα ἀνεξάρτητα ἢ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη; Τότε περιπλέκονται τὰ πράγματα ἀκόμη περισσότερο καὶ θὰ γίνουν μεγαλύτερες ἀδικίες. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συνεννοοῦνται οἱ δύο γονεῖς, «νὰ βάζουν κάτω» ὅλα τὰ περιουσιακὰ τους στοιχεῖα λογιζόμενα ὡς σύνολον, νὰ κάνουν σωστὴ ἐκτίμησι καὶ ἀξιολόγησι καὶ μετὰ διαίρεσι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παιδιῶν.

Προσοχή! Μὴν ἀδικηθοῦν οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς! Ὅσο καλὰ κι' ἂν εἶναι τὰ παιδιά, ὁ δαίμων τοῦ ἐγωῖσμοῦ, τῆς ἀγνωμοσύνης, τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ἀπονιᾶς πρὸς τοὺς γονεῖς εὐκόλως τοὺς κυριεύει. Γι' αὐτὸ μεριμνήσατε πρῶτα τὸν ἑαυτὸ σας. Κρατήσατε τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συντήρησί σας. Διαφορετικὰ, κινδυνεύετε νὰ μείνετε στὸ δρόμο ἢ θὰ δημιουργήσατε μεγαλύτερη «γκρίνια» στὰ παιδιά μὲ τὸ πρόβλημα ποιὸς θὰ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ τὴν περιποίησί σας.

Μιὰ ἄλλη πτυχὴ τοῦ προβλήματος τῆς κληρονομιάς, σοβαρότατη δέ, μὲ μεγάλες συνέπειες στὴν ἀγάπη τῶν ἀδελφῶν, εἶναι ὅτι δὲν γίνεται κἄν διανομὴ τῆς περιουσίας ἢ γίνεται, ἀλλὰ προφορικὰ καὶ ἀνεπίσημα, χωρὶς ἐπίσημα συμβόλαια. Καὶ πεθαίνουν οἱ γονεῖς, καὶ ἀρχίζει τὸ μεγάλο κακό. Οἱ «καπάτσοι» καὶ οἱ «στριμμένοι» βασανίζουν τοὺς καλοδιάθετους ἀδελφοὺς γιὰ νὰ κάνουν ἄδικες ὑποχωρήσεις. Καὶ ἀρχίζουν τὰ ἀτέλειωτα δικαστήρια ποὺ μπορεῖ νὰ κρατήσουν καὶ πενήντα χρόνια!... Δηλ. ζοῦν σὲ κατάστασι μίσους ὄχι μόνον οἱ ἀδελφοί, ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά τους, καὶ τὰ ἐγγόνια τους καμμιά φορά.

3) Ἐνα ἄλλο αἴτιον μίσους ἢ τουλάχιστον ψυχρότητος μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ διαφορὰ χαρακτῆρος καὶ νοοτροπίας τους. Ἀπὸ τὴ μικρὴ ἀκόμη ἡλικία διαφέρουν σὲ πολλά. Καὶ καθὼς προχωρεῖ ἡ ἡλικία, διαμορφώνεται καὶ ἐμπεδώνεται στὸν καθένα διαφορετικὸς τρόπος σκέψεσθαι, ἀναπτύσσεται διαφορετικὸς συναισθηματικὸς κόσμος, ἀπελευθερώνονται ἀνισομερεῖς βουληπικὲς δυνάμεις, ἀναδύεται μιὰ ἰδιαίτερη προσωπικότης. Καίτοι τοπικὰ ζοῦν στὸν ἴδιον οἰκογενειακὸν χώρον, ψυχολογικὰ ὑπάρχει ἀπόστασι μεταξὺ τους.

Καὶ στὰ μαθήματα, καὶ στὰ παιχνίδια, καὶ στὶς καθημερινὰ ἐνασχολήσεις, καὶ στὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος, καὶ στὰ εἶδη ψυχαγωγίας, καὶ στὴν κοσμοθεωρία, κάνουν διαφορετικὰ ἐπιλογὰς καὶ ἔχουν ἄλλα διαφέροντα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντίθετα.

Ὅποτε ἡ κυριαρχοῦσα σχέσις μεταξύ τους εἶναι ἡ ἀδιαφορία, ἀκόμη καὶ ἡ ἐχθρότης.

4) Καὶ καθὼς περνοῦν τὰ χρόνια καὶ δημιουργεῖ ὁ καθένας τὴ δική του οἰκογένεια, ἄλλα ζητήματα ἀναφύονται. Ἄν κληρονομήσουν μιὰ κοινὴ ἐργασία ἢ ἐπιχείρησι ἀπὸ τὸν πατέρα, ἂν ὅλοι εἶναι καλοὶ καὶ συμμετέχουν σ' αὐτὴν μὲ πνεῦμα κοινοῦ συμφέροντος. ἐντιμότητος, εἰλικρινείας καὶ «φόβου Θεοῦ», θὰ προοδεύουν καὶ θὰ ἀπολαμβάνουν «ἐν ἀγάπῃ» τὴν κοινὴ εὐτυχία.

Ἄν ὅμως ἕνας εἶναι τεμπέλης καὶ ἀδιάφορος, καὶ θέλῃ νὰ εἰσπράτῃ, χωρὶς νὰ συμμετέχῃ στοὺς κόπους καὶ στὰ ἔξοδα. Ἄν ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ κοινὸ ταμεῖο, προσπαθεῖ νὰ φτιάξῃ κ' ἄλλο, δικό του ταμεῖο, κλέβοντας οὐσιαστικὰ τὰ ἄλλα ἀδέλφια, τότε θὰ παρουσιασθῇ ἡ δικόνοια, ἡ ὁποία καὶ τὴν ἐπιχείρησι «θὰ πάν πίσω» καὶ τὸ μῖσος θὰ φέρῃ μεταξύ τους καὶ τελικὰ θὰ ὀδηγήσῃ στὴ διάλυσι τῆς συνεργασίας.

Ἄν πάλι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἐνὸς εἶναι ἀνεξάρτητο ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν ἄλλων, μπορεῖ ὅλοι νὰ εὐδοκιμήσουν. Ἄλλὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀνικανότητες, καὶ οἱ ἀτυχίες, καὶ θέματα ὑγείας καὶ ἄλλες κακὲς συνθῆκες, πὺ μερικοὺς θὰ τοὺς ἐπηρεάσουν δυσμενῶς. Τότε, ἂν μὲν ἔχουν μέσα τους πνευματικὸ περιεχόμενο καὶ πίστι στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀντιμετωπίσουν μὲ ψυχραιμία τὴν κατάστασι καὶ θὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα. Ἄλλως τε καὶ οἱ ἄλλοι καλοὶ ἀδελφοὶ θὰ προστρέξουν σὲ βοήθεια, σὲ ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ συμπαράστασι.

Ἄν ὅμως ὅλοι διακατέχωνται ἀπὸ ἀτομιστικὴ καὶ ὑλικὴ νοοτροπία, οἱ μὲν ἐπιτυχημένοι θὰ καμαρώνουν ἐγωϊστικὰ καὶ θὰ περιφρονοῦν τοὺς «ἀνίκανους», οἱ δὲ ἀτυχήσαντες θὰ φθονοῦν μὲ ἐμπάθεια τοὺς πρώτους. Καὶ τὸ μῖσος μεταξύ τους θὰ εἶναι σ' ὅλο τὸ μεγαλεῖο!

5) Ὅσο ἵ ἀδέλφια ζοῦν στὴν πατρικὴ-οἰκογενειακὴ τους ἀτμόσφαιρα παρ' ὅλες τὶς μικροπαρεξηγήσεις, διατηροῦν μιὰ ἐνότητα καὶ ἔχουν κάποια ὁμοψυχία. Ὅταν ὅμως στὸ εὐρύτερο οἰκογενειακὸ περιβάλλον μπῆ «ὁ γαμπρός» ἢ οἱ «γαμπροί», «ἡ νύφη» ἢ «οἱ νυφάδες», τὶ γίνεται; Καὶ πάλι «χίλιοι καλοὶ χωρᾶνε». Πολλὲς φορὲς τὰ καινούργια πρόσωπα ἀναμορφώνουν τὸ περιβάλλον, διαλύουν παρεξηγήσεις, δημιουργοῦν νέα, εὐχάριστη «τάξι πραγμάτων». Ὑπάρχουν περιπτώσεις, πὺ πεθερὰ καὶ νύφη εἶναι πὺ ἀγαπημένες παρὰ μάνα καὶ κόρη ἢ γαμπρὸς καὶ πεθερὸς

συνεννοούνται καλύτερα από τὸν πατέρα μὲ τὸ γιό. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ τοῦ 1940 ὑπῆρχαν σπίτια μὲ δύο καὶ τρεῖς νύφες, καὶ παιδιὰ δύο-τριῶν οἰκογενειῶν στὸ ἴδιο σπίτι καὶ χωρὶς εὐχέρεια χώρου, ποὺ ζοῦσαν ἄρμονικὰ καὶ ἦσαν ὑπόδειγμα στὰ χωριά. Ὁ συνετὸς πεθερὸς καὶ παππούς, καὶ ἡ ἀξιαγάπητη πεθερὰ καὶ γιαγιά, καὶ οἱ ὁμονοοῦσες νυφάδες συναγωνίζονταν στὸ ποιὸς θὰ συντελέσει περισσότερο στὴν κοινὴ εὐτυχία τῆς μεγάλης πατριαρχικῆς οἰκογενείας τῶν δέκα πέντε περίπου μελῶν.

Ὅταν ὅμως ἓνα ἀπὸ τὰ νεοεισελθόντα πρόσωπα εἶναι ἀνάγωγος ἢ ἰδιοτελῆς ἢ ἐγωϊστῆς κ.λ.π. γιὰ τοὺς ἄνδρες, ἢ ἀνοικοκύρευτη ἢ τεμπέλα ἢ στριμμένη καὶ «κουτσομπόλα» κ.λ.π. γιὰ τὶς γυναῖκες, τότε ὅλοι «κουμπώνονται», εἶναι ἐπιφυλακτικοὶ καὶ σιγά-σιγὰ ἀρχίζουν νὰ ἀμύνονται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκνευρίζονται καὶ νὰ ἀγανακτοῦν, ἕως ὅτου γίνῃ καὶ ἡ ἔκρηξι... Καὶ τότε δὲν ἐλέγχεται εὐκόλα ἡ κατάσταση... Εἶναι δυνατὸ νὰ παγιωθῇ ἀνάμεσά τους ἡ ἀπλὴ ἀντιπάθεια ἢ τὸ μῖσος ἢ ὁ πόλεμος, ποὺ μπορεῖ νὰ ὀδηγήσῃ ἀκόμη καὶ σὲ φόνο...

6) Δὲν εἶναι σπάνια καὶ ἡ περίπτωσι νὰ δημιουργηθῇ μῖσος μεταξὺ ἀδελφῶν ἀπὸ ἠθικὴ προσβολὴ τῆς τιμῆς ἀπὸ τὴ μιά πρὸς τὴν ἄλλη οἰκογένεια. Καὶ μπορεῖ αὐτὴ ἡ προσβολὴ νὰ εἶναι πραγματικὴ ἢ φαντασικὴ, ποὺ προέρχεται ἀπὸ κάποια παρεξήγησι. Ὁ πειρασμὸς τῆς ἀνηθικότητος δὲν ἔχει ποτέ «μπέσα». Δὲν βλέπει οὔτε ἡλικία, οὔτε συγγένεια, οὔτε ἀρρώστεια. Γι' αὐτὸ μίαν μικρὴ ἀπόστασι ἀσφαλείας καλὸν εἶναι νὰ ὑπάρχη καὶ μεταξὺ συγγενῶν.

Ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορές τὸ κακὸ προέρχεται ἀπὸ παρεξηγήσεις. Ἐνας λόγος διαφορούμενος, μίαν κίνησι τολμηρῆ, ἓνα βλέμμα μὲ ἐρωτηματικὰ ὑποβάλλει στὸ ἄλλο πρόσωπο, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καχύποπτο, τὴν ἰδέα τῆς πονηρῆς διαθέσεως. Καὶ ἂν τὸ σκεπτικὸ αὐτὸ ἀνακοινωθῇ μὲ κάποια ἴσως ὑπερβολή, συνεπικουροῦντος καὶ τοῦ διαβόλου, διαμορφώνεται ἓνα τέλειο ἔγκλημα ἀπὸ τὸ μηδέν!... Καὶ τὸ μῖσος διαρκεῖ ἰσοβίως!...

* * *

-- Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητῆς γράφει κάπου: «Στὴ συνάντησι μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους νὰ χρησιμοποιεῖς ἀγνὸ ἔπαινο γιὰ τὸν ἀδελφὸ σου καὶ νὰ προσεύχεσαι γι' αὐτὸν εἰλικρινὰ σὰν νὰ προσεύχεσαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου. Ἔτσι θὰ ἐλευθερωθῆς

πολὺ σύντομα ἀπὸ τὸ ὀλεθριὸ μῖσος πρὸς αὐτόν» (Φιλοκ. Β, 43, κη).

-- Ἡ αὐτογνωσία καὶ αὐτοδιόρθωσι εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσι γιὰ ἐκεῖνον ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ διορθώσῃ τοὺς ἄλλους. Διαφορετικὰ εἶναι ὑποκριτής, ἀφοῦ ἄλλα ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἄλλα βιώνει ὁ ἴδιος, τελείως δὲ ἀκατάλληλος γιὰ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ δασκάλου στοὺς συνανθρώπους του (Λουκ. σι, 41, 42).

-- Εἶναι αὐθάδες καὶ παράλογο, ἀλλὰ καὶ ἀδικαιολόγητο, ἐκεῖνος ποὺ κάθεται στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου νὰ ἐκτελεῖ ἔργο δικαστοῦ κατὰ τοῦ συγκατηγορουμένου ἀδελφοῦ, καθ' ὃν χρόνον ὁ Μεγάλος Δικαστὴς κάθεται στὸ θρόνο Του, γιὰ νὰ κρίνῃ τοὺς πάντας. (Ἀπόστολος Παῦλος Ρωμ. ιδ, 10).

-- Αὐτὸς ποὺ λέει ὅτι ζῆ στὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ συγχρόνως μισεῖ τὸν ἀδελφό του, βρίσκεται ἀκόμη στὸ σκοτάδι καὶ στὸ σκοτάδι περπατεῖ καὶ δὲν ξεύρει ποὺ πηγαίνει, γιὰ τὸ σκοτάδι τοῦ τύφλωσε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του (Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης Α' Ἐπιστ. β, 9-11).

-- «Ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐκ ἑώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν;» (Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης Α' Ἐπιστ. δ, 20).

Βλ. "Κηρύγματα Ἀληθείας κ' Ζωῆς" Τόμ. Θ' Πρωτοπρεσβυτέρου Παρασκευᾶ Α. Ζωγράφου τ. Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Ἐκκλ. Ἐκπαιδεύσεως

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

**Άνοικτη Έπιστολή πρὸς τοὺς Ἄρχοντας,
τοὺς «Υπερασπιστὰς τῆς Πίστεως»**

*Γράφει ὁ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκης
Γ. Α Ἀμερικῆς*

Τὶ θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουν τὰ μέλη τοῦ «Τάγματος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Ἀποστόλου»

Ἀγαπητοὶ Ἄρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,

Αὐτὴ τὴν Κυριακὴ 4 Δεκεμβρίου 2016, τὴν πρώτη Κυριακὴ μετὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Μαθητῆ, εἶναι ἡ “Κυριακὴ τῶν Ἀρχόντων”, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τιμᾷ τὸ Τάγμα σας καὶ τὴν ἐργασία ποὺ προσφέρετε «γιά τὴν προώθηση τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου». Ἐπίσης ἔχετε ὅλοι δώσει ὄρκο «νὰ ὑπερασπίσετε καὶ νὰ προωθεῖτε τὴν πίστη καὶ παράδοση τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ... [καί] νὰ προστατεύετε καὶ νὰ προωθεῖτε τὸ Ἱερὸ Πατριαρχεῖο καὶ τὴν ἀποστολή του».

Θὰ ἤθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας σὲ μερικὲς δηλώσεις ποὺ ἔκανε ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος γιά προβληματισμὸ καὶ περίσκεψη.

Στις 23.9.2016 τὸ περιοδικὸ Archon News περιελάμβανε ἓνα ἄρθρο ποὺ ἐμφανίστηκε γιά πρώτη φορὰ στὸ The Catholic Register (στὸ ὁποῖο παραπέμπονται οἱ ἀναγνώστες), μὲ τὸν τίτλο, «Θρησκευτικοὶ ἠγέτες ἐπαινοῦν τὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο ὡς μεγάλο οἰκουμενιστῆ». Ὁ Πατριάρχης τιμήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς διαθρησκευτικῆς συγκέντρωσης ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τῆς Ἀσσίζης, στὴν Ἀσσίζη τῆς Ἰταλίας, 20 Σεπτεμβρίου 2016.

Κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς συγκέντρωσης, θρησκευτικοὶ ἡγέτες τῶν δεκάδων θρησκείων συγκεντρώθηκαν γιὰ διάλογο καὶ γιὰ προσευχὴ γιὰ τὴν εἰρήνη, καὶ τιμώντας τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 25ης ἐπετείου τοῦ στὸν οἰκουμενικὸ θρόνον, τὸν ἐγκωμίασαν ὡς οἰκουμενιστὴ, θεολόγο καὶ πρωτοπόρο θρησκευτικὸ ὑπερασπιστὴ τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς κάποιος «ποῦ εἶναι τόσο βαθειὰ ριζωμένος στὴν δική του θρησκευτικὴ παράδοση, ποῦ μπορεῖ νὰ προσεγγίσει τοὺς ἄλλους, χωρὶς φόβον».

Στὸν πρόλογο ἐνὸς βιβλίου ποῦ τιμᾷ τὸν Πατριάρχην Βαρθολομαῖο γιὰ τὴν 25ῃ ἐπέτειο ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν του, ὁ Πάπας Φραγκίσκος γράφει:

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἐνωμένες μὲ ἓνα βαθὺ καὶ μακροχρόνιο σύνδεσμον, ποῦ ἀκόμη καὶ αἰῶνες σιωπῆς καὶ παρανόησης δὲν ἦταν σὲ θέσιν νὰ διακόψουν».

Ἀγαπτοὶ Ἄρχοντες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

Πιστεύετε πραγματικὰ ὅτι οἱ διαφορὲς μας μὲ τὸν ρωμαιοκαθολικισμὸ εἶναι «παρανοήσεις»; Ἄλλὰ ἂν ποῦμε, ὅτι ὁ Πάπας τὸ εἶπε αὐτὸ καὶ ὅχι ὁ Πατριάρχης μας, διαβάστε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Παναγιωτάτου:

«Εἶμαστε ὑποχρεωμένοι ... νὰ ἐπανεξετάσουμε τὴν πολιτικὴν μας, νὰ ἀπομακρύνουμε τὴν παλιὰ μαγιά, γιὰ νὰ γίνῃ μία νέα ζύμη ... Ἡ μετάνοιά μας γιὰ τὸ παρελθὸν εἶναι ἀπαραίτητη».

Καταλαβαίνετε τὴν ἐννοεῖ; Ὅτι ἡ ἱερὴ μας παράδοση εἶναι τὸ «παλιὸ προζύμι», τὸ ὁποῖο δὲν εἶναι πλέον ἀπαραίτητο, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἀποδεχθῶμε τὴ «νέα ζύμη» τῆς ἔνωσης μὲ τὸν Πάπα, ἀφοῦ μετανοήσουμε γιὰ τὰ λάθη ποῦ ἔκαναν οἱ Πατέρες μας! Αὐτὸ τὸ κάνει σαφέστερο τὴν ἴδια δὴλωση:

«Ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς προγόνους μας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχουμε κληρονομήσει αὐτὸν τὸ χωρισμὸ ἦταν τὰ ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρκετάκου ὄφους. Εὐρίσκονται ἤδη στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, τοῦ δίκαιου κριτῆ... Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄνδρες, ὄντες οἱ αἰτίες τοῦ σχίσματος, εἶναι τῶρα στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ, τοῦ δίκαιου κριτῆ».

Ξέρετε σὲ ποιὸν ἀναφέρεται; Στὸν Μέγα Φώτιο, τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, τὸν Ἅγιο Μάρκο Ἐφέσου, τὸν Ἅγιο Νεκτᾶριο Πενταπόλεως καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους Πατέρες, οἱ ὁποῖοι ὑπερασπίστηκαν τὴν Ὁρθόδοξη πίστη ἐναντίον τῶν αἱρέσεων.

Ἀγαπτοὶ Ἄρχοντες:

Πῶς μπορεῖτε νὰ ὑπερασπίσετε αὐτὸν τὸν ἀρνητὴ τῆς Παραδόσεως πὺ λάβαμε ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρες μας; Πῶς μπορεῖτε νὰ δικαιολογεῖτε τὴν ὑποταγὴ σας σὲ αὐτὸν τὸν προδότη κάθε ἱεροῦ καὶ ὁσίου πὺ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀντιπροσωπεύει; Λέει, ὅτι οἱ ἅγιοι Πατέρες μας, στοὺς ὁποίους προσευχόμαστε καὶ τὶς εἰκόνες τῶν ὁποίων τιμοῦμε, ἔχουν ἐξαπατηθεῖ, καὶ καταδικαστεῖ ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό!

Φυσικὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό: Στὴν ὁμιλία του πρὸς τὸ Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν 7 Ὀκτώβρη 2009, δήλωσε ὅτι «ἀναζητοῦμε τὴν ὁρατὴ ἐνότητα», ὡς ἐὰν ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑφίσταται, ἐπειδὴ οἱ αἱρετικὲς ὁμάδες πὺ ὁ ἴδιος ἀποκαλεῖ «ἐκκλησίες» δὲν εἶναι ἐνωμένες μαζί μας. Ἀποκαλεῖ τὴν ἐπιμονὴ μας στὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας «ἐπαρχιωτισμὸ καὶ ὁμολογητισμὸ».

Σὲ ἓνα μήνυμα πὺ ἔστειλε σὲ μία παγκόσμια διάσκεψη πὺ πραγματοποιήθηκε τὸ 2001 στὸ Durban τῆς Νότιας Ἀφρικῆς, ἔγραψε: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἐπιδιώκει νὰ πείσει τοὺς ἄλλους γιὰ συγκεκριμένες ἀντιλήψεις τῆς ἀλήθειας ἢ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἀποκαλύψεως οὔτε ἐπιχειρεῖ νὰ τοὺς μετατρέψει σὲ ἓνα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης!» Ἔτσι, σύμφωνα πρὸς τὰ λόγια τοῦ Κυρίου, «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη ... διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. 28, 19-20) πρόκειται γιὰ «ἀντιλήψεις τῆς ἀληθειας» καὶ «ἓνα συγκεκριμένο τρόπο σκέψεως»;

Πιστεῦτε εἰλικρινὰ ὅτι ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀκολουθεῖ πιστὰ τὶς διδασκαλίες τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ δόγματα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας;

Εἴστε σίγουροι ὅτι ἡ πίστη πὺ διακήρυξε ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος εἶναι ἡ πίστη πὺ ἔχετε ὀρκιστεῖ νὰ ὑπερασπίσετε;

Πιστεῦτε ὅτι ἡ ἐνότητα τῆς «συμφιλιωμένης διαφορετικότητας» πὺ προβάλλει ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος, εἶναι ἡ ἐνότητα γιὰ

τὴν ὁποία προσευχήθηκε ὁ Χριστός, τὴν ἐνότητα ποὺ θέλετε νὰ προωθήσετε;

Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἐπαιεῖται γιὰ τὴν προώθηση «χωρὶς φόβο» τοῦ αἰρετικοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ συγκρητισμοῦ. Ἀποφασίστε τὶ θέλετε νὰ ὑπερασπιστεῖτε: τὸν ἀξιοτίμητο Ὁρθόδοξο θρόνο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἢ τὸν μὴ ἄξιο τιμῆς Πατριάρχη ποὺ καταλαμβάνει τὴν Οἰκουμενικὴ καθέδρα. Τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο τὸν τιμοῦμε. Τὸν Νεστόριο ἀπεχθανόμαστε καὶ καταδικάζουμε.

Προβληματιστεῖτε καὶ ἀποφασίστε.

Βλ. Ἐκκλησιαστικὴ ἔφημερ. " ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ" ἀρ. 2143 σελ.1

